

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΟΑ'	ΤΕΥΧ. Α'	ΙΩ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 72.18.308	1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1994	ΑΡΙΘ. 14
----------	----------	---	------------------	----------

Τὸ πρόσφατον Πατριαρχικὸν Μήνυμα περὶ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος

Εἰς τὰς ἐπομένους σελίδας τοῦ παρόντος τεύχους δημοσιεύεται τὸ πρόσφατον Μήνυμα τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ προσευχῶν ὑπὲρ τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος. Ἡ ἡμέρα αὕτη, ἦτοι ἡ 1η Σεπτεμβρίου — μετὰ τὴν ρηξικέλευθον σχετικὴν πρωτοβουλίαν τῆς Πρωτοθρόνου ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ Ἐκκλησίας τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων — καθιερώθη τὰ τελευταῖα ἔτη νὰ τιμᾶται ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν οὐχὶ μόνον ὡς ἡ παραδεδομένη Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, ἦτοι τοῦ Νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους, ἀλλὰ καὶ ὡς ἡ ἡμέρα, ἣτις εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ.

Ἰδιαιτέρως, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ὡς τονίζεται ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος Μηνύματι, «ἡ Ἐκκλησία παρακαλεῖ τὸν Δημιουργὸν νὰ προστατεύῃ τὴν φύσιν ἀπὸ τὰς συμφορὰς, τὰς ὁποίας προκαλοῦν οἱ ἄνθρωποι, συμφορὰς ὅπως ἡ μόλυνσις, ὁ πόλεμος, ἡ ἐκμετάλλευσις, ἡ σπατάλη καὶ ἡ ἐκκοσμίκευσις... Ἐκ τῆς προοπτικῆς ταύτης ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ σοφίᾳ τῆς φέρει ἐνώπιόν μας ἐν μῆνυμα βαθυτάτης σημασίας, ἐν μῆνυμα τὸ ὁποῖον θίγει τὸ κεντρικὸν πρόβλημα τῆς πεπτωκυίας ἀνθρωπότητος καὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς τῆς. Πρόκειται διὰ τὸ πρόβλημα τῆς πολώσεως μεταξὺ ἀτομικῆς ἀμαρτίας καὶ συλλογικῆς εὐθύνης».

Αἱ ποικίλαι καταστροφαὶ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος ὀφείλονται εἰς τὸ ὅτι «ἡ ἀνθρωπότης, τὸσον ἀτομικῶς, ὅσον καὶ εἰς τὸ σύνολόν τῆς, δὲν βλέπει πλέον τὸν φυσικὸν κόσμον ὡς σημείον καὶ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς ἀντικείμενον ἐκμεταλλεύσεως. Κανεὶς δὲν εἶναι ἀμέτοχος ἐνοχῆς διὰ τὴν ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τὴν φύσιν, διότι σεβασμὸς πρὸς τὴν φύσιν

σημαίνει ἀναγνώρισιν ὅτι ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ ὄντα κατέχουν μοναδικὴν θέσιν εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ. Ὅσον περισσότερον εὐαίσθητοι γινόμεθα ἐναντι τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ γύρω μας, τὸσον περισσότερον συνειδητοποιοῦμεν τὸν κόσμον τοῦ Θεοῦ ἐντὸς μας».

Τὸ Πατριαρχικὸν Μήνυμα, ἀνταποκρινόμενος εἰς παγκόσμια σημερινὰ αἰτήματα καὶ εἰς τὸν παλμὸν τῆς ἐπικαιρότητος ἐξετάζει τὸ λεγόμενον «οἰκολογικὸν πρόβλημα» ὑπὸ τὴν ὀπτικήν γωνίαν τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας, Κτισματολογίας (Ἀνθρωπολογίας, Κοσμογονίας) καὶ Ἠθικῆς. Ὁ Παναγιώτατος, μετὰ τῆς διακρινούσης πάντοτε τὸν γραπτὸν καὶ προφορικὸν λόγον Του γνωστῆς κρυσταλλίνης διαυγείας, σαφηνείας καὶ γλαφυρότητος, τονίζει ὅτι εἰς τὴν τελεσφόρον προστασίαν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος θὰ συνεβάλλετο ἄριστα ἡ ἐνεργοποίησις καὶ ἐπικράτησις «τοῦ ἠθους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», ὅπερ εἶναι ἀφ' ἑνὸς «εὐχαριστιακόν», σημαίνον «χρῆσιν τῶν φυσικῶν πόρων ἐν εὐχαριστίᾳ» ἀφ' ἑτέρου «αἰσθητικόν», περιλαμβάνον «νηστείαν καὶ ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις» καὶ ἀποφεύγον καταχρήσεις καὶ σπατάλας, καὶ τρίτον «λειτουργικόν», ὑπογραμμίζον «τὸ χρέος διὰ κοινοτικὴν φροντίδα καὶ συμμετοχὴν».

Τὸ πολύπτυχον αὐτὸ ὀρθόδοξον ἦθος ἐνθεν μὲν ἐπιβάλλει νὰ βλέπωμεν τὸ κάλλος τῆς κτίσεως, ὅπερ ἀντανακλᾷ «θείαν σοφίαν, θεῖον κάλλος, θείαν ἀλήθειαν», ἐτέρωθεν δὲ ὑποβοηθεῖ τὸ νὰ συνειδητοποιήσωμεν τὴν ἐνοχὴν ἡμῶν διὰ τὰς τραγικὰς φθοροποιούς καταστροφὰς τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος καὶ καλεῖ ἡμᾶς «εἰς μετάνοιαν διὰ τὰς πράξεις μας εἰς βάρος τῆς δωρεᾶς αὐτῆς τοῦ Θεοῦ».

Ε. Δ. Θ.

ΗΜΕΡΑ ΠΡΟΣΕΥΧΩΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ (1 Σεπτεμβρίου 1994)

Μήνυμα τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου
κ.κ. Βαρθολομαίου

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Εἰς πολλὰς περιπτώσεις κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους ἡ Ἐκκλησία παρακαλεῖ τὸν Κύριον νὰ προστατεύῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ φυσικὰς καταστροφὰς· λοιμοὺς, λιμοὺς, σεισμοὺς, καταποντισμοὺς. Σήμερον συμβαίνει τὸ ἀντίστροφον. Τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, ἡμέραν ἀφιερωμένην εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἐκκλησία παρακαλεῖ τὸν Δημιουργὸν νὰ προστατεύσῃ τὴν φύσιν ἀπὸ τὰς συμφορὰς, τὰς ὁποίας προκαλοῦν οἱ ἄνθρωποι, συμφορὰς ὅπως ἡ μόλυνσις, ὁ πόλεμος, ἡ ἐκμετάλλευσις, ἡ σατάλη καὶ ἡ ἐκκοσμίκευσις. Θὰ φανῆ ἴσως παράδοξον ὅτι τὸ σῶμα τῶν πιστῶν, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς φύσεως, παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ τὰς ἰδίας τῶν πράξεις. Ἄλλ' ἐκ τῆς προοπτικῆς αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ σοφίᾳ τῆς φέρει ἐνώπιόν μας ἕνα μήνυμα βαθυτάτης σημασίας, ἕνα μήνυμα τὸ ὁποῖον θίγει τὸ κεντρικὸν πρόβλημα τῆς πεπτωκυίας ἀνθρωπότητος καὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς τῆς. Πρόκειται διὰ τὸ πρόβλημα τῆς πολώσεως μεταξὺ ἀτομικῆς ἁμαρτίας καὶ συλλογικῆς εὐθύνης.

Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς λέγει ὅτι «εἴτε πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη» (Α' Κορ. 12, 26). Διότι ὑπάρχει ἀλληλεγγύη εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἀφοῦ ἐπλάσθησαν οἱ ἄνθρωποι κατ' εἰκόνα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ ὑπάρχουν ἐν ἀμοιβαιότητι καὶ ἀλληλεξαρτήσῃ. Κανεὶς ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἀπομονωθῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Εἴμεθα «ἀλλήλων μέλη» (Ἐφ. 4, 25) καί, συνεπῶς, κάθε πρᾶξις ἐνὸς μέλους τῆς ἀνθρωπότητος ἐπηρεάζει ἀναποφεύκτως ὅλα τὰ ἄλλα μέλη. Κανεὶς δὲν ἴσταται μόνος καὶ κανεὶς δὲν πίπτει μόνος. Κατὰ τὸν Γέροντα Ζωσιμᾶν εἰς τοὺς «Ἀδελφοὺς Καραμαζῶφ» τοῦ Ντοστογιέφσκη, ὁ καθεὶς μας εἶναι «ὑπεύθυνος διὰ τὸν καθένα καὶ δι' ὅλα».

Μὲ ποῖον τρόπον τὸ κεντρικὸν τοῦτο πρόβλημα συνδέεται μὲ τὸ θέμα τῆς προστασίας τοῦ περιβάλλοντος ἀπὸ τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων;

Ἀποτελεῖ ὀδυνηρὰν διαπίστωσιν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης, τόσο ἀτομικῶς ὅσον καὶ εἰς τὸ σύνολόν τῆς, δὲν βλέπει πλέον τὸν φυσικὸν κόσμον ὡς σημεῖον καὶ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς ἀντικείμενον ἐκμεταλλεύσεως. Κανεὶς δὲν εἶναι ἀμέτοχος ἐνοχῆς διὰ τὴν ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τὴν φύσιν, διότι σεβασμὸς πρὸς τὴν φύσιν σημαίνει ἀναγνώρισιν ὅτι ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ ὄντα κατέχουν μοναδικὴν θέσιν εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ. Ὅσον περισσότερο εὐαίσθητοι γινόμεθα ἐναντι τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ γύρω μας, τόσο περισσότερο συνειδητοποιοῦμεν τὸν κόσμον τοῦ Θεοῦ ἐντὸς μας. Ὅταν ἀρχίσωμεν νὰ βλέπωμεν τὴν φύσιν ὡς ἔργον τοῦ Θεοῦ, τότε ἀρχίζομεν νὰ κατανοῶμεν τὴν θέσιν μας ὡς ἀνθρώπων ἐντὸς τῆς φύσεως. Ἡ ἀληθινὴ ἐκτίμησις οἰουδήποτε ὄντος συνίσταται εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐξαιρετικοῦ μέσα εἰς τὸ σῆθηδες.

Μόνον ἡ ἁμαρτία εἶναι εὐθυνὴ καὶ κοινὴ, ὅπως εἶναι ὅλα τὰ προϊόντα τῆς ἁμαρτωλῆς τεχνολογίας. Ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία εἶναι ἐκεῖνη, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν ρίζαν τῆς καταστροφῆς τοῦ περιβάλλοντος. Ὁ ἄνθρωπος ἀπέτυχεν ὡς πρὸς τὴν εὐγενῆ του κλήσιν: νὰ μετάσχη εἰς τὴν δημιουργικὴν ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν κόσμον. Ὑπετάγη εἰς μίαν ἀντίληψιν περὶ ἀναπτύξεως, ἡ ὁποία ἀξιολογεῖ τὴν παραγωγικότητα ὑπεράνω τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τὸν πλοῦτον ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπίνης ἀκεραιότητος. Βλέπομεν, ὡς παράδειγμα, λεπτὰς οἰκολογικὰς ἰσορροπίας νὰ ἀνατρέπωνται ἀπὸ τὴν ἀνεξέλεγκτον καταστροφὴν τοῦ ζωϊκοῦ καὶ φυτικοῦ βίου ἢ ἀπὸ τὴν βάνουσον ἐκμετάλλευσιν τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν. Δὲν θ' ἀπετέλει ὑπερβολὴν, ἐὰν ἐλέγετο ὅτι πάντα ταῦτα, ἀκόμη καὶ ἐὰν διενεργούνται εἰς τὸ ὄνομα τῆς προόδου καὶ τῆς εὐημερίας, τελικῶς ἀποβαίνουν εἰς βάρος τῆς ἀνθρωπότητος.

Δὲν εἶναι, λοιπόν, χωρὶς λόγον τὸ ὅτι ἡ κτίσις «σουστενάζει καὶ συνωδίνει» (Ρωμ. 8, 22). Διότι δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἀρχικῶς ἐθεωρήθη

ἀπὸ τὸν Θεὸν «καλὴ λίαν»; Δημιουργημένη ἀπὸ τὸν Θεόν, ἢ κτίσις ἀντανεκλᾶ θεϊαν σοφίαν, θεϊον κάλλος, θεϊαν ἀλήθειαν. Κάθε τι τὸ ὁποῖον προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεὸν ἔχει διάχυτον ἐντὸς τοῦ τὴν θεϊαν ἐνέργειαν. Οἱ ὕμνοι καὶ αἱ δεήσεις τῆς Ἀκολουθίας τῆς 1ης Σεπτεμβρίου, τὰς ὁποίας συνέθεσεν ὁ χαρισματικὸς ὕμνογράφος τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἀείμνηστος ἀγιορείτης μοναχὸς Γεράσιμος, ἐξαίρουν τὸ κάλλος τῆς κτίσεως, ἀλλὰ συγχρόνως μᾶς ὑπενθυμίζουν τὴν τραγικὴν κατάχρησιν τῆς ἐκ μέρους μας. Μᾶς καλοῦν εἰς μετάνοιαν διὰ τὰς πράξεις μας εἰς βάρος τῆς δωρεᾶς αὐτῆς τοῦ Θεοῦ. Ἔχομεν κάμει τὸν κόσμον αὐτὸν περισσότερον σκοτεινόν, περισσότερον βασιτισμένον. Αἱ συνέπειαι τῆς συγκρούσεως τῆς φύσεως μετὰ τὸν ἄνθρωπον ἐσήμανον ὄντως μίαν ἀφύσικον καταστροφὴν ἀνυπολογίστων διαστάσεων. Δὲν εἶναι, συνεπῶς, ὀρθὸν καὶ ἐπιβεβλημένον νὰ ἐνεργήσουν σήμερον οἱ χριστιανοὶ ὡς ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία θὰ φέρῃ ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ τὴν ἔκκλησιν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς φύσεως;

Ἡ Ἐκκλησία διδάσκει ὅτι ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ὀρθὴν σχέσηιν μεταξὺ Θεοῦ καὶ κόσμου, ὅπως ἦτο εἰς τὸν Παράδεισον. Διὰ τῆς μετανοίας αἱ δύο περιοχαί, τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀνθρώπου, δύναται νὰ καταστοῦν ἀντικείμενον φροντίδος καὶ δημιουργικῆς προσπαθείας. Ἄλλ' ἢ μετάνοια πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ καλῶς ἐστιασμένας πρωτοβουλίας, αἱ ὁποῖαι ἐκφράζουν τὸ ἦθος τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ὑπάρχει τὸ εὐχαριστιακὸν ἦθος, τὸ ὁποῖον, ὑπεράνω ὅλων, σημαίνει χρῆσιν τῶν φυσικῶν πόρων ἐν εὐχαριστίᾳ, ἀναφορὰν τῶν πάλιν εἰς τὸν Θεόν. Ἄλλ' ὄχι μόνον αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν τῶν ἰδίων. Εἰς τὴν Θεϊαν Εὐχαριστίαν ἀποδίδομεν εἰς τὸν Θεὸν ὅ,τι εἶναι ἰδικόν Του: τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον ὡς Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ. Ὡς ἀντιπροσωπευτικὰ δὲ τῶν καρπῶν τῆς κτίσεως δὲν εἶναι πλέον αἰχμάλωτα τὰ στοιχεῖα ταῦτα εἰς τὴν πτώσιν, ἀλλ' ἀπελευθερώνονται καὶ καθαίρονται ἀπὸ αὐτὴν, καὶ γίνονται ἱκανὰ νὰ δεχθοῦν ἐντὸς τῶν τὴν θεϊαν παρουσίαν. Συγχρόνως προσευχόμεθα δι' ἡμᾶς τοὺς ἰδίους νὰ ἁγιασθῶμεν, διότι διὰ τῆς ἁμαρτίας ἐξεπέσαμεν καὶ διεψεύσαμεν τὰς βαπτιστικὰς μας ὑποσχέσεις.

Δεύτερον, ἔχομεν τὸ ἀσκητικὸν ἦθος τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει νησιεῖαν

καὶ ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις. Ὅλα αὐτὰ μᾶς κάμουν νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ὅλα εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ προωρισμένα νὰ ἱκανοποιήσουν τὰς ἀνάγκας μας. Δὲν εἶναι ἰδιοκτησία μας, διὰ νὰ τὰ καταχρώμεθα καὶ σπαταλῶμεν, ἐπειδὴ ἔχομεν τὴν δυνατότητα νὰ πληρῶνωμεν δι' αὐτά.

Τρίτον, τὸ λειτουργικὸν μας ἦθος ὑπογραμμίζει τὸ χρέος διὰ κοινοτικὴν φροντίδα καὶ συμμετοχὴν. Ἰστάμεθα πρὸ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ κοινοῦ, καὶ κατέχομεν ἀπὸ κοινοῦ τὰς ἐπιγειοὺς εὐλογίας, τὰς ὁποίας ἔδωσεν ὁ Θεὸς εἰς ὅλα τὰ δημιουργήματά Του. «Ἡ μὴ κοινωνία τοῦ πλοῦτου μας μετὰ τοὺς πτωχοὺς ἀποτελεῖ κλοπὴν ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς καὶ στέρησιν τῶν μέσων τῆς ζωῆς τῶν δὲν κατέχομεν τὸν ἰδικόν μας πλοῦτον, ἀλλὰ τὸν ἰδικόν των», μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ ἱερός Πατήρ. Ἰστάμεθα ἐνώπιον τοῦ Κτίστου ὡς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Θεολογίαν, εἶναι ἡ συνεχὴς ἐνσαρκος παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς: παρουσία διὰ τὴν σωτηρίαν ὅλου τοῦ κόσμου, ὄχι μόνον τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὁλοκλήρου τῆς κτίσεως.

Τὸ ἦθος τῆς Ἐκκλησίας, εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις του, δηλώνει σεβασμὸν πρὸς τὴν ὕλην: τὸν κόσμον γύρω μας, τὰ ἄλλα δημιουργήματα, τὰ ἴδια τὰ σώματά μας. Ἐντεῦθεν, τὸ Πατριαρχικὸν μας Μήνυμα διὰ τὴν παρούσαν ἡμέραν τῆς προστασίας τοῦ περιβάλλοντος εἶναι νὰ διατηρήσωμεν μίαν σταθερὰν στάσιν σεβασμοῦ εἰς ὅλας τὰς σχέσεις μας μετὰ τὴν ὕλικὴν Δημιουργίαν. Δὲν ἀναμένομεν, βεβαίως, νὰ ἀφήσωμεν ἀνέπαφον τὸ φυσικὸν περιβάλλον. Ἐν τούτοις, θὰ πρέπει νὰ ἐπιλέξωμεν: ἢ νὰ τὸ κάμωμεν νὰ ἀντανεκλᾶ πλεονεξίαν καὶ ἀσχημίαν, ἢ νὰ τὸ χρησιμοποιήσωμεν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ φαίνεται τὸ κάλλος τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ διὰ μέσου τῶν ἰδικῶν μας ἔργων.

Ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ Δημιουργοῦ πάσης τῆς κτίσεως καὶ Προνοητοῦ Θεοῦ εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας προσφίλη.

α' 4δ' Σεπτεμβρίου α'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
καὶ διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης.

ΟΔΟΠΟΡΙΚΟΝ ΕΙΣ ΕΛΛΗΝΟΘΡΟΔΟΞΑ ΚΕΝΤΡΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ*

11. Ἐκδηλώσεις σὲ Ἐνορίες - Κοινότητες τῆς Βρισβάνης

Οἱ ἐργασίες τοῦ ΣΤ' Παναυστραλιανοῦ Συνεδρίου Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας συνδέονταν μὲ ποικίλες ἐκδηλώσεις στὰ πλαίσια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τῆς Βρισβάνης. Ἀνάμεσα στὶς ἐκδηλώσεις αὐτὲς ἦταν καὶ ἡ δεξίωσις καὶ τὸ δείπνο, ποῦ τὴν ἐσπέρα τῆς 24ης Ἰανουαρίου 1994 ὀργανώθηκαν ἀπὸ τὶς λαμπρὲς καὶ ἀκτινο-

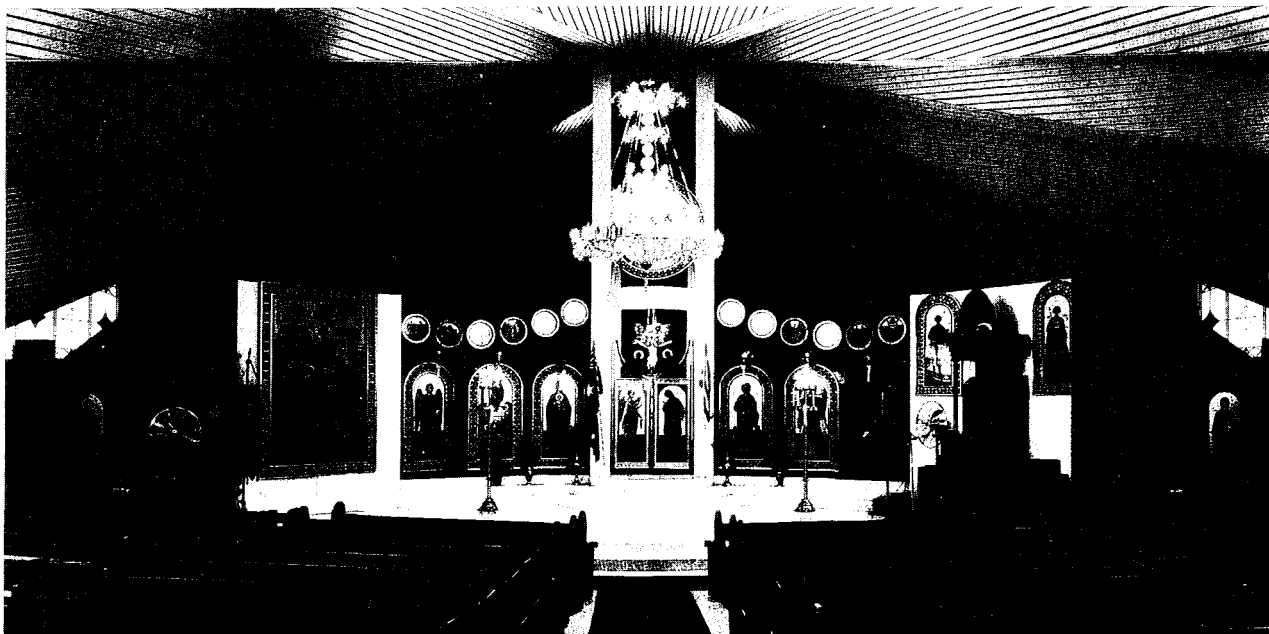
Τοῦ κ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ**
Ὁμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

βόλες ἐνορίες - κοινότητες τῶν ἱ. Ναῶν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (τῆς νοτίου Βρισβάνης) καὶ Ἁγίας Παρασκευῆς (τῶν βορείων περιοχῶν αὐτῆς), στὶς ὁποῖες Ἱερατικῶς Προϊστάμενοι εἶναι οἱ αἰδεσιμώτατοι πατέρες Κωνσταντῖνος Λεντάκης (Οἰκονόμος) καὶ Γεώργιος Παπουτσάκης (Σακελλάριος). Οἱ ἐκδηλώσεις, μὲ τὴν πρωτο-

βουλία τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν ἐνοριῶν - κοινοτήτων αὐτῶν καὶ μὲ τὶς στοργικὲς φροντίδες κυριῶν καὶ δεσποινίδων, ποῦ ἀνήκουν σ' αὐτὲς, ἔγιναν στὴν τεράστια αἴθουσα τοῦ Πνευματικοῦ - Πολιτιστικοῦ Κέντρου τῆς ἐνορίας Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Στὴν αἴθουσα αὐτὴ συγκεντρώθηκαν ἑκατοντάδες Ὁμογενῶν, γιὰ νὰ τιμήσουν μὲ ἐκδηλῆ αὐθόρμητη καὶ ἀνυπόκριτη ἀγάπη τὶς ἑκατοντάδες τῶν καλεσμένων, δηλαδὴ τὸν Σεβασμιώτατο Ἀρχιεπίσκοπο καὶ τοὺς Θεοφ. Ἐπισκόπους τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας των, δεκάδες κληρικῶν, τοὺς ἐξ Ἑλλάδος καλεσμένους καὶ τὰ συμμετέχοντα στὸ Συνέδριο ἐκλεκτὰ καὶ ἐλπιδοφόρα ἑλληνικὰ νεῖατα τῆς Αὐστραλίας.

Στὶς συγκινητικὲς καὶ γεμάτες ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴν πνευματικὴ Ἠγεσία τους προσφωνήσεις τῶν Προέδρων τῶν Διοικ. Συμβουλίων τῶν δύο Κοινοτήτων κ. κ. Ἐμμανουὴλ Καστριοῦ καὶ Παναγιώτου Μερέντη ἔκαμαν ἀντιφωνήσεις τόσον ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας κ. Στυλιανός, ὅσον καὶ ὁ γράφων. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐξέφρασε τὴν ἱκανοποίησί του γιὰ τὴ δεξίωσι

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 489 τοῦ ὑπ' ἀρ. 13 τεύχους.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Νοτίου Βρισβάνης.

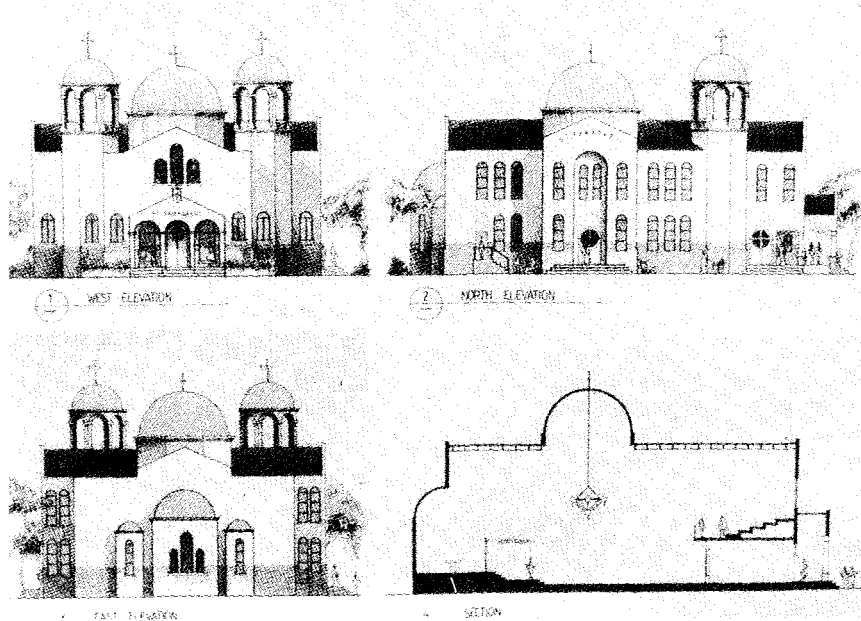

*Ἡ Ἐνοριακή - Κοινωνική
αἴθουσα τοῦ Πνευματικοῦ
Κέντρου τοῦ Ἱεροῦ
Ναοῦ Κοιμήσεως
τῆς Θεοτόκου
Νοτίου Βρισβάνης.*

καὶ τὸ δεῖπνο· ἐπήνεσε δημοσίᾳ τὴν συνετὴ συντονιστικὴ συμβολὴ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας Κουησλάνδης καὶ Ν. Γουϊνέας αἰδεσιμολογιατάτου Πρωτοπρεσβυτέρου π. Γρηγορίου Σακελλαρίου στὴν ἀναμόρφωσι, ἀνάπτυξι καὶ ἀνθησι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου τῆς δικαιοδοσίας του· ἐξῆρε τὴν ἀφοσίωσι τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς αὐτῆς Περιφερείας στὴν Μητέρα Ἐκκλησία καὶ στὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ· προέβαλεν ἰδιαίτερος τὴν ἀξιομίμητη ἐνότητα τοῦ Χριστεπωνύμου ποιμνίου, τὸ ὁποῖο ἔχει κλείσει τὰ ὄψα του σὲ διχαστικὰς ἐνέργειες, ποὺ ἔχουν δημιουργήσει μερικὰ προβλήματα σὲ ἄλλες περιοχὰς τῆς Αὐστραλίας καὶ τέλος ἐξέφρασε τὶς εὐχαριστίες του πρὸς ὅλους, ὅσοι ἐκοπίασαν γιὰ τὴ διοργάνωσι τῆς ἐσπερίδος καὶ ἐτίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους τοὺς καλεσμένους.

Ὁ γράφων ἐξεδήλωσε τὴν χαρὰ καὶ τὶς εὐχαριστίες αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του γιὰ τὴ βίωσι τῆς ὡραίας αὐτῆς ἐκδηλώσεως τοῦ Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐξέφρασε τὸν θαυμασμό του γιὰ τὸ ἐξαίρετο ἑλληνορθόδοξο δυναμικὸ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας καὶ γιὰ τὴν ἀκτινοβόλο σεμνὴ προσωπικότητα τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου π. Γρηγορίου, ὁ ὁποῖος, ἂν δὲν ἦταν ἐγγαμος, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐπίσκοπος τῆς περιοχῆς. Στὴ συνέχεια συνεχάρημεν τοὺς ἐμψυχωτὰς τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν δύο Ἐνοριῶν καὶ ἐτονίσαμε τὴν ἐξελληνιστικὴ ἀποστολὴ τῶν Ἑλλήνων τῆς Αὐστραλίας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὅλες τὶς προϋποθέσεις γιὰ νὰ δημιουργή-

σουν στὴν 5ῃ Ἡπειρὸ μίᾳ καινούρια «Μεγάλῃ Ἑλλάδα». Οἱ Ὁμογενεῖς τῆς Αὐστραλίας, ὅπως καὶ οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ἕλληνες, πρέπει — ὡς προσθέσαμε — νὰ ἀναλάβουν ἱερὴ σταυροφορία πρὸς ὑλοποίησι τρόπον τινὰ νέας σῶφρονος Μεγάλῃς Ἰδέας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ ὁποία θὰ ἀποβλέπη ἀφ' ἐνὸς στὴν συνεχῆ ἀναζωπύρωσι τῆς ἑλληνικῆς συνειδήσεως καὶ στὴ διαφύλαξι καὶ προβολῇ τῆς ἑλληνορθόδοξου ταυτότητος τῶν Ὁμογενῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου στὴ δημιουργία μιᾶς νέας «ἑλληνιστικῆς» ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποία σὲ πολυπολιτισμικὰ περιβάλλοντα καὶ αὐτοὶ οἱ ἀλλοεθνεῖς μέσα σ' ἓνα κλίμα γνησίας ἀνθρωπιστικῆς ἐνότητος θὰ ἐμπνέωνται ἀπὸ τὰ ιδεώδη τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ καὶ θὰ γίνωνται Ἕλληνες μὲ τὴν ἔννοια τοῦ «Παναγυρικοῦ» τοῦ Ἰσοκράτους, ὁ ὁποῖος τόνιζε ὅτι πρέπει «μᾶλλον Ἕλληνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετέχοντας». Οἱ Ἕλληνες — ὡς τονίσαμε στὴ συνέχεια — πρέπει συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως νὰ ἐξουδετερώουν τὸν κίνδυνον τῆς ἀλλοτριώσεως· νὰ καλλιεργοῦν τὴ μελέτη καὶ τὴ χρῆσι τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, νὰ ἐπιδιώκουν τὴ διατήρησι τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ὁμοψυχίας τῆς Ὁμογενείας ὑπὸ τὶς στοργικὰς πτέρυγες τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας· νὰ εἶναι ὑποδείγματα ἑλληνορθόδοξου ἠθους καὶ ὀρθοπραξίας καὶ νὰ συντελοῦν ὥστε ἡ ἑλληνορθόδοξος βιοθεωρία νὰ ἐνεργοποιῆται καρποφόρος καὶ πρωτοπορικῶς στὴν ἀνακαινιστικὴ προσπάθεια τῆς ἐξυγιάνσεως τῶν κοινωνικῶν δομῶν καὶ τῆς ὀρθῆς

*Ὁ ἱερός Ναός
Ἁγίας Παρασκευῆς
Βορείου Βρισβάνης.*

ἱεραρχήσεως τῶν πολιτισμικῶν ἀγαθῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἠμποροῦν νὰ ἀκτινοβολοῦν τριγύρω τους τὶς θαυμάσιες ἀκτίνες τῆς ἐλληνορθοδόξου πνευματικότητος.

Ἡ ὥραία ἔσπερις περιελάμβανε, ἐκτὸς τοῦ δείπνου, ὥραιο ψυχαγωγικὸ πρόγραμμα, στὸ ὁποῖο δέσποζαν ἐλληνικὰ τραγούδια καὶ ἐλληνικοὶ λαϊκοὶ χοροί. Τίποτε δὲν μᾶς δημιουργοῦσε τὴν ἐντύπωσι, ὅτι ἡμεθα μακρὰν τῆς Ἑλλάδος, στοὺς Ἀντίποδες.

12. Ἡ ὀνομαστικὴ ἑορτὴ τοῦ πατρὸς Γρηγορίου

Οἱ ἐργασίες τοῦ ΣΤ' Παναυστραλιανοῦ Συνεδρίου Ἑλληνορθοδόξου Νεολαίας πλαισιώθηκαν πάντοτε μὲ ὥραιες λατρευτικὲς ἐκδηλώσεις, ποὺ γίνονταν στὸν ἱ. Ναὸ τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις αὐτὲς ἰδιαίτερος ἀναφέρομε τὴ Θεία Λειτουργία τῆς 25ης Ἰανουαρίου 1994, ἡμέρας τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Ἡ Λειτουργία αὐτὴ ἐτελέσθη ἀπὸ τὸν πατέρα Γρηγόριο Σακελλαρίου, ποὺ τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶχε τὴν ὀνομαστικὴν του ἑορτὴ. Κατὰ τὸ μεσημβρινὸ γεῦμα οἱ ἑκατοντάδες τῶν συνέδρων νέων καὶ νεανίδων ἔκαμαν τὴν ἔκπληξι στὸν π. Γρηγόριο νὰ τοῦ ἐκδηλώσουν τὶς εὐχές, τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴν ἀγάπη τους, προσκομίζοντες στὸ τραπέζι του ὠραιότατη ἑορτασικὴ τούρτα.

Ἀργὰ τὴν ἔσπερα τῆς ἰδίας ἡμέρας, μετὰ

τὴν κατωτέρω μνημονευομένη δεξίωσι στὸ κτίριο τῆς Βουλῆς τῆς Κουηνσλάνδης, ὅλοι οἱ Ἱεράρχες τῆς Αὐστραλίας καὶ οἱ ἐξ Ἑλλάδος προσκεκλημένοι μαζί μὲ τὸν διακεκριμένο Ἐπίτιμο Γενικὸ Πρόξενο στὴν Βρισβάνη κ. Ἀλέξανδρο Φρυλίγκο, τὸν ὁποῖο θὰ ἀναφέρωμε καὶ στὴ συνέχεια, πραγματοποιοῦσαν ἐπίσκεψι στὴν οἰκία τοῦ ἐορτάζοντος πατρὸς Γρηγορίου, γιὰ νὰ ἐκφράσουν ἄλλη μία φορὰ τὶς εὐχές τους πρὸς αὐτόν, ὅπως καὶ πρὸς τὴν ἐξαιρετὴν πρεσβυτέρα καὶ τὰ λοιπὰ ἐκλεκτὰ μέλη τῆς πολυμελοῦς χριστιανικῆς οἰκογενείας του.

(Συνεχίζεται)

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Μητροπ. Πατρῶν Νικοδήμου, **ΙΕΡΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΥΠΕΡ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ**. Ἀθῆναι 1993, σχῆμα 17X24 ἑκατ., σσ. 32.

Ἐγκριμένη ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κυκλοφορεῖ σὲ καλαίσθητη καὶ δίχρωμη ἔκδοσις ἢ ἐν λόγῳ Ἀκολουθία, ἢ «ποιηθεῖσα» ἀπὸ τὸν Σεβ. Πατρὸν κ. Νικοδήμο καὶ «ψαλλομένη τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου». Ἡ ἡμέρα αὐτὴ, ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἀποφάσισε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο νὰ ἀφιερώνεται στὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος καὶ νὰ ψάλλεται ἢ εἰδικὴ αὐτῇ Ἀκολουθία, ποὺ διακρίνεται γιὰ τὴν «εὐρεῖαν ἀγογραφικὴν θεμελίωσιν καὶ τὴν ἐν πολλοῖς θεολογικῇν τεκμηρίωσιν τῶν πραγμάτων».

Η ΠΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ, ΛΑΡΙΣΗΣ, Ν. ΙΩΝΙΑΣ, ΒΕΡΟΙΑΣ ΚΑΙ ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

Οἱ νέοι Μητροπολίτες, ὅπως καὶ οἱ Σεβ. Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων Μπεζενίτης (ἀπὸ Ζακύνθου) καὶ Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος Συνετὸς (ἀπὸ Δωδώνης) ἐκλέχθησαν κατὰ τὴν ἑπτακτῆ συνεδρία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, πού συνήλθε τὴν Τετάρτη 25 Μαΐου ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ. Παρόντες ἦταν καὶ ψήφισαν 73. Ἐπιχειρήθηκε ἀρχικὰ ἀναστολή τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλὰ ἡ πλειοψηφία ἀπέρριψε τὸ αἴτημα αὐτό. Στὴ συνέχεια ἐγίνε ἐγγραφὴ ἐκλογίμων στὸν Κατάλογο τῶν ὑποψηφίων πρὸς ἀρχιερατεῖαν.

Τὸ πρῶν τελέσθηκε Θ. Λειτουργία στὸ Καθολικὸ τῆς Ἱ. Μονῆς Πετράκη προεξάρχοντος τοῦ νεότερου κατὰ τὰ πρεσβεῖα Ἀρχιερέα Σεβ. Μητροπολίτη Νικαίας κ. Ἰακώβου. Κατὰ τὴν πλήρωση τῶν κενῶν μητροπολιτικῶν ἐδρῶν, γιὰ τὴν Ἱ. Μητρόπολη Ἀττικῆς ψηφίσθηκε τὸ μεταθετὸ μὲ ψήφους 50 (μὲ ἐκλογή μόνον 20), λευκὰ 3. Στὴν ψηφοφορία πού ἀκολούθησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ζακύνθου κ. Παντελεήμων ἔλαβε 49 ψήφους καὶ ἐκλέχθηκε νέος Μητροπολίτης Ἀττικῆς.

Στὴν Ἱ. Μητρόπολη Λαρίσης καὶ Τυρνάβου ἔλαβαν στὸ τριπρόσωπο: Ἀρχιμ. Ἰγνάτιος Λάμπας 43, ὁ Μητροπολίτης Θεολόγος 25 καὶ ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Κουταλάκης 2. Ἐξελέγη ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος στὸ μονοπρόσωπο ἔλαβε 43 ψήφους ἔναντι 25 τοῦ κ. Θεολόγου.

Στὴν Ἱ. Μητρόπολη Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας ἔλαβαν στὸ τριπρόσωπο: Ἀρχιμ. Κωνσταντῖνος Φαραντάτος 32, Ἀρχιμ. Πέτρος Δακτυλίδης 27, Ἀρχιμ. Λεόντιος Μαρκόπουλος 22. Στὸ μονοπρόσωπο ἔλαβαν ὁ πρῶτος καὶ ὁ δευτέρος 32 ψήφους. Ἐξελέγη ὁ πρῶτος διαθέτοντας τὰ πρεσβεῖα ἱερωσύνης.

Στὴν Ἱ. Μητρόπολη Βεροίας καὶ Ναούσης ἔλαβαν: Ἀρχιμ. Παντελεήμων Καλπακίδης 45, Ἀρχιμ. Νικόδημος Κορακῆς 29 καὶ Ἀρχιμ. Εὐσέβιος Πιστολῆς 23. Ἐξελέγη ὁ πρῶτος μὲ 39 ἔναντι 14 τοῦ δευτέρου καὶ 15 τοῦ τρίτου.

Στὴν Ἱ. Μητρόπολη Ζακύνθου ἔλαβαν: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δωδώνης κ. Χρυσόστομος Συνετὸς 55 ψήφους, ὁ Ἀρχιμ. Ἱερόθεος Βλάχος 24, ὁ Ἀρχιμ. Ἀλέξιος Ξένος 12. Ἐξελέγη ὁ πρῶτος μὲ ψήφους 46 ἔναντι 23 τοῦ δευτέρου καὶ 3 τοῦ τρίτου.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Τὴν 25ην τοῦ παρελθόντος μηνὸς Μαΐου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προέβη εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς χηρευούσης Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς διὰ τῆς μεταθέσεως εἰς αὐτὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. Παντελεήμονος. Ἡ διαδικασία τῆς ἐκλογῆς ἐγένετο συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 24 καὶ 25 τοῦ Ν. 590/1977, «περὶ Καταστάτικου Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἧτοι μὲ πλειονοψηφίαν τῶν δύο τρίτων τῶν παρόντων Σεβασμιωτάτων Συνέδρων. Αὐθημερὸν ἐτελέσθη τὸ Μικρὸν καὶ τὸ Μέγα Μήνυμα τῆς καταστάσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἀττικῆς. Κατὰ τὴν τέλεισιν τοῦ Μικροῦ Μηνύματος εἰς τὴν αἴθουσαν Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱε-

ραρχίας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ καὶ πρόεδρος τῆς Ἱεραρχίας προσεφώνησε καταλλήλως τὸν νέον Μητροπολίτην Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονα, ἀντεφώνησε δὲ ὁ Σεβασμιώτατος.

Ἀποχαιρετισμὸς τῆς Ζακύνθου

Ὁ ἱερός Κλήρος καὶ ὁ εὐσεβὴς Λαὸς τῆς Ζακύνθου μετὰ λύπης καὶ συγκινήσεως ἐπληροφόρηθη τὴν μετάθεσιν τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Παντελεήμονος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ 17 ἔτη θεοφιλῶς καὶ ἀποδοτικῶς ἐποίμανε τὸ ἐμπιστευθὲν εἰς αὐτὸν λογικὸν ποίμνιον. Κατὰ τὴν ἀποχώρησίν του ἐκ τῆς Ζακύνθου διὰ τὴν νέαν διακονίαν του ὁ Σεβασμιώτατος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἱερὸν Κλήρον καὶ τὸν πιστὸν Λαὸν τῆς νήσου τὸ ἀκό-

**Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς
κ. Παντελεήμων.**

λουθον ἀποχαιρετιστήριο Μήνυμα, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώσθη εἰς ὅλους τοὺς ἱεροὺς ναοὺς τῆς νήσου τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἀδέλφια μου, παιδιὰ μου,

Πρὶν ἀπὸ 17 χρόνια ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν τίμια ψήφο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μὲ κατέστησε Ποιμενάρχη σας. Ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια σὰς ὑπηρετήσα μὲ ἀγάπη εἰλικρινῆ καὶ ἐνδιαφέρον ἀνύστακτο. Σεβάσθηκα τὰ ὠραῖα λατρευτικὰ ἔθιμα καὶ τὶς παραδόσεις τοῦ νησιοῦ σας. Φρόντισα γιὰ τὴν ἀνύψωση τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ γιὰ τὸν ἐξωραϊσμό τῶν ἱερῶν Ναῶν καὶ Μονῶν. Ἀγωνίσθηκα γιὰ τὴν πνευματικὴ σας οἰκοδομὴ καὶ τὴν ἠθικὴ σας καλλιέργεια. Ἀνοικοδόμησα Ἰδρύματα καὶ ἀξιοποίησα κληροδοτήματα. Συνεργάσθηκα ἀρμονικὰ μὲ τὶς τοπικὲς ἀρχὲς γιὰ τὴν ἐπίλυση τῶν τοπικῶν προβλημάτων καὶ γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη τῆς Ζακύνθου. Μοιράσθηκα τοὺς πόνους σας καὶ τὶς χαρὲς σας. Σὰς ἔδωσα τὴν καρδιά μου καὶ μοῦ δώσα-

τε τὰ χέρια σας. Μὲ τιμήσατε μὲ τὴν ἀγάπη, τὴν ἐκτίμηση καὶ τὸν σεβασμὸ σας. Καὶ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μὲ ἀξίωσε νὰ ἰδῶ τοῦτο τὸν πανέμορφο καὶ εὐλογημένο τόπο πολὺ καλύτερο πνευματικὰ καὶ ὕλικά ἀπὸ ὅταν τὸν πρωτογνώρισα. Ὅλοι σήμερα καμαρώνουμε τὰ καινούργια πανύψηλα παραδοσιακὰ καμπαναριὰ στὰ χωριὰ καὶ στὴν πόλη, τὶς γλυκύλαλες καμπάνες, τὶς περιποιημένες, ἀγιογραφημένες καὶ ἄριστα ἐξωπλισμένες ἐκκλησίαι καὶ κυρίως τὸν ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου μας ποὺ ἔγινε ἓνας ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους τῆς Ἑλλάδος, τὸ θαυμάσιο Ἐκκλησιαστικὸ Κέντρο Νεότητος, τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Ξενῶνες στὸν Λόγγο τοῦ Ἁγίου, τὸ ὑπὸ ἀποπεράτωση Εὐρωπαϊκὸ Κέντρο Ἀγροτικῆς Ἐπιμορφώσεως στὸ Μαχαιράδο, τὶς ἐκδόσεις βιβλίων καὶ ἐντύπων καὶ τόσα ἄλλα. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν μὲ τὴν βοήθεια καὶ συμπαράσταση τῶν καλῶν κληρικῶν μας καὶ τοῦ πιστοῦ λαοῦ μας. Γι' αὐτὸ σὰς εὐχαριστῶ ἐκ βαθέων καὶ σὰς εὐγνωμονῶ. Ἰδιαιτέρα δὲ εὐχαριστῶ τὸν ἐφημεριακὸ κληρὸ, τοὺς καλοὺς καὶ ἀξιους συνεργάτες μου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Γραφείου, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, τὰ μέλη τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Διονυσίου καὶ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ζακύνθου.

Τώρα ἦλθε ἡ δύσκολη στιγμή τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Ὅπως ἤδη ἐμάθατε, μὲ τὴν Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν θεοκίνητη ψήφο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας καταστάθηκα στὶς 25 Μαΐου Μητροπολίτης τῆς μεγάλης καὶ πολυανθρώπου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς μὲ ἔδρα τὴν Κηφισιά. Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν!

Ὁμολογῶ ὅτι ἀντιφατικὰ συναισθήματα διακατέχουν τὴν ψυχὴ μου. Συναισθήματα χαρᾶς, διότι ἡ Ἐκκλησία ἐτίμησε ὑπερβολικὰ τὴν ἀσημότητά μου καὶ μὲ τοποθέτησε σὲ ἔπαλξη σημαντικὴ καὶ περιβλεπτή, ἀλλὰ καὶ συναισθήματα λύπης γιὰ τὸ ἀποχωρίζομαι ἀπὸ Κληρὸ εὐάγωγο καὶ εὐπειθῆ καὶ ἀπὸ λαὸ εὐγενῆ καὶ ἀφοσιωμένο στὴν Ἐκκλησία. Λυποῦμαι ἰδιαιτέρα γιὰ τὸ στερηθῆ τῆς εὐλογίας νὰ διακονῶ ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας τὸν θαυματουργὸ Ἱεράρχη καὶ Πολιοῦχο τοῦ νησιοῦ Ἅγιο Διονύσιο. Παρηγοροῦμαι ὁμως μὲ τὴν σκέψη ὅτι, ἔστω καὶ ἀπὸ μακρὰ, θὰ ἔχω τὴν σκέπη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Ἁγίου, θὰ ἔχω τὴν ἀγάπη ὅλων σας καὶ τὶς προσευχὲς σας.

Φεύγω ἀπὸ τὴν Ζακύνθο μὲ τὸ μέτωπο ὑψη-

λά και τὴν συνείδηση ἡσυχῆ ὅτι ἐπετέλεσα, στὸ μέτρο τῶν δυνάμεών μου, ἀκέραια τὸ χρέος μου ὡς Ἱεράρχης ἀπέναντι τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ ποῦ μοῦ ἐμπιστεύθηκε ἐπὶ 17 χρόνια ἡ Ἐκκλησία. Φεύγω φτωχὸς σὲ ὑλικά ἀγαθά, ὅπως φτωχὸς ἦλθα στὸ νησί. Πλούσιος ὅμως σὲ ἀναμνήσεις ἱερῆς καὶ τρισευλογημένες, πλούσιος σὲ ἐμπειρίες καὶ διδάγματα, πλούσιος ἀπὸ τὴν ἀγάπη σας καὶ φορτωμένος ἀπὸ τὶς τιμές σας. Στὴν Ζακύνθο ἔδωσα τὰ ὠραιότερα χρόνια τῆς ζωῆς μου. Τὰ χρόνια τῆς νεότητος. Τώρα καλοῦμαι νὰ δώσω στὸν εὐλογημένο Λαὸ τῆς Ἀττικῆς τὰ χρόνια τῆς ὠριμότητάς μου πλουτισμένα ἀπὸ τὴν ποιμαντικὴ πείρα δύο σχεδὸν δεκαετιῶν.

Τούτη τὴν συγκινητικὴ στιγμή τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ ζητήσω συγγνώμη ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἀθέλητα ἢ θεληματικά ἐπίκρανα κατὰ τὴν ἄσκηση τῶν καθηκόντων μου καὶ μάλιστα τῶν διοικητικῶν, καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ δεχθοῦν τὴν διαβεβαίωσή μου ὅτι ἡ πικρία ποῦ τυχὸν τοὺς προξένησα δὲν ἦταν καρπὸς κακίας ἢ ἰδιοτροπίας, ἀλλὰ ἀποτέλεσμα συνέπειας πρὸς τὶς ἀρχές καὶ τὶς πεποιθήσεις μου, ἀποτέλεσμα τῆς ἀρνήσεως νὰ συμβιβασθῶ παρά τὴν συνείδησή μου. Ἀπὸ τὴν πλευρά μου συγχωρῶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου καὶ δίνω πρόθυμα τὴν ἀρχιερατικὴ εὐλογία μου στοὺς ἐλάχιστους ἐκείνους ποῦ με ἐπίκραναν με τὴν κακόπιστη κριτικὴ καὶ τὴν προκατάληψή τους καὶ ὑψωσαν ἐμπόδια στὸ πνευματικὸ καὶ ἱεραποστολικὸ ἔργο μου. Ἄν δὲν εἶχα τὴν ἀδικη πολεμικὴ τους, κυρίως κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς διακονίας μου, ἀσφαλῶς θὰ μπορούσα νὰ προσφέρω πολὺ περισσότερα σὲ σᾶς.

Παρακαλῶ ὅλους νὰ δεχθῆτε με ἀγάπη τὸν νέο Ποιμενάρχη σας κ. Χρυσόστομο, ποῦ εἶναι σάρκα ἀπὸ τὴν σάρκα σας, νὰ τὸν περιβάλλετε με τὴν τιμὴ καὶ τὸν σεβασμὸ σας, νὰ συσπειρωθῆτε κοντά του καὶ νὰ τὸν βοηθήσετε με ὅλες τὶς δυνάμεις σας, ὥστε νὰ μπορέσει νὰ ἐκπληρώσει τὸ δύσκολο ἔργο του στὴν κρίσιμη ἐποχὴ μας, γιὰ τὸ καλὸ τὸ δικό σας, γιὰ τὴν πρόοδο τοῦ νησιοῦ, γιὰ τὴν δόξα τῆς Ἐκκλησίας.

Θὰ ἤθελα νὰ τελειώσω τούτη τὴν ἀποχαιρετιστήρια ἐπικοινωνία μου μαζί σας με τὸν ἴδιο ἀποστολικὸ λόγο, ποῦ ἔκλεισα τὴν ἐνθρονιστήρια ὁμιλία μου, ὅταν ἄρχισα τὴν ποιμαντορία μου ἀνάμεσά σας. «Ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ καὶ ἐπιπόθητοι, χαρὰ καὶ στέφανός μου», «χαίρετε,

καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, εἰρηνεύετε καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν».

Μὲ ὄλη μου τὴν πατρικὴ ἀγάπη
† Ὁ ἀπὸ Ζακύνθου Μητροπολίτης
Ἀττικῆς ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ Σεβασμιώτατος ἐτέλεσεν ἀποχαιρετιστήριον Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Εἰς αὐτὴν παρέστησαν ὁ ἱερὸς κλῆρος, αἱ τοπικαὶ Ἀρχαὶ καὶ μέγα πλῆθος εὐσεβοῦς Λαοῦ, τὸ ὁποῖον διὰ συγκινητικῶν ἐκδηλώσεων ἐξέφρασεν εἰς τὸν Σεβασμιώτατον τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν του.

Εἰς Σύναξιν τοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ζακύνθου, ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη τὴν 16ην Ἰουνίου 1994 εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἀνεγερθὲν ἐπιβλητικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Κέντρον Νεότητος, διὰ συγκινητικῶν λόγων καὶ πατρικῶν ὑποθηκῶν ἀποχαιρέτησεν οὗτος τοὺς κληρικούς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ζακύνθου. Εἰς τοὺς λόγους τοῦ Σεβασμιωτάτου ἀπήντησεν ἐκ μέρους τοῦ ἱεροῦ Κλήρου ὁ Πρωτοσυγκελλεύων Ἱεροκήρυξ Ἀρχιμ. κ. Ἀλέξιος Ξένος εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε ποιμενάρχα μας,

Ραγδαῖες ἐξελίξεις συνετελέσθησαν ἐπ' ἐσχάτων στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Ζακύνθου. Συμμεριζόμαστε τὴν ὑψίστη τιμὴ ποῦ ἐγίνε στὸ πρόσωπό Σας, ἀπὸ τὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας μας ποῦ ἀπέφερε τὴν προαγωγικὴ μετάθεσή Σας ἀπὸ τὴν Μητρόπολη τῆς Ζακύνθου, στὴν Ἱερὰ καὶ πολύφερνον καὶ πολυάνθρωπον Μητρόπολη Ἀττικῆς.

Γνωρίζουμε τὶς αὐξημένες εὐθύνες στὰ νέα καθήκοντά Σας, ποῦ ὅμως ἔχετε ὅλα τὰ ἔμφυτα καὶ ἐπίκτητα προσόντα νὰ ἀνταποκριθεῖτε στὴν νέα αὐτὴν ἀποστολή.

Ὡστόσο γιὰ μᾶς ἀποτελεῖ χαρὰ ἡ προαγωγή Σας, λύπη ὅμως ὁ ἀφ' ἡμῶν χωρισμός, τοπικὸς ἀλλ' ὄχι τροπικὸς, γιὰ τὴν καθολικὴ κατὰ Ἀνατολὰς Ἐκκλησία δὲν γνωρίζει ὅρια ἢ μεγέθη, «εἰς ἄρτος, ἐν σῶμα οἱ πιστοὶ ἐσμεν» καὶ ἀλλήλων μέλη, ὅμως ἡ ἀνάμνηση ὅτι μᾶς ποιμάνετε ἐπὶ 17ετία καὶ δημιουργήθηκαν μεταξύ μας δεσμοὶ ἀκατάλυτοι καὶ ἄρρηκτοι μᾶς ὑποχρεῶναι νὰ διατηρεῖται ὁ σύνδεσμός μας ἀρραγῆς. Θὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ σᾶς θεωροῦμε πνευματι-

κόν μας Πατέρα, γιατί και ἀπὸ τὴν νέα ἐπαλξὴ ἔχουμε τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ εὐχέσθε καὶ θὰ δέεσθε καὶ θὰ ἔχετε τὸ στοργικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ ἀποχωριζόμενα πνευματικὰ παδιά Σας. Θὰ εἴμαστε εὐγνώμονες καὶ μνήμονες τῆς μεγάλης καὶ ὡραίας Σας ψυχῆς, γιατί μᾶς ἐποιμάνετε μὲ στοργὴ καὶ ἀγάπη.

Ἦλθατε ὡς ἄγνωστος ἐν μέσῳ ἀγνώστων στὸ νησί μας. Μᾶς περιβάλλατε μὲ ἐμπιστοσύνη καὶ πατρικὸ ἐνδιαφέρον. Ὑπὸ τὴν πεπνυμένη ἡγεσία Σας δημιουργήσατε ἰδρύματα καὶ κληροδοτήματα, ἐπανδρώσατε τὶς ἐνορίες μὲ νέους ἱερεῖς εἰς διαδοχὴν τῶν συνταξιοδοτουμένων. Γνώρισε ὁ τόπος μας μιὰ πρωτοφανῆ ἀνθήσιν καὶ ἀνοιξὴ εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς. Ἀγκαλιάσατε τὴν Νεολαία, στὸ κέντρο Νεότητος ποῦ εἶναι ἔργο τοῦ μόχθου Σας. Στὸ Μαχαιράδο βρῖσκεται σὲ ἐξέλιξη τὸ ἐνοριακὸ ἴδρυμα γιὰ κληρολαϊκὲς συνελύσεις γιὰ τὴν ἀγροτικὴ περιοχὴ. Ἐξωραίστηκαν καὶ εὐπρεπίστηκαν οἱ Ναοὶ μας καὶ οἱ Μονές μας. Δεῖξατε τὶς οἰκολογικὲς εὐαισθησίεσ Σας, περιφρουρήσατε τὰ Στροφάδια ἀπὸ τὴν βουλμῖα τῶν λαθροκυνηγῶν, ὠλοκληρώσατε σχεδὸν τὸ ἔργο τῆς ἱστορήσεως καὶ ἀγιογραφῆσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, μὲ τὸ περίφημο ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο, ἀπὸ εἰκόνες, ἱερὰ ἄμφια, σιγίλλια αὐτοκρατορικὰ καὶ πατριαρχικά, ποῦ ἀποτελοῦν κόσμημα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας, οἱ ἱερεῖς μας εἴμαστε βαθύτατα ὑποχρεωμένοι, γιατί κανεὶς μας δὲν τιμωρήθηκε μὲ δυσμενῆ μετάθεσιν, στέρησιν τοῦ μισθοῦ του. Ἐνὶ λόγῳ ἡ ποιμαντορία Σας σημάδεύτηκε ἀπὸ ἔργα καὶ στίς σχέσεις Σας μετὰ τῶν ἱερέων πρυτάνευε ἡ Πατρικὴ ἀγάπη.

Ἐπειδὴ μὲ τιμήσατε μὲ τὴν διακονία τοῦ Πρωτοσυγκελλεύοντος Σᾶς εὐχαριστῶ, ἂν δὲν ἔφτασα εἰς ὕψη ἱκανοποιητικῆς ἀπόδοσης Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ κρίνετε ἐπιεικῶς. Εἰς ἓνα μόνον ἀπέβλεπα, νὰ μὴν ὑπηρετήσω τὸ ἀτομικὸ μου συμφέρον γιὰ λόγους ἰδιοτέλειαι, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετήσω στὸ πρόσωπό Σας καὶ τὴν Μητέρα Ἐκκλησία τοὺς ἀδελφούς μου μὲ τοὺς ὁποίους συνεργάζομαι ἀγαθῶς. Αὐτὴ εἶναι γιὰ ἐμὲ ἡ ἀμοιβὴ καὶ ὁ μισθός μου. Πρὶν ἀναχωρήσετε γιὰ τὴν νέα Σας πορεία δεχθῆτε ἐκ μέρους ὄλων μας μιὰν ποιμαντορικὴν ῥάβδον γιὰ τὴν νέα Σας ποιμαντορία, κατὰ τὶς ἀνεξιχνίαστες βουλῆς τοῦ Κυρίου.

Σᾶς εὐχόμεθα καρποφόρον ἐπιτυχίαν, πλούσιον ἀμνητὸν στὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ

θαυματοουργὸς ἅγιος Διονύσιος νὰ Σᾶς χαρίζει καρτερία, πνεῦμα σοφίας, συνέσεως καὶ ἀποκαλύψεως τῶν βουλῶν Αὐτοῦ εἰς ἔπαινον καὶ δόξαν Αὐτοῦ.

Ἀκολούθως ὁ Πανοσιολογιώτατος προσέφε-
ρεν εἰς τὸν Σεβασμιώτατον μιὰν ἀρχιερατικὴν ῥάβδον ὡς ἀποχαιρετιστήριον δῶρον εὐγνωμοσύνης τῶν κληρικῶν τῆς Ζακύνθου πρὸς αὐτόν.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἐδεξιῶθη εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον «Πλάγιος Μπότης» τὰς Ἀρχὰς τῆς Ζακύνθου καὶ τοὺς συνεργάτας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ ἀποχαιρέτισεν αὐτοὺς διὰ συγκινητικῶν λόγων. Εἰς τὸν Σεβασμιώτατον ἀπήντησαν καταλλήλως βαθύτατα συγκεκρινημένοι ὁ Δήμαρχος Ζακύνθου κ. Ἀνδρέας Λαδικός ἐκ μέρους τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ζακύνθου καὶ Νομικὸς Σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως κ. Διον. Στραβόλεμος, ἐκ μέρους τῶν συνεργατῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου.

Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Σεβασμιώτατος ἀνεχώρησεν ἐκ Ζακύνθου προεπέμφθη τιμητικῶς ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῆς πόλεως καὶ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Γραφείου.

Ἡ ἐνθρόνισις

Ἡ ἐνθρόνισις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος ἐγένετο ματὰ πάσης ἐπισημότητος καὶ συμφώνως πρὸς τὴν κρατοῦσαν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν τὴν Πέμπτην, 7ην Ἰουλίου ἐ.ἔ. καὶ ὥραν 8ην μ.μ. εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγ. Δημητρίου τῆς Κηφισίας. Εἰς αὐτὴν παρέστησαν ἐκπρόσωποι ὄλων τῶν ἐλληνοφῶνων Ὀρθοδόξων Πατριαρχείων καθὼς καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κύριον Βαρθολομαῖον ἐξεπροσώπησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πέτρας τῆς Κρήτης κ. Νεκτάριος. Τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Κύριον Παρθένιον ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κυρήνης κ. Θεόδωρος. Τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Κύριον Διόδωρον ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεραπόλεως κ. Εἰρηναῖος. Τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου Κύριον Χρυσόστομον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λεμεσοῦ κ. Χρῦσανθος. Τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κύριον Σεραφεῖμ, τὸν καὶ τοποτηρητὴν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς,

ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος. Παρέστησαν ἐπίσης οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Στέφανος, Μεγάρων καὶ Σαλαμίνας κ. Βαρθολομαῖος, Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Κλεόπας, Νέας Σμύρνης κ. Ἀγαθάγγελος, Γορτύνης καὶ Ἀρκαδίας τῆς Κρήτης κ. Κύριλλος, Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, Κεφαλληνίας κ. Σπυρίδων, Κυθήρων κ. Ἰάκωβος, Ἱερισσοῦ, Ἀγ. Ὁρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Νικόδημος, Ναυπάκτου κ. Ἀλέξανδρος, Μηθύμνης κ. Χρυσόστομος, Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος, Νέας Ἰωνίας κ. Κωνσταντῖνος καὶ Λαρίσης κ. Ἰγνάτιος, καθὼς καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀξώμης κ. Πέτρος καὶ οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι Ἡλιουπόλεως κ. Θεόκλητος, Ἐλαίας κ. Θεοδώρητος καὶ Νύσσης κ. Ἐλευθέριος. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς Πολιτείας παρέστησαν ὁ Νομάρχης Ἀνατολικῆς Ἀττικῆς κ. Πέριζας, ὁ Βουλευτὴς καὶ τέως Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἀθαν. Κανελλόπουλος, ὁ βουλευτὴς καὶ τέως Ὑπουργὸς κ. Θεόδωρος Ἀναγνωστόπουλος, οἱ βουλευταὶ κ.κ. Δημ. Παλαιοθόδωρος καὶ Στέφανος Στεφανόπουλος, ὁ τέως Ὑπουργὸς καὶ ἐπίτιμος Πρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κ. Νικόλ. Θέμελης, ὁ τέως Γεν. Γραμματεὺς Ὁρθοσκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας κ. Γεώργ. Παπακωνσταντῖνου, ὁ Ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Δεθέρμος, ὁ Δήμαρχος Κηφισιάς κ. Κανακάκης, οἱ Δήμαρχοι καὶ ἄλλων πόλεων τῆς Ἀττικῆς καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως παρέστησαν ὅλοι οἱ Κληρικοί, οἱ Μοναχοὶ καὶ αἱ Μοναχαὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς, οἱ Κληρικοὶ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπηρεσιῶν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἱ. Συνόδου Ἀρχιμ. π. Δαμασκηνὸν Καρπαθάκη, πολλοὶ Κληρικοὶ ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν καὶ ἀπὸ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τοῦ λεκανοπεδίου τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ζακύνθου, πολλὰ ἔγκριτα μέλη ἀπὸ τὸν ἐπιχειρηματικόν, ἐφοπλιστικόν καὶ βιομηχανικόν κόσμον, Ὀφικιάλοι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἄλλων Πανεπιστημιακῶν Σχολῶν, ἐκπρόσωποι τῶν πολιτικῶν, στρατιωτικῶν, δικαστικῶν, ἐκπαιδευτικῶν καὶ ἀστυνομικῶν ἀρχῶν καὶ χιλιάδες εὐσεβοῦς Λαοῦ. Ἄμα τῇ ἀφίξει τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Μητροπο-

λιτικοῦ Ναοῦ ὑπὸ τοὺς χαρμοσύνους ἤχους τῶν κωδῶνων ὀλοκλήρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα καὶ τὰς ἐπευφημίας τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ, ἄγγελμα στρατοῦ καὶ δύο στρατιωτικαὶ Φιλαρμονικαὶ ἀπέδωσαν εἰς αὐτὸν τὰς κεκανονισμένας τιμὰς. Ἀκολούθως ὁ Δήμαρχος Κηφισιάς κ. Κανακάκης προσεφώνησε τὸν Σεβασμιώτατον ἀπὸ τῶν προφυλαίων τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε, ὡς εὖ παρέστητε,

Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ προσώπου σας αὐτὴ τῇ στιγμή στὴ θεόσωστη Μητρόπολιν τῆς πόλης τῆς Κηφισιάς πιστεύουμε ὅτι ὄντως εἶναι ἱστορικὴ.

Θὰ θέλαμε νὰ σᾶς ὑποδεχθῶμε κάτω ἀπὸ διαφορετικὲς συνθήκες, ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ κατάλοιπα τῆς βαρβαροκρατίας ἀκόμα μαστίζουν αὐτὸν τὸν τόπο. Πάντως ὁ Δήμαρχος καὶ τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο τῆς Κηφισιάς, ἔδρας τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς, ὅπως καὶ οἱ ὑπόλοιποι Ἕθμοι ποὺ ὑπάγονται στὴ Μητρόπολιν αὐτὴ, ὑπακούοντες στὶς δημοκρατικὲς ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σᾶς ὑποδέχονται μὲ συγκίνηση.

Θεωροῦμε ὅτι μένοντας πιστοὶ στοὺς δημοκρατικοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ὑπακούομε συγχρόνως στὴ φωνὴ τοῦ ἰδρυτῆ τῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Σεβασμιώτατε,

Εἴμαστε σίγουροι ὅτι ἡ πείρα καὶ οἱ γνώσεις τίς ὁποῖες τόσα χρόνια ἀποκτήσατε ὡς Μητροπολίτης Ζακύνθου, θὰ σᾶς δώσουν τὴ δυνατότητα νὰ ὀδηγήσετε τὴ νέα σας Μητρόπολιν σὲ καλοὺς λιμένας.

Πιστεύουμε ὅτι μὲ ἀγάπη καὶ καλωσύνη θὰ ὑπηρετήσετε τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ ἐπιτύχει τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του.

Καλῶς ἦλθατε, πολλὰ τὰ ἔτη.

Εἰς τὴν προσφώνησιν τοῦ κ. Δημάρχου ἀπήντησε δι' ὀλίγων εὐχαριστῶν αὐτὸν ὁ Σεβασμιώτατος.

Κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως, γενομένην κατὰ τὴν καθιερωμένην ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, ἔψαλλεν μελωδικώτατα ἡ Ἑλληνικὴ Βυζαντινὴ Χορωδία τοῦ κ. Λυκούργου Ἀγγελόπουλου. Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμ. κ. Δαμασκηνὸς

Καρπαθάκης ἀνέγνωσεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τὴν Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον περὶ ἐκλογῆς καὶ καταστάσεως τοῦ νῦν Μητροπολίτου Ἀττικῆς, ἀκολούθως δὲ προσεφώνησε τὸν Σεβασμιώτατον ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πέτρας τῆς Κρήτης κ. Νεκτάριος εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ἀττικῆς κύριε κύριε Παντελεῆμον,

Ἡ Μήτηρ, Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία καὶ ὁ Σεπτὸς Προκαθήμενος Αὐτῆς Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κύριος Βαρθολομαῖος ἐνετείλαντό μοι ὅπως ἐκπροσωπήσω Αὐτοὺς κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν τῆς ἀναρρήσεως τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου Σεβασμιότητος εἰς τὸν Θρόνον τῆς Ἱερᾶς καὶ Θεοσηρικτοῦ Μητροπόλεως Ἀττικῆς.

Καὶ εἶναι ὄντως ἱστορικὴ ἡ ἡμέρα αὕτη διὰ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἀττικῆς ἡ ὁποία μετὰ τὴν εἰς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ ἀοιδίου Μητροπολίτου κυροῦ Δωροθέου, ὀρητοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἐργάτου, τοῦ ὁποίου εἶναι πολὺς ὁ ἔπαινος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀποκτᾶ ἐν τῷ προσώπῳ Ὑμῶν Ποιμενάρχην ἄξιον τῶν περιστάσεων, ἱκανόν, δραστήριον καὶ δεδοκιμασμένον, μὲ συνειδήσιν ἐκκλησιαστικὴν καὶ χριστιανικὴν καρδίαν.

Αἱ προσωπικαὶ Ὑμῶν ἀρεταὶ καὶ ἱκανότητες ἐγγυῶνται ἀνεπαίσχυντον καὶ ἀπρόσκοπτον, παρὰ τὰ προβλήματα, τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐντολῆς τῆς Σεβασμίας Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκφρασθεῖσης μὲ μεγάλην πλειονοψηφίαν, τῆς διακυβερνήσεως δηλονότι τῆς θεόθεν ἐμπειστευμένης Ὑμῖν ἱερᾶς ταύτης ποιμνῆς.

Διότι ἔχετε, Σεβασμιώτατε Ἁγιε Ἀττικῆς, καὶ λιπαρὰν μόρφωσιν καὶ ἦθος καὶ κύρος καὶ ἱερὸν ζῆλον, ἀλλὰ προπάντων ἔχετε τὴν ἀκμὴν τῆς ὠρίμου ἡλικίας, μεγίστου προσόντος πρὸς ἀντιμετώπισιν καὶ τοῦ ἐμπεριστάτου, φθόνῳ καὶ συνεργείᾳ τοῦ πονηροῦ, τῆς Ἐκκλησίας ταύτης καὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς διοικήσεως μεγάλης καὶ νευραλγικῆς Μητροπόλεως, ὡς ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀττικῆς. Ἐχετε, ὡς ἐγνωρίσαμεν Ὑμᾶς, σύνεσιν ἡ ὁποία ἀποφεύγει τὰς ἀκρότητας καὶ ὑποδεικνύει τὸ μέσον, μετριοπάθειαν, ἡ ὁποία περιστέλλει τὰς παραφοράς, ἔχετε ἀγάπην, πολλὴν ἀγάπην, ἡ ὁποία πάντα στέγει, πάντα ὑπομένει, ἔχετε πνεῦμα ὑπακοῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μόνον καὶ σοφίαν Χριστοῦ, ἡ ὁποία

περικρατεῖ Ὑμᾶς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς κανονικότητος, τῆς ἐνότητος καὶ τῆς ἐν Χριστῷ δικαιοσύνης.

Πλὴν τούτων, ὡς βλέπομεν, ἔχετε τὴν βαθεῖαν ἐκτίμησιν τῆς Πολιτείας, τῶν Ἀρχόντων τοῦ τόπου, τὸν σεβασμὸν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τὴν στοργὴν τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου Ὑμῶν, τὴν ἀγάπην συνόλης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου Αὐτῆς, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ, λίαν δὲ ἀγαπητοῦ τῇ Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Παναγιωτάτῳ Προκαθήμενῳ Αὐτῆς, αὐθέντη καὶ δεσπότη ἡμῶν.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἔχετε, Ἁγιε Ἀδελφέ, τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πανσθενουργὸν Αὐτοῦ χάριν, τὴν καλέσασαν Ὑμᾶς, ἡ ὁποία ὡς καλῶς γνωρίζομεν οἱ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ καταλόγου, προλειαίνει τὰς ἐπιπροσθούσας εἰς τὸ καλὸν δυσχερείας, ἐνισχύει τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις καὶ ράβδῳ δυνάμειωσ στήριζει τοὺς ἀποστελλομένους ἐν ὀνόματι Κυρίου Παντοκράτορος.

Γνωρίζομεν, Ἁγιε Ἀττικῆς, τὴν ἀφοσίωσιν Ὑμῶν εἰς τὸν μαρτυρικὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον, πλειστάκις κατὰ τὸ παρελθὸν ἀποδειχθεῖσαν, ὡς ἐπίσης καὶ Ὑμεῖς καλῶς γνωρίζετε τὴν ἐκτίμησιν καὶ στοργὴν τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας πρὸς Ὑμᾶς, πάντοτε δὲ ἐλπίζομεν εἰς τὰς ἀγίας προσευχὰς Ὑμῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἱερῶν αὐτοῦ ἀγώνων καὶ εὐδόωσιν τῶν ἀγίων αὐτοῦ στόχων ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ καυχῆσει τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους.

Ὅθεν μὲ χεῖρα σπιβαρὰν καὶ μετὰ θάρρους ἀναλάβετε ἀπὸ σήμερον τοὺς οἶκας τῆς εὐλογημένης ὀλκάδος ταύτης, πηδαλιουχήσετε αὐτὴν μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ περισσοτέρας δυνάμειωσ ὡς τὴν Μητρόπολιν τῶν Ζακυνθίων καὶ Κύριος ὁ Θεὸς ἔσται μεθ' Ὑμῶν.

Αἱ προσευχαὶ τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας θὰ συνοδεύουσι Ὑμᾶς πάντοτε. Ἄξιος!

Μετὰ τὸν ἐκπρόσωπον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κυρίου Παρθενίου, Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κυρήνης κ. Θεόδωρος καὶ εἶπεν:

Σεβασμιώτατε καὶ Θεοτίμητε Μητροπολίτα Ἀττικῆς κ. Παντελεῆμον.

Ἐκπροσωπῶν τὴν Α.Θ.Μ. τὸν Πάπαν καὶ Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ.κ. Παρθένιον τὸν Γ' κατὰ τὴν εὐσημον ταύ-

την τελετὴν τῆς ἐνθρονίσεως τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος, εἰς τὸν εὐλογημένον θρόνον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς, μεταφέρω εὐλαβῶς τὸν ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν καὶ τὰς συγχαρητηρίους προσηρῆσεις τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Πατριάρχου ὡς καὶ τὴν πολλὴν ἀγάπην καὶ θερμὴν προσευχὴν τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῆς ἐν παντὶ ἐπιτυχοῦς οἰακοστροφίας τῆς Θεοσώστου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σας.

Βαρεῖαι αἱ εὐθῆναι καὶ δυσβάστακτον τὸ βάρος, ὅπερ ἐπωμίζεσθε, Σεβασμιώτατε, χαλεποὶ οἱ καιροὶ ἐντὸς τῶν ὁποίων αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ παλεύουν καὶ ἀγωνίζονται ἐναντι τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους, διὰ τὴν διάσωσιν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, ἡ ὁποία καὶ ἀποτελεῖ τὴν μόνην ἐν τῷ κόσμῳ πραγματικὴν καὶ ἀναλλοίωτον ἰδεολογίαν.

Ἰσχυροὶ κλονισμοὶ δοκιμάζουν σκληρῶς τὴν δύναμιν καὶ ἀντοχὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν Αὐτῆς, κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ Κυρίου.

Σεβασμιώτατε, ἐκλεγμένος ἐκ τῆς κανονικῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καλεῖσθε ὡς ἕνας ἄξιος Ἱεράρχης τῆς νὰ δικαιώσετε τὴν προσδοκίαν καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς διὰ μίαν ἀναβίωσιν καὶ ἀναδημιουργίαν τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκαλλιιεργήσατε τὰ ὑπὸ τῆς φύσεως προσόντα Σας διὰ τῆς φιλοτιμίας καὶ ἱεροπονίας Σας καὶ ἀπέβητε ἄξιος τῆς παρουσίας στιγμῆς, ἕτοιμος διὰ μίαν δαψιλῆ καρποφορίαν.

Σεβασμιώτατε, ἡμεῖς οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν, ὁ ἱερός κληρὸς καὶ ὁ εὐσεβὴς λαὸς Σας ὁραματιζόμεθα τὴν δαψιλῆ βλάστησιν, προσδοκῶμεν τὴν ἀνθῆσιν, πιστεύομεν εἰς τὴν καρποφορίαν, προσδοκῶμεν πιστεύοντες καὶ πιστεύοντες προσδοκῶμεν.

Σὰς συνοδεύουν αἱ εὐχαὶ καὶ αἱ προσευχαὶ τοῦ Μακαριωτάτου καὶ Σεπτοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ.κ. Παρθενίου τοῦ Γ' ποῦ χαίρει καὶ καυχᾶται ὡς ἔχοντος τὴν κοινὴν καταγωγὴν ἐκ τῆς εὐάνδρου καὶ ἀγιολόγου νήσου τῆς Χίου.

Καὶ ἡ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας ἐστεφανωμένη μὲ τὰ μαρτύρια καὶ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως καὶ μυρωμένη μὲ τὰ δάκρυα τῶν ἀσκητῶν καὶ ἀναχωρητῶν τῆς, ἡ λάμπουσα ἐκ τῆς θεολογικῆς σοφίας Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, Κλήμεντος καὶ Ὠριγένοῦς στρέφει τὸ ἰλαρὸν τῆς βλέμμα πρὸς τὴν Σεβασμιότη-

τά Σας καὶ προσεύχεται ἐν μυστικῇ σιωπῇ καὶ εὐλαβείᾳ.

Σεβασμιώτατε καὶ ἠγαπημένε Ἀρχιερεῦ τοῦ Ὑψίστου, ἔντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ ποιμαίνε τὴν λογικὴν Σου ποιμνὴν πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας.

Μετὰ ταῦτα ὠμίλησεν ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Κυρίου Διοδώρου, Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεραπόλεως κ. Εἰρηναῖος εἰπὼν:

Ἡ Ἀγιωτάτη ἐν Σιών Παμμήτωρ Ἐκκλησία καὶ ὁ Γεραρὸς Προκαθήμενος Αὐτῆς, Μακαριώτατος καὶ Σεπτὸς μοι Πατήρ καὶ Πατριάρχης Κύριος Κύριος Διόδωρος, συμμετέχοντες εἰς τὴν χαρὰν ταύτην τῆς ἐνθρονίσεως τῆς Ὑμετέρας λῆαν ἀγαπητῆς καὶ περισπουδάστου Σεβασμιότητος ἐπὶ τὸν Θεοστήρικτον Θρόνον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὴν ταπεινότητά μου ἵνα ἐκ προσώπου αὐτῶν παραστῶ καὶ τὰς εὐχὰς αὐτῶν τῷ Θεῷ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Δομήτορι ἀπευθύνω.

Γνωστῆ, οὐχὶ μόνον ἐν τῇ Πανορθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ καὶ πέραν Αὐτῆς τυγχάνει καὶ παρὰ πᾶσιν ὁμολογεῖται ἡ προσωπικότης καὶ ἡ προσφορὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος.

Ὅθεν δικαίως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κύριος Σεραφεῖμ καὶ οἱ συγκροτοῦντες τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται, μετ' ἐμπιστοσύνης ἀποβλέποντες πρὸς τὸ πρόσωπον Ὑμῶν, ἀνέθεσαν τὴν Ποιμαντορίαν τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως εἰς τὴν Σεβασμιότητα Ὑμῶν, καταστήσαντες οὕτω καὶ Πατέραν καὶ Ποιμένα καὶ Ποδηγέτην καὶ Διδάσκαλον καὶ πιστὸν Οἰκονόμον, τοῦ Χριστωνύμου τούτου Λαοῦ.

Ἐν τῇ εὐσήμεῳ ταύτῃ στιγμῇ μεθ' ἣν, ἐπὶ παρουσία τῶν ἐκπροσώπων τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων, τῶν Ἀρχῶν τῆς Πόλεως, τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ, ἐνώπιον τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἡ Ὑμετέρα Σεβασμιότης ἔδωσε τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ἄχρι θανάτου θὰ ἀγωνισθῇ πρὸς διαφύλαξιν τῶν ἀληθειῶν τῆς ἀμωμῆτου ἡμῶν πίστεως ὡς καὶ τῶν Ἱερῶν καὶ Ὁσίων τοῦ Γένους ἡμῶν, πρὸς προάσπισιν τῶν συμφερόντων τῆς Ἀγιωτάτης Μητροδὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, μεταφέρω πρὸς Ὑμᾶς, Σεβασμιώτατε Ἁγιε Ἀττικῆς τὰς θεοπει-

θείς Πατριαρχικὰς εὐχὰς καθὼς καὶ τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τοῦ Πρωθιεράρχου τῆς Ἀγιοπάτης Ἐκκλησίας τῆς Σιών, εὐχόμενος ὅπως τῇ Θεῖα Χάριτι καὶ εὐλογίᾳ τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ, φανήτε ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Ἀγιοπάτης Μητροπόλεως Ἀττικῆς. Ἄξιος!

Ἐν συνεχείᾳ προσεφώνησε τὸν Σεβασμιώτατον ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χρυσόστομου, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λεμεσοῦ κ. Χρῦσανθος εἰπὼν τὰ ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Ἀττικῆς κ.κ. Παντελεῆμον,

Σεβασμιώτατοι,

Ἀγαπητοὶ πατέρες, ἀδελφοί, ἀδελφές,

Οἱ δικτατορίες ἔχουν ὡς ἀρχὴν τῶν τό: «ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν...». Οἱ Δημοκρατίες τὸ «ἐλευθέρως καὶ ἀβιάστως ψηφίζομεν καὶ ἐφαρμόζομεν». Ἡ Ἐκκλησία ἀκολουθοῦσα τὴν πρώτη Ἐκκλησία ἔχει τὴν ἀκόλουθον βᾶσιν:

«Ἐδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν...» Ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ψηφίζονται, ἐκλέγονται καὶ ἐγκαθίστανται οἱ Ἐπίσκοποι καὶ Ποιμένες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Τὰ Κυβερνητικὰ ἢ Προεδρικὰ Διατάγματα τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας τῆς Ἑλλάδος θὰ πρέπει μόνον νὰ ἐπισηραγίζουν ἀμέσως τὴν γνώμην καὶ ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι νὰ καθιστοῦν Ἐπισκόπους εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Σεβασμιώτατε Ἅγιε Ἀττικῆς,

«Τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ καὶ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Πατρὸς μου μοναὶ πολλαὶ εἰσιν». Σὲ Σᾶς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἔπνευσε πολλὰς φορὰς. Κατὰ τὴν χειροτονία Σας ὡς Διάκονος, Πρεσβύτερος καὶ Μητροπολίτης Ζακύνθου, Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ κάθε φορὰ πού τελεῖτε τὰ Ἱερὰ Μυστήρια.

Ἀπὸ τὴν νῆσον τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Ζακύνθου ὁδηγήθητε στὴν μεγάλη καὶ κεντρικὴ Μητρόπολη Ἀττικῆς καὶ ἐφαρμόζετε τὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς «ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω».

Ὅπως καὶ πρὶν ἔτσι καὶ τώρα καὶ στὸ μέλλον θὰ ἀναλώσετε τὸν ἑαυτὸν σας ὑπὲρ τῆς εἰρηνεύσεως καὶ τῆς κατὰ Θεὸν προόδου καὶ σωτηρίας τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ πιστοῦ λαοῦ,

τὴν διαποίμανσιν τῶν ὁποίων σᾶς ἀνέθεσεν ἡ Ἐκκλησία.

Εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς γνωρίσω εἰς τὴν Κύπρο καὶ στὰ Διεκκλησιαστικὰ Συνέδρια καὶ τοὺς Διαλόγους. Ἐξακολουθῶ νὰ διατηρῶ ζωηρῶς εἰς τὴν μνήμην μου τὴν ἀπλότητα, καλωσύνη καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην σας εἰς ὅλους. Θὰ ἦτο παράλειψις νὰ μὴν ἦμουν μαζί σας κατὰ τὴν ἱεράν αὐτὴν στιγμήν τῆς Χάριτος καὶ τῆς χαρᾶς σας.

Στὴν Κύπρο τὴν ἀέρινη τὴν μακαρία τὴ γῆ ἔχετε φίλους καὶ γνωστοὺς Κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς. Σᾶς χαιρετοῦν καὶ σᾶς συγχαίρουν καὶ σᾶς εὐχονται χρόνια πολλὰ καὶ εὐλογημένα. Ζητοῦν μόνον, σὶς πρὸς τὸν Κύριον προσευχῆς σας, νὰ εὐχεσθε γιὰ εἰρήνη, δικαιοσύνη καὶ ἐλευθερία γιὰ τὸ μαρτυρικὸ καὶ ἡρωικὸ νησί μας.

Χρόνια πολλὰ καὶ εὐλογημένα!

Μετὰ ταῦτα τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος ὁμιλήσας καταλλήλως.

Ἐν συνεχείᾳ προσεφώνησε τὸν Σεβασμιώτατον ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἀττικῆς ὁ Πανοσιολογιώτατος Πρωτοσύγκελλος Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Κουτουλάκης διὰ τῶν ἑξῆς:

Σεβασμιώτατε,

Ὁ Κλήρος καὶ ὁ λαὸς τῆς θεοσώστου Μητροπόλεως Ἀττικῆς σήμερον Σᾶς ὑποδέχεται ἀναφωνώντας τὸ «ὡς εὖ παρεστήτε» καὶ ἐκ βάθους ψυχῆς βοᾷ: «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου». Ὅντως Σεβασμιώτατε ἐρχόσαστε «ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου στὴν προκειμένη περιπτώσῃ ταυτίζεται μὲ τὸ θέλημά του, τὸ ὁποῖον ἐκφράσθηκε ἀπὸ τὴν ψῆφον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 25ην Μαΐου ἐνεστώτος ἔτους. Ὁ Κλήρος καὶ ὁ λαὸς μετὰ τῶν πολυπληθῶν μοναστικῶν ἀδελφοτήτων εἶναι βαθειὰ πεπεισμένοι ὅτι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκφράζεται διὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν δημοκρατικῶς λειτουργούντων Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τοῦτο ἀπέδειξε εἰς τὴν συντριπτικὴν του πλειοψηφία, παραμείνας πιστὸς εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἐξ ἄλλου γνωρίζει βαθειὰ, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξία καὶ τὸ Γένος μας διέρχονται κρίσιμους σι-

γμὰς καὶ ὅτι κάθε διασπαστικὴ κίνησις ἢ ἀνυπακοὴ εἰς τὴν κανονικὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας ἐγκυμονεῖ μελλοντικούς κινδύνους καὶ οἱ ἐχθροὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ τὰς ἐκμεταλλευθῶν.

Ὁ πιστὸς λαὸς γνωρίζει ὅτι ὁ κληρικὸς εἶναι στρατιώτης Χριστοῦ. Γνωρίζει ἐπίσης ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος νυμφεύεται τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ ἐπισκοπήν. Ἀλλὰ γνωρίζει ὅτι καὶ αὐτὸς ὑπόκειται εἰς ἔλεγχον, εἰς ἐπιτίμια, εἰς τιμωρίας, καὶ ὅτι αὐτὰ τὰ ἐπιβάλλει ὁ δοκιμασμένος θεσμὸς τῆς Συνόδου, εἰς τὸν ὁποῖον ἅπαντες ὀφείλουν νὰ ὑπακούουν ὡς ὄντος θεσμοῦ θεοπισθέντος ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἴδου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ψήφοις κανονικαῖς ἐξέλεξε Ἐσᾶς διὰ νὰ ποιμάνετε τὴν Θεόσωστον Μητρόπολιν Ἀττικῆς ταλαιπωρημένην ἐκ τῶν τελευταίων γεγονότων. Τοῦτο ἔπραξε Αὕτη ἐκτιμῶσα τὴν ἐπὶ 17ετίαν Ἀρχιερατικὴν Σας πείραν τὴν ὁποῖαν ἀποκτήσατε ποιμαίνοντες θεοφιλῶς καὶ θεαρέστως τὸ ποίμνιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ζακύνθου.

Ἡμεῖς γνωρίζομεν πόσον ἔχετε ὠφελήσει μετὰ πρακτικὸν τρόπον τὸν ἑλληνικὸν λαὸν καὶ κλήρον συντάξαντες τοὺς περισσοτέρους πίνακες θεμάτων, ὀνομάτων, πραγμάτων κ.λπ. τῆς Βιβλιοθήκης τῶν Ἑλλήνων Πατέρων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Πλήθος λαοῦ γνωρίζει τὸ συγγραφικὸ Σας ἔργο. Ἄπαντες γνωρίζομεν ὅτι Σᾶς συνοδεύει ἡ πείρα τὴν ὁποῖαν ἀποκτήσατε ὑπηρετοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὡς πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως Χίου καὶ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Γνωρίζομεν ὅτι ἔχετε πείραν τοῦ τρόπου μετὰ τὸν ὁποῖον ἐργάζονται οἱ ἄλλες χριστιανικὲς ὁμολογίαι εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Γνωρίζομεν ὅτι ἡ ψυχὴ Σας πλημμυρίζει ἀπὸ τὴν Ἀγάπην τοῦ ἑσταυρωμένου Ἰησοῦ καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ ἀνθήσει εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Ἡμεῖς ὁ κλήρος καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀττικῆς ἀναφωνοῦμε ἐν ἐνὶ στόματι, τὸ Ἄξιος, Ἄξιος, Ἄξιος.

Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμ. π. Ἀλέξιος Ἐένος, Πρωτοσύγκελλεύων Ἱεροκέρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ζακύνθου ἐχαιρέτισεν ἀκολούθως τὸν Σεβασμιώτατον ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ζακύνθου.

Τέλος, ὁ Δήμαρχος Ζακυνθίων κ. Ἀνδρέας

Λαδικός, λαβὼν τὸν λόγον ἐκ μέρους τοῦ Λαοῦ τῆς Ζακύνθου, εἶπε:

Σεβασμιώτατε,

Παρίσταμαι στὴν ἐνθρόνισή σας στὴν Μητρόπολη Ἀττικῆς ἐκπροσωπώντας τοὺς Δημότες τῆς πόλης τῆς Ζακύνθου, τοῦ νησιοῦ τοῦ ὁποῖου εἶσατε ἄξιος Πνευματικὸς Ποιμένας 17 ὀλόκληρα χρόνια μετὰ Ἀποστολικό, Πνευματικό, Κοινωνικό, Πολιτισμικὸ ἔργο σημαντικόν.

Ἡ προσέγγισις τῶν νέων, τὰ σύγχρονα κοινωνικὰ προβλήματα, ἡ προστασία τοῦ περιβάλλοντος, ἡ διαφύλαξις, προβολὴ καὶ ἀνάδειξις τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας παράδοσης καὶ ταυτότητας, ὁ σύγχρονος προβληματισμένος καὶ μεστὸς ἐκκλησιαστικὸς καὶ ποιμαντικὸς λόγος, ὁ σεβασμὸς τῆς τοπικῆς ἐκκλησιαστικῆς παράδοσης καὶ τῶν τοπικῶν ἐθίμων, ἡ συνεργασία μετὰ τίς τοπικὲς ἀρχὰς γιὰ τὴν προώθησις καὶ ἐπίλυσις τοπικῶν προβλημάτων, χαρακτηρίζουν τὸ ἔργο καὶ τὴν προσωπικότητά Σας, Σεβασμιώτατε.

Ἡ γόνιμη 17ετία σας ὡς Μητροπολίτου Ζακύνθου πιστεύω ὅτι ἔχει ἤδη χαραχθεῖ ἀνεξίτηλα καὶ θετικὰ στὴν συλλογικὴ μνήμη τῆς Ζακυνθινῆς κοινωνίας.

Τέλος, ἐπιτρέψατέ μας, Σεβασμιώτατε, νὰ σᾶς ἀποκαλοῦμε στὸ ἐξῆς ὁ ἀπὸ Ζακύνθου Ἀττικῆς Παντελεήμων.

Σᾶς εὐχόμαστε προσωπικὰ ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκπρόσωπος τῶν Ζακυνθινῶν δημοτῶν, ἐπιτυχία στὸ σημαντικώτατο ἔργο σας στὴν μεγάλη Μητρόπολη Ἀττικῆς.

Μετὰ τὰς ὡς ἄνω ὁμιλίας ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων ἐξεφώνησε ἀπὸ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Θρόνου ἐμπνευσμένον Ἐνθρονιστήριον Λόγον, ὁ ὁποῖος ἐνεποίησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὰ πλήθη, τὸ τέλος δὲ αὐτοῦ ἐκάλυψαν ζωηρὰ χειροκροτήματα καὶ ἐνθουσιώδεις κραυγαὶ «ἄξιος».

Ὁ Ἐνθρονιστήριος Λόγος

Σεβασμιώτατε ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, Σεβασμιώτατοι ἐκπρόσωποι τῶν Μακαριωτάτων Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας κ. Παρθενίου, Τεροσολύμων κ. Διοδώρου καὶ τῶν Μακαριωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κύπρου κ. Χρυσόστομου καὶ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ,

Σεπτή χορεία τῶν Σεβασμιωτάτων καὶ Θεοφιλε-
στάτων Ἱεραρχῶν,
Ἐντιμότατοι κύριοι Ὑπουργοὶ καὶ Βουλευταί,
Ἀξιότιμοι κύριοι Νομάρχαι, Δήμαρχοι καὶ λοι-
ποὶ Ἀρχόντες καὶ ἐκπρόσωποι τῶν Πολιτι-
κῶν, Στρατιωτικῶν, Δικαστικῶν, Ἀστυνομι-
κῶν καὶ Ἐκπαιδευτικῶν Ἀρχῶν,
Ἐλλογιμώτατοι κύριοι Πανεπιστημιακοὶ Καθη-
γηταί,
Ἀγαπητοὶ μου Συμπρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι,
Ὅσιώτατοι Μοναστῆς καὶ Μονάστριες,
Πιστὲ καὶ εὐλογημένε Λαὲ τῆς Ἀττικῆς,

«Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν»!

Τὸν πατερικὸ τοῦτο λόγο, ἐπωδὸ ἀγώνων
καὶ θυσιῶν ἐνὸς γίγαντος τῆς Ἐκκλησίας, πού,
κατὰ μίμηση ἐκείνου, συνήθισα νὰ ἐπαναλαμβάνω
στὶς ἀποφασιστικὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς μου,
εὐχάριστος ἢ δυσάρεστος, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη
νὰ ψελλίσω καὶ αὐτὴ τὴν μεγάλη καὶ ἱερώτα-
τη στιγμή τῆς ἐκκλησιαστικῆς πορείας καὶ δια-
κονίας μου. Τὴν στιγμή πού με δέος καὶ συστο-
λή, πειθαρχώντας στὴν βουλή τοῦ Θεοῦ καὶ
στὴν θεοκίνητη ψήφο τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀναλαμβάνω τὴν δια-
ποιήματα τῆς μεγάλης καὶ πολυανθρώπου καὶ
περικλεοῦς, Ἱεράς δὲ καὶ θεοφρουρήτου Μη-
τροπόλεως Ἀττικῆς. Μητροπόλεως πού σεμνύ-
νεται γιὰ τὸν εὐσεβῆ καὶ εὐγενῆ Λαὸ τῆς, γιὰ
τὸν εὐπειθῆ καὶ ἀφωσιωμένο στὴν Ἐκκλησία
Κλῆρο τῆς, γιὰ τὰ πάνσεπτα Προσκυνήματα καὶ
τὶς πανίερους Μονές τῆς, γιὰ τὰ ὑποδειγματικὰ
εὐαγγῆ τῆς ἰδρύματα.

Ὁμολογῶ ὅτι ἔχω πλήρη συναίσθηση τῆς με-
γάλης τιμῆς ἀλλὰ καὶ τῆς βαρειαῖς εὐθύνης πού
ἐπωμίζομαι ἀνεβαίνοντας στὸ ὕψος τούτου τοῦ
Θρόνου. Γνωρίζω ὅτι πίσω ἀπὸ τὴν ἐπιφανεια-
κὴ του λαμπρότητα τοῦτος ὁ Θρόνος θὰ εἶναι
γιὰ μένα ἕνας Γολγοθᾶς. Ὅμως δὲν δειλιάζω,
οὔτε πτοοῦμαι. Πιστεύω ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς πού
ὑπῆρξε «ἡ ἐλπίς μου ἐκ νεότητός μου» (Ψαλμ.
70,5), Ἐκεῖνος, πού «πολυμερῶς καὶ πολυτρό-
πως» (Ἐβρ. α' 1), ὡς σήμερα με εὐεργέτησε
καὶ ἐστήριξε τὰ βήματά μου, δὲν θὰ με ἐγκατα-
λείψει καὶ σ' αὐτὴ τὴν μεγάλη καμπὴ τῆς ζωῆς
μου. Ἀκούω στὰ μύχια τῆς ψυχῆς μου τὴν φωνὴ
Του νὰ ἀπευθίνη καὶ σὲ μένα, ὅπως καὶ στὸν
Προφήτη, τὴν ἐλπιδοφόρο διαβεβαίωση «Οὐ μὴ
σὲ ἀνῶ, οὐδ' οὐ μὴ σὲ ἐγκαταλίπω» (Ἐβρ. ιγ'
5). Ἄν σήμερα βροῖσκωμαι ἀνάμεσά σας, Ποιμε-

νάρχης καὶ Πατέρας σας, δὲν εἶναι γιὰ τὸ θέ-
λησαν ἄνθρωποι. Εἶναι ἐπειδὴ τὸ θέλησε ὁ
Θεός, παρὰ τοὺς ἀνθρώπινους σχεδιασμοὺς καὶ
τὶς μεθοδεύσεις καὶ τὶς προβλέψεις καὶ τὰ ἐμπό-
δια. Ἀφοῦ λοιπὸν Ἐκεῖνος με ἔφερε κοντά σας
δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ σταθῆ δίπλα μου «βοηθὸς
καὶ σκεπαστῆς μου».

Δέν εἶμαι πρωτόπειρος σὲ ἐκκλησιαστικὴ
διοίκηση καὶ διακονία. Ὡς Πρεσβύτερος πέρα-
σα ἀπὸ πολλὰ καὶ σημαντικὰ θέσεις καὶ ὑπῆ-
ρέτησα τὴν Ἐκκλησία ὡς Ἱεροκήρυξ, ὡς Πρω-
τοσύγκελλος, ὡς Διευθυντῆς τῆς Ἀποστολικῆς
Διακονίας, ὡς Γραμματεὺς τῆς Ἱεράς Συνόδου.
Ὡς Ἐπίσκοπος ἐκράτησα ἐπὶ δεκαεπτὰ ὀλόκλη-
ρα χρόνια τὸ πηδάλιο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ζα-
κύνθου. Πέρασα μέσα ἀπὸ τρικυμίες καὶ σκοπέ-
λους καὶ θύελλες. Ἀλλὰ κατόρθωσα με τὴν δύ-
ναμη τοῦ Θεοῦ, νὰ ὀδηγήσω τὸ σκάφος τῆς το-
πικῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας σῶο καὶ ἀβλαβὲς σὲ λι-
μάνι γαλήνης καὶ ἀσφαλείας, πνευματικῆς καὶ
κοινωνικῆς προόδου καὶ νὰ τὸ παραδώσω στὸν
διάδοχό μου πολὺ καλλύτερο καὶ ὠραιότερο ἀπὸ
ὅ,τι τὸ παρέλαβα, ἄριστα ἐπανδρωμένο καὶ ἐ-
ξωπλισμένο. Τούτῃ ἢ μακρὰ ποιμαντικὴ ἐμπει-
ρία μου πιστεύω ὅτι, μαζί με τὴν Χάρη τοῦ
Θεοῦ, θὰ ἀποτελέσει σημαντικὸ ἐφόδιο γιὰ τὴν
ἐπιτυχή ἐκπλήρωση τῆς ὑψηλῆς καὶ δύσκολης ἀ-
ποστολῆς μου.

Ξεύρω ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὐτῆς τῆς περιοχῆς
τὰ τελευταῖα χρόνια δοκιμάσθηκε. Θλιβερὲς καὶ
ἀνεπίτρεπτες καταστάσεις δημιουργήθηκαν,
πλήγωσαν ψυχικὰ τὸν εὐσεβῆ Λαὸ. Ὅμως εἶναι
καιρὸς νὰ ξεχασθῆ τὸ ὀδυνηρὸ παρελθόν. Ἄς
ἀπενίσουμε ὅλοι με ἐλπίδα καὶ αἰσοδοξία τὸ
μέλλον. Κοντά σας ἔρχομαι ἀντικειμενικὸς καὶ
ἀμερόληπτος, γιὰ νὰ φέρω τὴν εἰρήνη καὶ τὴν
ἀγάπη. Γιὰ νὰ συμφιλιώσω καὶ νὰ ἐνώσω. Δέν
κρατῶ στὰ χέρια μου «φραγγέλιο». Κρατῶ
«κλάδον ἐλαίας». Ἡ καρδιά μου εἶναι εὐρύχω-
ρη. Μέσα σ' αὐτὴν ὑπάρχει θέση γιὰ ὅλους. Εἶ-
μαι πρόθυμος νὰ προσφέρω τὴν συγγνώμη μου
ἀκόμη καὶ στοὺς ἐλάχιστους ἀπειθεῖς, με τὴν
προϋπόθεση ὅτι θὰ ἐπιδείξουν ἔμπρακτη μετά-
νοια καὶ ὑπακοὴ στὴν διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας,
ἐφαρμόζοντας τὴν ἀποστολικὴ προτροπὴ «Πει-
θαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις».

Συνηθίζεται σὲ ὄρες ὅπως αὐτὴ ἐδῶ, ὁ νέος
Μητροπολίτης νὰ ἐκθέτει τὸ πρόγραμμα καὶ
τοὺς ὁραματισμοὺς του γιὰ τὸν λαὸ καὶ τὸν τό-
πο πού ὁ Θεὸς τὸν κάλεσε νὰ ποιμάνῃ. Ὅμως

αὐτὴ τὴν στιγμή, ἀκόμα καὶ ἂν ἤθελα, δὲν θὰ μπορούσα νὰ κάμω κάτι τέτοιο. Γιατὶ τοῦτο ἀπαιτεῖ πολλὴ προπαρασκευὴ καὶ μελέτη καὶ προσευχή, ἀλλὰ καὶ ἐνημέρωση πάνω στὶς ἰδιορρυθμίες τοῦ τόπου καὶ στὴν ἰδιαίτερη ψυχροσύνθεση τῶν ἀνθρώπων του. Ἐκεῖνο πού μπορῶ νὰ σᾶς πῶ αὐτὴ τὴν ἱερὴ ὥρα εἶναι ὅτι ἔρχομαι κοντά σας «οὐ καθ' ὑπερβολὴν λόγου ἢ σοφίας», ἀλλὰ μὲ μοναδικὸ ἐφόδιο τὴν ἐλπίδα στοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπη στοῦ ἀνθρώπου. Σὲ μιὰ μόνο λέξη θὰ μπορούσαν νὰ συνοψισθοῦν τὰ προγράμματα καὶ οἱ ὄραματισμοί μου γιὰ σᾶς. Καὶ αὐτὴ ἡ λέξις εἶναι ἀγάπη. Μὲ τὴν ἀγάπη ἔρχομαι νὰ ἐνθρονισθῶ ὄχι μόνο στοῦν Θρόνο τῆς Μητροπόλεως, ἀλλὰ καὶ στῆς καρδιάς σας τὸν θρόνο. Ἐρχομαι νὰ τεθῶ στὴν ὑπηρεσία ὄλων σας καὶ νὰ γίνω δέκτης τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ πόνου σας, πομπὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλπίδας τοῦ Χριστοῦ σὲ σᾶς. Ἐρχομαι νὰ συντονίσω τοὺς παλμούς τῆς καρδιάς μου στῆς δικῆς σας καρδιάς τοὺς χτύπους καὶ νὰ γίνω «ὡς εἷς ἐξ ὑμῶν». Ἀπὸ σήμερον εἶμαι ὁ πατέρας σας καὶ εἶστε τὰ παιδιὰ μου καὶ τ' ἀδέλφια μου. Ἀπὸ σήμερον μοιράζομαι τὴ ζωὴ σας. Οἱ χαρὲς σας εἶναι καὶ χαρὲς μου. Οἱ πόνοι σας καὶ πόνοι μου. Τὰ προβλήματά σας καὶ δικὰ μου προβλήματα.

Ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ δηλώσω ἐπίσημα καὶ κατηγορηματικὰ ὅτι κοντά σας δὲν θὰ ἐπιζητήσω δόξες καὶ ἀπολαύσεις, οὔτε κανένα ἄλλο κοσμικὸ ἀγαθό. Ἐμβλημα μου θὰ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου: «Ἄργυριον ἢ χρυσίον οὐδενὸς ἐπεθύμησα». Καὶ τοῦ Κυρίου ἢ διαβεβαίωση: «Μακάριόν ἐστιν μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν». Εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ ὑποβληθῶ σὲ κόπους καὶ νὰ ὑποστῶ θυσίες καὶ στερήσεις γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ κοινωνικὴ σας πρόοδο, ἀντιγράφοντας τὸ παράδειγμα Ἐκείνου πού στῆ γῆ «οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν». Ἡ πόρτα τῆς καρδιάς μου καὶ τῆς Μητροπόλεως μου θὰ εἶναι πάντα ἀνοικτὴ γιὰ ὄλους. Τὸ σίμπι τοῦ Ἐπισκόπου σας θέλω νὰ τὸ νοιώθετε δικό σας, ἀφοῦ εἶναι τὸ σίμπι τοῦ πατέρα σας.

Μὲ τὴν ἀγάπη, λοιπόν, ὁδηγὸ καὶ συνισταμένη τῶν σκέψεων, τῶν ἀποφάσεων καὶ τῶν προσπαθειῶν μου, θὰ σκύψω μὲ στοργὴ πρώτα-πρώτα πάνω ἀπὸ τὰ προβλήματα καὶ τὶς ἀνάγκες τῆς ψυχῆς καὶ θὰ φροντίσω ὥστε νὰ καλλιεργηθῇ ὁ «ἔσω ἄνθρωπος». Τοῦτο, ἡ προτεραιότητα,

δηλαδή, στὶς ἀνάγκες τῆς ψυχῆς, δὲν εἶναι μόνο χριστιανικὴ ἐπιταγή, ἀλλὰ καὶ αἶτημα τῶν καιρῶν. Ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ ἐπαναλάβω ἐκεῖνο πού καὶ ἄλλες φορὲς σὲ ἐπίσημες ὁμιλίαι μου ἔχω εἰπῆ «Στὸν καιρὸ μας ζοῦμε μιὰ τραγωδία. Τὴν τραγωδία ἐνὸς πολιτισμοῦ, πού ἀφοῦ ἐφθασε στοῦ ἀποκορύφωματος τῆς ἀναπτύξεώς του, ὁδηγῆται, ὅπως ὁμολογοῦν κι αὐτοὶ οἱ τεχνοκράτες, στὴν αὐτοκαταστροφή, γιὰ τὴν στηρίχθηκε ἀποκλειστικὰ στὴν ὕλη καὶ περιφρόνησε τὸ πνεῦμα. Τὴν τραγωδία ἐνὸς ἀνθρώπου, πού ἀπὸ δημιουργὸς κατάντησε ἐξάρτημα στοῦν πελώριο μηχανισμό πού συνδέει τὴν κατανάλωση μὲ τὴν παραγωγή – ὄχι μόνο προϊόντων ἀλλὰ καὶ ἰδεῶν – καὶ βλέπει ὄλο καὶ περισσότερο νὰ μεγαλώνῃ τὸ ἐσωτερικὸ κενό, ἡ ἀγωνία καὶ ἡ μοναξιά του». Στὴν ἐποχὴ μας τὰ ἐσωτερικὰ προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀσυγκρίτως ὀξύτερα ἀπὸ τὰ ὑλικὰ καὶ τὰ κοινωνικὰ. Στὶς βιομηχανικὲς κοινωνίες τῆς Δύσεως, ὅπου ἀνήκομε καὶ ἐμεῖς, ἡ δυστυχία δὲν βροίσκεται κυρίως στὰ ἄδεια στομάχια, ἀλλὰ στὶς ἄδειες ψυχές.

Μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια πραγματικότητα ὁ Ἐπίσκοπος στοῦ τέλους τοῦ 20οῦ αἰῶνα καλεῖται νὰ ἀναλάβῃ ἔργο προφήτου καὶ εὐαγγελιστοῦ καὶ νὰ βοηθήσῃ τὸν πληγωμένο καὶ ἀπελπισμένο σύγχρονο ἄνθρωπο νὰ βαδίσῃ τὸν ἀνήφορο τῆς ἐπιστροφῆς στοῦ Θεοῦ. Ὅφειλε, πρὶν ἀπὸ κάθε ἄλλο, νὰ προσφέρῃ στοὺς ἀνθρώπους πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεὸς τὴν «ἀγαθὴν μερίδα», τὴν Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Ὅφειλε νὰ τονώσῃ τὴν ψυχὴ τους, νὰ ἰκανοποιήσῃ τὶς μεταφυσικὲς ἀγωνίες καὶ ἀναζητήσεις τους, νὰ προσφέρει τὴν αὔρα τοῦ οὐρανοῦ στοὺς ἀγωνιστὲς πού κινδυνεύουν ἀπὸ τὶς ἀναθυμιάσεις τῆς ὕλης. Πρῶτο καὶ βασικὸ μέλημα ἐνὸς ἐκκλησιαστικοῦ ἡγέτη εἶναι «περῶσαι ψυχὴν, ἀρπάσαι κόσμον καὶ δοῦναι Θεῷ», κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριο τὸν Ναζιανζηνό. Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ «οὐ δώσω ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ τοῖς βλεφάροις μου νυσταγμὸν καὶ ἀνάπαισιν τοῖς κροτάφοις μου», «ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν» καὶ γίνῃ πραγματικότητα μέσα σας «ὁ καινὸς ἄνθρωπος ὁ κατὰ Θεὸν κτισθείς». Γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ αὐτὸ τὸ τόσο μεγάλο καὶ ζωτικῆς σημασίας ἔργο, θὰ ἀγωνισθῶ μὲ ὄλες μου τὶς δυνάμεις γιὰ τὴν καλλιέργεια, τὴν βελτίωση καὶ τὴν ἀνύψωση τοῦ Κηρύγματος, τῆς Κατηχήσεως καὶ τῆς Θείας Λατρείας, μὲ τὰ ὁποῖα οἰκοδομεῖται καὶ ἀγιαζέται ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ.

Πρὸς τὸν Μοναχισμό τρέφω μεγάλη ἐκτίμησι καὶ ἰδιαίτερο θαυμασμό. Ἀγαπῶ μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου τὰ Μοναστήρια. Τὰ θεωρῶ ὄχυρά τῆς Ἐκκλησίας, παράθυρα ἀπὸ ὅπου ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, πνιγμένος ἀπὸ τὶς ἀναθυμιάσεις τῆς ἠθικῆς σήψεως καὶ τῆς ὑλιστικῆς προόδου, ἀναπνέει τὸ ὄξυγόνο τοῦ Οὐρανοῦ καὶ δροσιζεται ἀπὸ τὴν αὔρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι δὲ ἰδιαίτερη εὐλογία γιὰ μένα τὸ γεγονός ὅτι ἡ Μητρόπολις αὐτῆ, ὅπου μὲ τοποθέτησε ἡ Ἐκκλησία, ἔχει πολλὰ καὶ ἄριστα ὁργανωμένα Μοναστήρια, μὲ ἀξιέπαινες ἐπιδόσεις ὄχι μόνον στὸν ἀσκητικὸ ἀλλὰ καὶ στὸν κοινωνικό, φιλανθρωπικό, διδακτικό, ἐπιστημονικό καὶ ἐπιμορφωτικὸ στίβο. Ὅλα αὐτὰ τὰ Μοναστήρια θὰ τὰ περιβάλλω μὲ πατρικὴ στοργή, θὰ τὰ ἐπισκέπτομαι συχνά, θὰ τὰ στηρίζω μὲ ὅλες μου τὶς δυνάμεις.

Εἶπα πιὸ μπροστὰ ὅτι στὸ ποιμαντικὸ πρόγραμμα μου θὰ δώσω τὴν προτεραιότητα στὴ θεραπεία τῶν ἀναγκῶν τῆς ψυχῆς καὶ στὴν καλλιέργεια τοῦ «ἔσω ἀνθρώπου». Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι θὰ ἀδιαφορήσω γιὰ τὰ ὑλικά καὶ κοινωνικά προβλήματα τοῦ τόπου αὐτοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων του. Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι μὲν πάνω ἀπ' ὅλα προφήτης καὶ εὐαγγελιστής, ἀλλὰ εἶναι καὶ κοινωνικὸς ἐργάτης. Μιμητὴς Ἐκείνου ποῦ ἡ ζωὴ Του συνοψίζεται σὲ τέσσερις λέξεις: «Διήλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος». Ἡ Χριστιανικὴ Ἀποκάλυψη, στὴν ὑπηρεσία τῆς ὁποίας ἔχει ἀφιερῶσει τὸν ἑαυτό του ὁ Ἐπίσκοπος δὲν εἶναι ὑψηλὴ θεωρία. Δὲν εἶναι φιλοσοφικὸ σύστημα ποῦ ἱκανοποιεῖ τὴν ἀνθρώπινη δίψα γιὰ γνώση. Εἶναι ζωὴ. Εἶναι πράξις καὶ ἀσκησις. «Πράξις εἰς θεωρίας ἐπίβασιν», κατὰ τὴν ὠραία πατερικὴ διατύπωση. Τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς κοινωνικῆς πνοῆς εἶναι ἡ γνησιότερη ἐκφραση τῆς Χριστιανικῆς Ἀλήθειας, ἡ πειστικότερη ἀπόδειξις τῆς Πίστεως.

Ἐγὼ διακηρύττει καὶ σὲ ἄλλη ἐπίσημη περίπτωσι ὅτι «ἡ ὀντολογικὴ ἀλήθεια τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ ἀποκλείει ὡς αἰρετικὴ καὶ βλάσφημη, κάθε διάσπασι τοῦ πνευματικοῦ στοιχείου τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ ὑλικὸ καὶ ὑποχρεώνει τὴν Ἐκκλησία νὰ λάβῃ θέσι δυναμικὴ καὶ νὰ ὑψώσι προφητικὰ τὸ ἀνάστημα καὶ τὴν φωνὴ τῆς ἐναντίον κάθε καταστάσεως ποῦ ἐπιβουλεύεται τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ, ἐλευθερία καὶ ἀξιοπρέπεια. Δὲν μπορεῖ ἐπομένως ἕνας σύγχρονος ἐκκλησιαστικὸς Ἡγέτης νὰ μένη ἀδιάφορος

στὴν κοινωνικὴ ἀδικία καὶ ἐκμετάλλευσι, στὴν καταπάτησι τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ὅπουδήποτε καὶ ἀπὸ ὅποιονδήποτε, στὴν καταστροφή τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, στὴν μάλιστα τῶν ναρκωτικῶν» καὶ ἀκόμα στὸν κίνδυνο τῆς ἀλλοτριώσεως, τῆς ἀπόλειας τῆς πολιτιστικῆς ταυτότητος καὶ ἀφομοιώσεως, ποῦ εἶναι ὑπαρκτὸς καὶ ὁρατὸς γιὰ τὸ Λαὸ μας μέσα στὸ πελώριο χωνευτήρι τῆς Ἐνωμένης Εὐρώπης. Γι' αὐτὸ εἶμαι πρόθυμος νὰ συνεργασθῶ ἀρμονικὰ καὶ ἐποικοδομητικὰ μὲ τὴν τοπικὴ αὐτοδιοίκηση καὶ μὲ κάθε ἄλλο ἀρμόδιο φορέα, κρατικὸ ἢ ἰδιωτικὸ, γιὰ τὴν ἐπιτυχεῖ ἀντιμετώπισι τῶν κοινωνικῶν, μορφωτικῶν, πολιτιστικῶν καὶ περιβαλλοντολογικῶν προβλημάτων τῆς περιοχῆς μας. Κάθε κοινωνικὴ καὶ ἐκπολιτιστικὴ προσπάθεια στὸν τόπο αὐτὸ θὰ μὲ ἔχη ὄχι ἀπλῶς ὑποστηρικτὴ, ἀλλὰ σημαιοφόρο.

Μὲ ἰδιαίτερη στοργὴ θὰ σκύψω ἐπάνω ἀπὸ τὰ προβλήματα καὶ τὶς ἀνησυχίες τῆς νέας γενιάς. Τὰ νιάτα, κατὰ τὸν μεγάλο παιδαγωγὸ Πισταλότοι, «εἶναι ἡ ἐλπίδα τοῦ Θεοῦ», ἐπομένως καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Σ' αὐτὰ ἀνήκει τὸ μέλλον. Καὶ ἔχομε χρέος νὰ τὰ βοηθήσουμε νὰ φτάσουν ἐκεῖ ποῦ ἐμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ φτάσουμε. Στὸ κτίσιμο ἐνὸς ὁμορφου κόσμου, ἐλευθερου καὶ εἰρηνικοῦ. Πρέπει μὲ ταπεινώσι νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι τὰ παραστρατήματα τῆς νέας γενιάς εἶναι συνέπειες τῶν δικῶν μας σφαλμάτων. Προσκολληθήκαμε στὴν ὕλη. Δώσαμε ὅλο τὸν δυναμισμό μας στὴν τεχνολογικὴ πρόοδο καὶ περιφρονήσαμε τὸν ἄνθρωπο. Ἔτσι δημιουργήσαμε ἕνα πολιτισμὸ χωρὶς ψυχὴ. Ἄν θέλομε νὰ δοῦμε ἕνα καλύτερο αὔριο, χρειάζεται ὄχι ἀπλῶς νὰ τελειοποιήσουμε τὶς μηχανές, ἀλλὰ νὰ φτιάξουμε ἀνθρώπους ἱκανοὺς νὰ κυβερνήσουν τὶς μηχανές καὶ νὰ θέσουν τὴν ὕλη στὴν ὑπηρεσία τοῦ Πνεύματος. Ὅφειλομε νὰ προσφέρουμε ἰδανικὰ στὰ παιδιὰ μας καὶ προπάντων ὑποδείγματα ζωῆς, πέρα ἀπὸ τὶς ἐπιστημονικὲς γνώσεις καὶ τὶς συμβουλές μας. Καὶ ἀκόμα νὰ τὰ στηρίζουμε στὸν δύσκολο δρόμο γιὰ τὴν κοινωνικὴ καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴ τους ἀποκατάστασι, ὥστε νὰ τὰ προστατεύσουμε ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευσι, τὴν ἀποχαύνωσι, τὴν ἐσωτερικὴ κενότητα, ποῦ τὰ ὀδηγοῦν σὲ ἀντικοινωνικὲς ἐνέργειες καὶ στὴν κόλασι τῶν ναρκωτικῶν καὶ νὰ τοὺς δώσουμε τὴν δυνατότητα νὰ οἰκοδομήσουν ἕνα καλύτερο ἀπὸ τὸν δικὸ μας κόσμο.

Ἀδελφοί μου, ξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι ὁ δρό-

μος πού ἀνοίγεται μπροστά μου δὲν εἶναι στρωμένος μὲ ρόδα. Τὸ ἔργο πού μὲ περιμένει εἶναι βαρὺ καὶ δύσκολο. Ἐπίπονο καὶ ἐπίμοχθο. Ξέρω ὅτι μὲ περιμένουν πικρίες καὶ θυσίες. Εἶμαι προετοιμασμένος γιὰ ὅλα. Ὁ ἀνήφορος τῆς θυσίας μου εἶναι γνώριμος. Πιστεύω ἀκράδαντα στὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ. Ὑψώνω ἱκετευτικά τὰ χέρια μου καὶ τὴν καρδιά μου σὲ Ἐκεῖνον καὶ ζητῶ «πάλιν καὶ πολλάκις» τὸ ἔλεος καὶ τὴν βοήθειάν Του.

Μετὰ τὸν Θεὸν ἀπλώνω τὰ χέρια μου σὲ σᾶς. Ζητῶ τὴν προσευχή σας, τὴν βοήθειά σας καὶ τὴν συνεργασία σας, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἔργου μου. Ἡ ἐπιτυχία μου θὰ εἶναι καὶ δική σας ἐπιτυχία. Ζητῶ τὴν βοήθεια τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ, τῶν ἀρχόντων, τῶν ἐπιστημονικῶν, ἐπαγγελματικῶν, ἐκπολιτιστικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν ὁργανώσεων, τῶν ἀγαπητῶν μου ἐκπαιδευτικῶν, προπάντων δὲ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου.

Ἔσεῖς οἱ κληρικοί, σεβαστοὶ μου πατέρες καὶ ἀδελφοί, εἴστε οἱ ἄμεσοι συνεργάτες μου. Εἴστε τὰ χέρια, τὰ μάτια, τὸ στόμα τοῦ Ἐπισκόπου σας. Γιὰ σᾶς τρέφω ὄνειρα καὶ ἐλπίδες. Νὰ εἴστε βέβαιοι ὅτι θὰ ἔχετε ἀπέραντη τὴ στοργή, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν συμπαράστασή μου στὸ δύσκολο ἔργο σας. Ἐνα μόνον ζητῶ ἀπὸ σᾶς. Ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα καὶ ἦθος, ἀφοσίωση καὶ συνέπεια στὴν μεγάλη ἀποστολή σας. Μὴν ξεχνάτε ὅτι ὁ σύγχρονος κόσμος περιμένει πολλὰ ἀπὸ μᾶς, τοὺς διαδόχους τῶν Ἀποστόλων καὶ συνεχιστὲς τοῦ ἔργου Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἀναζητᾷ στοὺς κληρικούς ὑποδείγματα ζωῆς. Ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς ὀφείλει νὰ ζῆ γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ εἶναι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους «ζῶσα καὶ σιωπῶσα παραίνεσις». Ἡ ζωὴ μας μέσα στὴν κοινωνία εἶναι προέκταση τῆς λατρείας πού προσφέρουμε στὸ ἱερὸ Θυσιαστήριον. Εἶναι ἱερουργία. Ἀποστολή ἔχομε νὰ ὀδηγήσουμε στὴν λύτρωση τὸν ἄνθρωπο. Ὅμως γιὰ νὰ ὀδηγήσουμε τοὺς ἄλλους στὴν λύτρωση πρέπει πρῶτα ἐμεῖς νὰ εἴμαστε λυτρωμένοι. «Σοφισθῆναι καὶ οὕτω σοφίσαι· γενέσθαι φῶς καὶ φωτίσαι· ἐγγίσει Θεὸν καὶ προσαγαγεῖν ἄλλους· ...καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον καὶ εἶτα καθάραι», μᾶς παραγγέλλει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός. Βέβαια δὲν εἴμαστε ἄγγελοι, οὔτε ὑπεράνθρωποι. Εἴμαστε ἄνθρωποι ἀδύνατοι καὶ ἀτελεῖς. Ὅμως δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγῃ ὅτι ἐκεῖ πού σταματᾷ ἡ δύναμη τοῦ ἀνθρώπου ἀρχίζει ἡ Χά-

ρη τοῦ Θεοῦ. Ἄς ἀφοσιωθοῦμε, λοιπόν, μὲ αὐταπάρηση στὸ ἔργο μας καὶ ὁ Θεὸς θὰ εἶναι κοντὰ μας.

Ἄναφερόμενος στὸν ἱερὸ Κλήρο, ἃς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ μνημονεύσω εὐλαβικά τῶν ἀοιδίμων προκατόχων μου σεπτῶν Ἱεραρχῶν Ἰακώβου καὶ Δωροθέου καὶ νὰ εὐχηθῶ «ἐκ βαθέων» νὰ ἀναπαύσῃ αὐτοὺς ὁ Κύριος «ἐν χώρᾳ ζώντων καὶ ἐν σκηναῖς δικαίων».

Ἀδελφοί μου, εἶναι καιρὸς νὰ τελειώσω τὶς φτωχὲς σκέψεις αὐτῆς τῆς μεγάλης στιγμῆς. Ὅμως νοιώθω τὴν ἀνάγκη, προτοῦ τελειώσω, νὰ ἐκφράσω, πέρα ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τὸν Δωροδότῃ Θεό, τὶς ὀλόθερμες εὐχαριστίες καὶ τὴν βαθειὰ εὐγνωμοσύνη μου πρὸς ὅλους ἐκείνους πού συνεργάστηκαν μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ ὠδήγησαν τὰ βήματά μου κοντὰ σας, καθὼς καὶ πρὸς ἐκείνους πού βιώνουν μαζί μου τὴν συγκίνηση αὐτῆς τῆς ἱερῆς στιγμῆς.

Εὐχαριστῶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου τὴν σεπτὴ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού μὲ συντριπτικὴ πλειοψηφία ἀνέβασε τὴν ἐλαχιστότητά μου στὸν ὑψηλὸ καὶ περιλαμπρο τοῦτο Θρόνον.

Εὐχαριστῶ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, πού πρὶν ἀπὸ δεκαεπτὰ χρόνια μὲ ἀνέβασε στὸν ἐπισκοπικὸ βαθμὸ καὶ πάντοτε μὲ περιέβαλλε μὲ τὴν ἐκτίμηση καὶ τὴν πατρικὴ στοργή του. Τὸν εὐχαριστῶ ἀκόμα, γιὰ τὸ ὡς Τοποτηρητῆς ἐσήκωσε ἐπιτυχῶς τὰ πνευματικὰ καὶ διοικητικὰ βάρη αὐτῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ τὸν Σεβασμιώτατο Ἐπίτροπο καὶ ἐκπρόσωπό του, Μητροπολίτη τότε Δωδώνης καὶ νῦν Ζακύνθου κύριο Χρυσόστομο, γιὰ τὸ πολὺ δύσκολες ὥρες μὲ δύναμη καὶ αὐταπάρηση ἐκράτησε τὴν τάξη καὶ τὴν πειθαρχία στὴν τοπικὴ αὐτὴ Ἐκκλησία, καθὼς καὶ γιὰ τοὺς καλοὺς λόγους του γιὰ τὴν ταπεινότητά μου.

Εὐχαριστῶ τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιώτητα, τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο καὶ τοὺς Μακαριωτάτους Πατριάρχες Ἀλεξανδρείας κ. Παρθένιο, Ἀντιοχείας κ. Ἰγνάτιο καὶ Ἱεροσολύμων κ. Διόδωρο, καθὼς καὶ τὸν Μακαριώτατο Προκαθήμενο τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, γιὰ τὴν ἐνισχυτικὴ γιὰ μένα ἐκπροσώπηση τους στὴν ἀποψινὴ τελετῆ, ἰδιαιτέρως δὲ εὐχαριστῶ ἐκ βαθέων τοὺς Σεβασμιωτάτους καὶ πολυαγαπητοὺς μου Ἱεράρχες πού τοὺς ἐκπροσωποῦν.

Εὐχαριστῶ τοὺς Σεβασμιωτάτους καὶ Θεοφιλεστάτους Ἱεράρχες, ἀγαπητοὺς δὲ καὶ ἐπιποθήτους ἀδελφούς μου στὴν Ἀρχιερωσύνη πού ἀπὸ κοντὰ καὶ ἀπὸ μακρὰ ἐσπευσαν νὰ μὲ πλαισιώσουν καὶ νὰ μοιρασθοῦν μαζί μου τὴν χαρὰ καὶ τὴν συγκίνηση αὐτοῦ τοῦ μεγάλου σταθμοῦ τῆς ζωῆς μου.

Εὐχαριστῶ τοὺς ἐντιμοτάτους Ἀρχηγούς τῶν πολιτικῶν Κομμάτων, τοὺς ἐντιμοτάτους κυρίους Ὑπουργούς καὶ Βουλευτές, τοὺς ἀξιοτίμους Ἠγέτες καὶ Ἐμπροσώπους τῶν Πολιτικῶν, Στρατιωτικῶν, Δικαστικῶν, Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν, καθὼς καὶ τοὺς τοπικοὺς Ἀρχόντες καὶ μάλιστα τὸν κύριο Νομάρχη καὶ τοὺς κυρίους Δημάρχους τῆς Μητροπολιτικῆς μου Περιφέρειας γιὰ τὴν τιμητικὴ παρουσία τους κοντὰ μας, ἀποδεικτικὴ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τους πρὸς τὴν Ἐκκλησία.

Ὅπως ἰδιαίτερος εὐχαριστῶ τὸν ἀγαπητὸ μου κύριο Δήμαρχο Κηφισιάς γιὰ τὴν θερμὴ καὶ ἐγκάρδια ὑποδοχὴ πού ὠργάνωσε γιὰ μένα καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια του γιὰ τὴν ταπεινότητά μου.

Γιὰ τὴν συμμετοχὴ του στὴν ἀποψινὴ τελετὴ καθὼς καὶ γιὰ τοὺς συγκινητικούς του λόγους εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τὸν κ. Δήμαρχο Ζακύνθων, καθὼς ἐπίσης τὴν κυρία Νομάρχη καὶ τὸν κύριο Βουλευτὴ Ζακύνθου καὶ ὅλους τοὺς προσφιλεῖς μου κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς πού πρόθυμα ὑποβλήθηκαν στὸν κόπο νὰ ἔλθουν ἀπὸ τὸ νησὶ ἐδῶ γιὰ νὰ ἐκφράσουν σὲ μένα γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὸν σεβασμὸ τους. Τοὺς διαβεβαιῶ ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ὁμορφὴ Ζακύνθου, πού τῆς ἀφιέρωσα τὰ ὠραιότερα χρόνια τῆς ζωῆς μου καὶ τῆς διακονίας μου. Τὰ χρόνια τῆς νεότητος. Ἐκεῖ ἀφήνω ἕνα μεγάλο κομμάτι τῆς καρδιάς μου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ θὰ διατηρῶ πάντοτε στὰ μύχια τῆς ψυχῆς μου τὶς ὠραιότερες καὶ ἱερότερες ἀναμνήσεις.

Θερμὰ εὐχαριστῶ τοὺς Ὀφφικιάλους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἔγκριτους Ἐπιχειρηματίες, Βιομηχάνους, Ἐφοπλιστὲς καὶ Ἐμπόρους τῆς Μητροπολιτικῆς μας Περιφέρειας, πού παρὰ τὸν φόρτο τῆς ἐργασίας τους τιμοῦν μὲ τὴν παρουσία τους τὴν ἀποψινὴ ἱερὴ τελετὴ, πιστεύω δὲ ὅτι θὰ τοὺς ἔχω πάντα συμπαραστάτες στὸ ἔργο μου.

Ἐγκάρδιες εὐχαριστίες ἀπευθύνω πρὸς τοὺς Ἐλλογιωτάτους Πανεπιστημιακοὺς Καθηγητὰς καὶ πρὸς τὴν Βυζαντινὴ Χορωδία τοῦ κ. Λυκούργου Ἀγγελόπουλου, γιὰ τὴν τιμητικὴ πα-

ρουσία τῆς καὶ τὴν ἀριστοτεχνικὴ ἀπόδοση τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης τὰ Μέσα Ἐνημερώσεως, τὸν Τύπο, τὸ Ραδιόφωνο καὶ τὴν Τηλεόραση γιὰ τὴν πολύτιμη βοήθεια καὶ τὰ εὐμενῆ τους σχόλια ὑπὲρ τῆς ταπεινότητάς μου, καθὼς καὶ τὶς Φιλαρμονικές, τὰ ἀγῆματα τοῦ Στρατοῦ καὶ ἰδιαιτέρως τὰ Ἀστυνομικὰ Ὄργανα γιὰ τὸν κόπο καὶ τὴν φροντίδα τους πρὸς τήρηση τῆς τάξεως.

Εὐχαριστῶ τοὺς ἐκλεκτοὺς φίλους, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, ἐπωνύμους καὶ ἀνωνύμους τοὺς συμπολίτες μου Χιώτες καὶ τοὺς κατὰ σάρκα οἰκείους καὶ συγγενεῖς μου, πού τιμητικὰ καὶ ἐνισχυτικὰ μὲ συνοδεύουν καὶ συμπροσεύχονται αὐτῇ τῇ στιγμῇ γιὰ τὴν εὐδόωση τῆς διακονίας μου.

Ἄφησα τελευταῖες τὶς ὀλόθερμες εὐχαριστίες μου πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατο Πρωτοσύγκελλο, γιὰ τοὺς θερμοὺς λόγους καὶ τὰ εὐγενικά του αἰσθήματα γιὰ μένα, καὶ πρὸς ὅλους τοὺς κληρικοὺς τῆς Μητροπολιτικῆς μου Περιφέρειας, γιὰ τὴν σεμνὴ συμμετοχὴ τους στὴν ἀποψινὴ τελετὴ, καθὼς καὶ πρὸς τοὺς ἀξιους συνεργάτες μου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Γραφείου γιὰ τὴν ἄρτια ὀργάνωσή της, ὄχι γιὰ νὰ ὑποτιμῆσω τὴν σημασία τῆς βοήθειας καὶ τῆς συμπαραστάσεώς τους, ἀλλὰ γιὰ τὸν νοιώθω πολὺ κοντὰ στὴν καρδιά μου καὶ τοὺς θεωρῶ τόσο οἰκείους, πού νὰ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μὲ παρεξηγήσουν.

Εὐχαριστῶ καὶ εὐγνωμονῶ, τέλος, ὅλους ἐσᾶς, τὸ πιστὸ καὶ εὐλογημένο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀττικῆς, γιὰ τὴν θερμὴ ὑποδοχὴ πού μοῦ ἐπιφυλάξατε. Ἡ ἀγάπη σας ζέστανε τὴν καρδιά μου καὶ τόνωσε τὸ ἀγωνιστικὸ μου φρόνημα. Ἀνταποδίδοντάς σας αὐτὴ τὴν ἀγάπη ὑψώνω τὰ χέρια μου καὶ σᾶς ἀπευθύνω ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀρχιερατικὴ μου εὐλογία καὶ κλείνω τὴν πρώτη τούτη πνευματικὴ ἐπικοινωνία μου μαζί σας μὲ τὴν ἀποστολικὴ καὶ λειτουργικὴ εὐχή: «Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν». Ἀμήν.

Μετὰ τὸν Ἐνθρονιστήριο Λόγον ἐψάλη ὑπὸ τοῦ Κλήρου καὶ ὑπὸ τοῦ χοροῦ τῶν ἱεροψαλτῶν ἡ φήμη τοῦ νέου Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος, καθὼς καὶ ὁ πολυχρονισμὸς αὐτοῦ κατὰ τὸ βυζαντινὸν ἔθος.

Ἡ μεγαλοπρεπὴς τελετὴ τῆς Ἐνθρονίσεως ἔκλεισε μὲ δεξιῶσιν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου. Πλήθη εὐσεβοῦς Λαοῦ ἕως ἀργὰ τὴν νύκτα προσήρχοντο νὰ ἀσπασθοῦν τὴν δεξιὰν τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ νὰ εὐχηθοῦν εἰς αὐτὸν τὰ προσήκοντα ἐπὶ τῇ Ἐνθρονίσει του.

Ἡ τελετὴ τῆς Ἐνθρονίσεως ἐκαλύφθη τόσον ἀπὸ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ κρατικὰ καὶ τὰ ἰδιωτικὰ ραδιοφωνικὰ καὶ τηλεοπτικὰ δίκτυα ἐνημερώσεως, ὃ δὲ ἔγκριτος ἐπιχειρηματίας κ. Γεώργιος Μαυρουδῆς παρέθεσεν ἀργὰ τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν ἐν Πολιτεία τῆς Κηφισιάς οἰκίαν του ἰδιωτικὸν πλούσιον δείπνον εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπισήμους πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων ὁ ἀπὸ Ζακύνθου (κατὰ κόσμον Ἀντώνιος Μπεξενίτης) γεννήθηκε στὴ Χίο τὸ 1938. Ἀπεφοίτησε τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τὸ 1961. Τὸν ἴδιο χρόνον χειροτονήθηκε Διάκονος ἀπὸ τὸν ἀοίδιμο Μητροπολίτη Χίου Παντελεήμονα καὶ τὸ 1963 χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Μυτιλήνης

κυρὸ Ἰάκωβο, Τοποτηρητὴ τότε τῆς χηρευοῦσης Ἱ. Μητροπόλεως Χίου. Ὑπηρέτησε ὡς Ἱεροκήρυξ καὶ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου (1961-1969). Ἀπὸ τὸ 1969 ὡς τὸ 1971 μὲ ἐκκλησιαστικὴ ὑποτροφία, πραγματοποίησε μεταπτυχιακὰς θεολογικὰς σπουδὰς στὴ Γαλλία. Παρακολούθησε μαθήματα ἐρμηνευτικῆς Θεολογίας στὴν Σορβὸν καὶ ἔλαβε μὲ ἄριστα δίπλωμα μεταπτυχιακῶν σπουδῶν στὴν Κατηχητικὴ - Ποιμαντικὴ τοῦ Καθολικοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Παρισιῦ καὶ δίπλωμα γαλλικῆς γλώσσας. Ἐπανελθὼν στὴν Ἑλλάδα ὑπηρέτησε ὡς Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μυτιλήνης (1971-1974). Ἀπὸ τὸ 1974 ὡς τὸ 1977 ὑπηρέτησε ὡς Διευθυντὴς τῆς Ἀπ. Διακονίας καὶ τοῦ Θεολογ. Οἰκοτροφείου, ὡς Γραμματεὺς τῆς Συν. Ἐπιτροπῆς Θρησκ. Διαφωτίσεως καὶ Τύπου καὶ ὡς Γραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου. Παράλληλα διακόνησε ὡς ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Νικολάου Πτωχοκομείου Ἀθηνῶν. Συνέγραψε βιβλία θρησκευτικοκοινωνικοῦ περιεχομένου καὶ δημοσίευσε πολλὰ ἄρθρα στὸν ἡμερησίον καὶ περιοδικὸ Τύπο. Ἐμφανίσθηκε πολλὰς φορὰς ὡς ὀμιλητὴς σὲ θρησκευτικὰς ἐκπομπὰς τῆς Τηλεοράσεως καὶ τοῦ Ραδιοφώνου. Ἐλαβε μέρος σὲ ἐκκλησιαστικὰς ἀποστολὰς στὸ Ἐξωτερικόν.

Ὁ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ἡ χειροτονία

Ἡ χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Τυρνάβου ἐγένετο τὸ Σάββατον 28 Μαΐου 1994 ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεγάρων καὶ Σαλαμίνας κ. Βαρθολομαίου, προεξάρχοντος χορείας Ἱεραρχῶν, ἦτοι τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν: Ν. Σμύρνης κ. Ἀγαθαγγέλου, Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος, Ἡλείας κ. Γερμανοῦ, Λήμνου κ. Ἱεροθέου, Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου καὶ Νικαίας κ. Ἰακώβου. Εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα παρέστησαν: ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ, ὅστις καὶ προσεφώνησεν τὸν χειροτοθέντα Μητροπολίτην, καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Πατρῶν κ. Νικόδημος, Ν. Κρήνης καὶ Καλαμαριάς κ. Προκόπιος, Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Ἀγαθόνικος, Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Σπυριδῶν, Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν κ. Διονύσιος, Κυθήρων κ. Ἰάκωβος, Μηθύμνης κ. Χρυσόστομος καὶ Θήρας, Ἀμοργοῦ καὶ Νήσων κ. Παντελεήμων.

Χειροτονητήριος λόγος

Ἐν συνεχείᾳ παρατίθεται ὁ χειροτονητήριος λόγος τοῦ Σεβ. κ. Ἰγνατίου, ἔχων ὡς ἐξῆς:

Σεβασμιώτατε πάτερ καὶ Δέσποτα, Μητροπολίτα Μεγάρων καὶ Σαλαμίνας κύριε Βαρθολομαίε, Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Τίμιμον τῆς Ἐκκλησίας Πρεσβυτέριον, Εὐλόγημένε τοῦ Κυρίου Λαέ,

«Ἴδου ἐγὼ εἰμι· ἀπόστειλόν με» (Ἠσ. 6,8)

Αὐτὴν τὴν ἀγιογραφικὴν πρὸ πάσης ἄλλης ὄησιν προτίθημι εἰς τὴν ἀντιφώνησίν μου ταύτην πρὸς Ὑμᾶς σήμερον, ὅτε καλοῦμαι πρὸ τοῦ Ἱεροῦ τοῦ Κυρίου Θεοσιαστῆριου, ἵνα λάβω διὰ τῶν τιμῶν ἀρχιερατικῶν χειρῶν Ὑμῶν, τὸν τρίτον τῆς θείας Ἱερωσύνης βαθμὸν καὶ νὰ «χριστῶ» ὑφ' Ὑμῶν ὡς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν μὲ ἐξέλεγεν, ἄγγελος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Λαρίσης. Αὐτὸν τὸν ὑπακοῆς ἐμπλεων λόγον τὸν ὅποιον ἀπῆντησεν ὁ μέγας τῶν Προφητῶν Ἠσαΐας εἰς

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρ-
νάβου κ. Γυνάτιος.

τὸν καλοῦντα αὐτὸν Κύριον Σαβαώθ, διερωτώ-
μενον «τίνα ἀποστείλω εἰς τὸ ποίμνιόν μου;». Καὶ λέγει ὁ στίχος ὁ Προφητικός: «Καὶ ἤκουσα
τῆς φωνῆς Κυρίου λέγοντος: τίνα ἀποστείλω,
καὶ τίς πορεύσεται πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον; Καὶ
εἶπα: Ἴδου ἐγὼ εἰμι· ἀπόστειλόν με». Ἴδου λοι-
πὸν ἐγὼ — ἀναφωνῶ — ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἀπο-
στείλατέ με. Ἴδου ἐγὼ εἰμι ὁ μικρὸς, ὁ ἐλάχι-
στος. Ὅστις «ἤμην μικρὸς ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου
καὶ νεώτερος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς μου». Ὅ-
στις εἶμαι ὁ ὀλίγος ἐν ἀξίαις καὶ ὀλιγώτερον κα-
λὸς ἐν μέσῳ αὐτῶν. Ἴδου ἐγὼ, ὁ ταπεινότερος
ἐν τῇ ἰδιαιτέρῳ πατριδί μου καὶ ἐξ ἀσήμου καὶ
πτωχοῦ γένους καταγόμενος. Ἴδου ἐγὼ, ὁ ἐν ἱε-
ρομονάχοις καὶ πρεσβυτέροις ἐλάχιστος. Ἴδου
ἐγὼ, ὁ ἐν ὀρφανίᾳ καὶ πτωχείᾳ ἀνατραφεὶς, ὁ
τὴν πτωχείαν ἕως τοῦ νῦν ἐσχηκὼς ἦν καὶ ἕως
Λαρίσης καὶ ἕως τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν
ὑποσχόμενος ἵνα διακομίσω, ἀλλὰ διάγων ὡς
«μηδέν» μὲν «ἔχων», «ἀλλὰ τὰ πάντα κατέχων». Ἴδου ἐγὼ ὁ ἐν ἰκανότητι μέτριος, καὶ ἐν χαρί-
σμασιν ὑπολειπόμενος, ἐγὼ ὁ ἰσχνόφωνος καὶ
ἀσθενής. Ἴδου τέλος ἐγὼ, ὅστις ἐκ τῶν τοῦ βίου

δυσκολιῶν πολλάκις ἕως τοῦ νῦν δοκιμασθεὶς, ὁ
γνωρίζων, ὅτι ὁ ἐπίγειος οὗτος βίος δὲν εἶναι
πάροχος χαρᾶς, εἰρήνης καὶ εὐημερίας ἀλλὰ,
«κοιλὰς κλαυθμῶνος» προετοιμάζουσα ἡμᾶς εἰς
σωτηρίους νομάς.

Ἄλλὰ ἐξ ἐναντίας θαρρῶν λέγω: «Ἴδου ἐ-
γώ...» ὁ στερορᾷ τῇ πίστει ἀναφωνῶν «εὐλόγει ἡ
ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ
ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ. Ἴδου ἐγὼ, ὁ ἀκραδάντως
πιστεύων ὅτι οἱ τῆς Ἐκκλησίας προοιστάμενοι
πρέπει νὰ ὦσιν ἐνάρετοι καὶ ἅγιοι ἐν σοφίᾳ πε-
ριπατοῦντες. Ἴδου πάλιν ἐγὼ, ὁ τὸν παλμὸν τῆς
ἐποχῆς ταύτης, τῆς ὑπὸ μυριῶν κακῶν δοκιμα-
ζομένης μὴ ἀγνοῶν, ὁ τοὺς τῆς νεότητος κραδα-
σμοὺς ἐπισταμένως γνωρίζων ἐκ τῆς μετὰ τῶν
νέων ἀναστροφῆς μου ἐν τῷ Κατηχητικῷ τῆς
Ἐκκλησίας ἔργῳ. Ἴδου ἐγὼ, ὁ τὴν Ἱερωσύνην
ἐκ νεότητός μου ἀγαπήσας καὶ ἐν αὐτῇ ἀγαλλό-
μενος. Ἴδου ἐγὼ ὁ τὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου
λόγιον «οὐδὲν πρὸς διδασκαλίαν οὕτως ἐπαγω-
γὸν ὡς τὸ φιλεῖν καὶ φιλεῖσθαι» μετὰ ζήλου
προσπαθῶν νὰ ἐπιτύχω ἐν τῷ βίῳ. Τέλος, «ἰδὸν
ἐγὼ καὶ τὰ παιδία ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός». Τὰ
παιδία ἅτινα πιστεύω ὅτι θὰ ἀποβῶσιν τῆς Ἐκ-
κλησίας νέοι βλαστοί, καὶ ἅτινα εὐχόμεαι εἰς τὸν
Κύριον ὅπως οἱ θεωροῦντες αὐτὰ πιστοὶ Χρι-
στιανοὶ διαπιστώνουσιν ὅτι τὸ δένδρον γινώσκε-
ται ἐκ τῶν καρπῶν αὐτοῦ, διὰ νὰ παρακαλεῖται
ἡ καρδιά μου, ἀπὸ τὴν στέρησίν των, καὶ πρὸς
τὰ ὁποῖα σήμερον ἀπευθύνων θερμὸν χαιρετι-
σμόν, τὰ διαβεβαιῶ ὅτι ἡ κατὰ πνεῦμα συγγέ-
νεια θὰ μὲ ὑποκινῇ νὰ ἔχω πολλὰς δι' αὐτὰ
προσευχάς.

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς.

Ἠγγικεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν ὑποχρεοῦμαι ἐνώ-
πιον ἀπάντων, νὰ ὀνομάσω τὸ Ἅγιον Ὄνομα
τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου καὶ νὰ δοξάσω Αὐτό.
Τὴν χαρὰν τῆς ὥρας ταύτης, δὲν μετριάξει οὐ-
δεμία ἐξωθεν φωνή. Πορεύομαι νῦν ἐπὶ τὴν ἀρ-
χιερωσύνην. Πέποιθα τοῖς Θεοῖς καὶ Ἱεροῖς
τῆς Ἐκκλησίας κανόσιν, καὶ κατανοῶ οὕτω πλή-
ρως τὸ βάρος τοῦ Θείου Μυστηρίου. Γνωρίζω
δὲ ὅτι ὡς αἱ Διαταγαὶ τῶν Ἀποστόλων (β' 27,4-5)
διακελεύουσιν «πάντων ἀνώτερος ὁ ἀρ-
χιερεὺς ἐστίν, ὁ Ἐπίσκοπος. Οὗτος λόγου διά-
κονος, γνώσεως φύλαξ, μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀν-
θρώπων». Πορεύομαι νῦν πρὸς τὴν Λάρισαν.
Λαμβάνω μετ' ἐμοῦ τὴν πτωχείαν, ἣν μόνην ἀ-
πέκτησα ἕως τοῦ νῦν; καταλιπὼν τὴν «ἰμερητὴν»
τοῦ σοφοῦ Σόλωνος Σαλαμίνα, πεποιθὼς εἰς τὸν

τοῦ ἀρχαίου συμπατριώτου μου Σοφοκλείου Αἴαντος λόγον ὅτι «ἢ καλῶς ζεῖν ἢ καλῶς τεθνηκέναι ἄνδρα χρὴ τὸν εὐγενῆ», πορεύομαι πρὸς τὸν λαὸν ὃν Ὑμεῖς μοῦ ἐμπιστεύεσθε. Πορεύομαι ἐπὶ τὸ ποιμνιόν μου. Πορεύομαι ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ. Ἐν ἀγάπῃ πολλῇ. Πορεύομαι ἐν εἰρήνῃ ὡς ἅπαντες οἱ ἐνθάδε εὐρισκόμενοι ἐκ Σαλαμίνας συμπατριῶται μοι δύνανται νὰ βεβαιώσουν, οἵτινες μαρτυροῦσιν ὅτι οὐδὲ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ ἔλαβον ποτὲ λίθον εἰς χεῖρας μου κατὰ τινος. Πορεύομαι ἐν πίστει καὶ προσευχῇ. Διότι πιστεύω ὅτι ἡ προσευχὴ πρέπει νὰ διακρίνῃ ὑπὲρ πᾶν ἄλλον μέσον τὸν ἐργάτην τοῦ Εὐαγγελίου. Πορεύομαι μετ' ἐλπίδων χρυσῶν. Πορεύομαι θαρρῶν καὶ οὐχὶ δειλιῶν. Πορεύομαι, ἵνα ὡς Κυριάρχης Ἐπίσκοπος πρῶτος πάντων τῶν τῆς Ἱερατικῆς διακονίας ἀφιερωμένων σταθῶ. Πορεύομαι ὡς ὁ προφήτης λέγει: «Ἴνα ἐκριζώσω καὶ ἐμφυτεύσω, ἵνα κρημίσω καὶ οἰκοδομήσω». Εἶθε ἡ ὥρα αὕτη νὰ ἀποβῇ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Λαοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου, δι' ἐμὲ δὲ ἄς ἀποβῇ εἰς μαρτύριον. Ἐχω ἀδυνάτους ὤμους, ἀλλ' ἔχω ἀποφασίσει νὰ κρατήσω εἰς ὕψος τὴν ἀρχιερατικὴν τιμὴν καὶ ἀξίαν, καὶ νὰ μὴ καμφθῶ. Οὐδένα ἀπειλῶ, δι' αὐτῶν τῶν λόγων μου. Πάντας καλῶ πλησίον μου. Θὰ εἶμαι ὁ Ἐπίσκοπος ὅλων. Ἀπὸ Λαρίσης καὶ Τυρνάβου, εὐχηθῆτε Σεβασμιώτατοι Πατέρες, νὰ πορευθῶ πρὸς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Περαινῶν δὲ θὰ ἤθελον κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ὥραν, νὰ ἐκφράσω εὐγνωμόνας εὐχαριστίας. Ἐπειδὴ ὅμως πάντες γνωρίζετε τὸ εὐσυγκίνητον τοῦ χαρακτήρος μου ἀφ' ἑνός, καὶ τὸν μακρὸν κατάλογον τῶν παιδιόθεν εὐεργετησάντων με ἀφ' ἑτέρου, θὰ ἤθελα νὰ παρακαλέσω Ὑμᾶς, νὰ μὴ με θεωρήσετε ἀγνώμονα, ἀλλὰ συγκαταβαίνοντες εἰς τὴν ἀδυναμίαν μου ταύτην, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ δηλώσω ὅτι αἰσθάνομαι ἐνώπιον ἀπάντων Ὑμῶν καὶ πολλῶν ἄλλων, ζώντων τε καὶ κεκοιμημένων, εὐγνωμων καὶ ὀφειλέτης, καὶ νὰ περιορισθῶ μόνον εἰς εὐχαριστίας:

Πρῶτον πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ, τὸν χαράξαντα ἀδρᾶς γραμμᾶς ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἱστορίᾳ τῆς Ἀγιοπάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν, τὸν ἀναβιβάσαντά με εἰς ἐπιτελικὰς ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ θέσεις, ὡς τοῦ γραμματέως τῶν Συνοδικῶν Δικαστηρίων, τοῦ Α' Γραμματέως τῆς Ἱ.

Συνόδου καὶ τοῦ Ἀρχισυντάκτου τῆς Ἐφημερίδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια». Τὸν διδάξαντά με, διὰ τῆς ἐπιθῆτιαν ἀναστροφῆς ἐν αὐτῇ τῇ αἰθούσῃ τῶν Συνεδριῶν τῆς Ἱ. Συνόδου τὸ συμπαθές, τὸ πράον, τὸ ἀγνόν, τὸ ἀνεξίκακον, καὶ συγχρόνως ἐνσταλλάξαντα ἐντός μου πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ ζωογόνον πνοὴν εἰς τὸ ἀρχεῖν καὶ διοικεῖν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος δύναμιν. Εὐχαριστῶ καὶ Ὑμᾶς Σεβασμιώτατε, ὁ ὁποῖος με ἐχειροτονήσατε εἰς τοὺς δύο τῆς Ἱερωσύνης βαθμοὺς καὶ τώρα θὰ προβῆτε καὶ εἰς τὴν τρίτην χειροτονίαν μου, Ὑμᾶς ὑπὸ τὰς ἐντολὰς καὶ τὴν πεπνυμένην καθοδήγησιν τοῦ ὁποῖου ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ καὶ μετὰ πολλῆς συμπαροστάσεως ἐπετέλουν τὸ παντοειδές τοῦ Κυρίου ἔργον, τὸ ὁποῖον με ἐνεδυνάμωνε καὶ με ἐνέωνεν καὶ ἐγλύκαινε τὴν ἀλμυρὰν θάλασσαν τοῦ βίου τούτου δι' ἐμέ. Εὐχαριστῶ τὸν κρατοῦντα με κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, πνευματικόν μου πατέρα Μέγαν Ἀρχιμανδρίτην τῆς Πρωτοθρόνου Μητρὸς Ἐκκλησίας Δαμασκηνὸν Κατρακούλην τὸν αἰρόντα τὰ βάρη τῆς ψυχῆς μου καὶ καθοδηγούντα με ἐπιμελῶς ἐπὶ 18 καὶ πλέον ἔτη, ὑπισχνόμενος αὐτῷ, ὅτι ἐπὶ τῶν βημάτων του θὰ βαδίσω καὶ ὑπὸ τὰς συμβουλὰς του θὰ πορευθῶ καὶ ὡς Ἐπίσκοπος. Εὐχαριστῶ ἐπίσης, τὸν Ἀρχιερατικὸν Ἐπίτροπον τῆς Νήσου Σαλαμίνας ἀρχιμ. Τιμόθεον Λαῖβεράν, μετὰ τοῦ ὁποῖου πολλὰς συγκινήσεις πνευματικὰς συνεξήσαμεν, τοὺς ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ καὶ ἐν Σαλαμίनि Πατέρας, ὡς καὶ τὰς Ἱ. Μονὰς τῆς Νήσου ἡμῶν καὶ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ἀπάσας. Τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Φανερωμένης, τοῦ Ἀγ. Νικολάου τῶν Λεμονίων, τὴν Ἱ. Μονὴν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Μακρινοῦ, τὰς Ἱ. Μονὰς Ἀγίου Ἱεροθέου, Ὁσίου Μελετίου καὶ Γοργοεπηκόου Μάνδρας. Τὰς Ἱ. Μονὰς Τιμίου Προδρόμου Γορτυνίας, Καλαμίου Ναυπλίας καὶ Ἀγ. Μαρίνης Ἄργους.

Εὐχαριστῶ τὸ ποιμνιόν μου, τοὺς συνεργάτας μου, τοὺς Κατηχητὰς καὶ τὰς Κατηχητριάς, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ πνευματικὰ μου τέκνα. Εὐχαριστῶ τοὺς κατὰ σάρκα ἀδελφοὺς καὶ συγγενεῖς ἅπαντας, ὡς καὶ τοὺς σήμερον ἀπὸ Ἀθηνῶν, ἀπὸ Σαλαμίνας καὶ ἀπὸ Λαρίσης ἐλθόντας διὰ τὴν χαρὰν τῆς χειροτονίας μου.

Δὲν κλείω τὴν ὁμιλίαν μου ἂν δὲν ἀναμνησθῶ τῶν ὀνομάτων, τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἄρτης Ἰγνατίου τοῦ κείραντός με εἰς Μοναχόν, τῆς μακαριστῆς καθηγουμένης τῆς Ἱ. Μ.

Φανερωμένης Χριστονούμφης Μοναχῆς, τῆς περρωσάσης ἐν τῇ νεότητι τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν μου, καὶ τῶν ἀοιδίμων γονέων μου Παύλου καὶ Βασιλικῆς ὧν τὰς εὐχὰς ἐπικαλοῦμαι ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ. Ἰδίως δὲ τῆς μητρὸς μου ἣτις ὑπηρετήσέν με ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ εἰς πολλὰς ὑπὲρ ἐμοῦ θυσίας ὑπεβλήθη.

Εὐχαριστῶ Σεβασμιώτατοι καὶ ἅπαντας Ὑμᾶς τοὺς ἐκλέξαντάς με Σεβ. Μητροπολίτας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διότι ἐκτιμῶ ὅτι μὲ τὴν τιμίαν ψῆφον Ὑμῶν μὲ ἀνεδείξατε Μητροπολίτην Λαρίσης καὶ Τυρνάβου θεωρήσαντές με ἱκανὸν ἵνα ποιμάνω τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν ταύτην. Παρακαλῶ δεήθητε τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου οὗ τὴν ἐν Σαλαμίनि ἐνορίαν ὑπηρετήσα ἐπὶ 18 καὶ πλέον ἔτη καὶ τοῦ Ἁγίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀχιλλίου Ἐπισκόπου Λαρίσης, ἵνα διὰ τῶν πρεσβειῶν των κατευθύνουν ἐπ' ἀγαθῶ τοὺς πόδας μου εἰς Λάρισαν ὅπου μεταβαίνω εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην.

Ἀπευθυνόμενος τέλος πρὸς τὸν Ἅγιον Θεὸν ὡς ὁ προφήτης ἀναφωνῶ: «Θεὲ πατέρων καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους... δὸς ἐμοὶ τῷ νυνὶ προχειριζομένῳ εἰς τὸ τοῦ Ἐπισκόπου διακόνημα, τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καὶ μὴ ἀποδοκιμάσης με ἐκ παίδων σου. Ὅτι ἐγώ... ἄνθρωπος ἀσθενής... Καὶ γὰρ τίς ἦν τέλειος ἐν υἱοῖς ἀνθρώπων τῆς ἀπὸ Σοῦ σοφίας ἀπούσης εἰς οὐδὲν λογισθήσεται. Ἐξαπόστειλον αὐτὴν ἐξ ἀγίων οὐρανῶν καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης Σου, κατὰπεμψον αὐτήν, ἵνα συμπαροῦσά μοι κοπιάσῃ καὶ γνωρίσω τί εὐάρεστόν ἐστι παρά Σοι. Οἶδε γὰρ ἐκείνη πάντα καὶ συνίει καὶ ὀδηγήσει με ἐν πράξεσίν μου σωφρόνως καὶ φυλάξει με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς» καὶ ἔσται προσδεκτὰ τὰ ἔργα μου καὶ διακρινῶ τὸν λαόν Σου δικαίως καὶ ἔσομαι ἄξιος θρόνου Ἐπισκοπῆς, εἰς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν».

Ἡ ἐνθρόνισις

Ἐγένετο τὴν Πέμπτην 28 Ἰουλίου 1994, στίς 6 μ.μ. Παρέστησαν Ἐκπρόσωποι: Τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Σέργιος, τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Παρθενίου, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Κυρήνης κ. Θεόδωρος, τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Διοδώρου ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεραπόλεως κ. Εἰρηναῖος καὶ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκό-

που Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος. Παρέστησαν: οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων, Κυθήρων κ. Ἰάκωβος, Ν. Ἰωνίας κ. Κων/νος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ οἱ Σεβ/τοι Ἡλιουπόλεως κ. Θεόκλητος, Ἐλαίας κ. Θεοδώρητος, Ναζαρέτ κ. Κυριακὸς καὶ Νύσσης κ. Ἐλευθέριος.

Ἀπὸ πλευρᾶς Πολιτείας παρέστησαν: ὁ Ὑφυπουργὸς Ὑγείας κ. Φαρμάκης, ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐργασίας κ. Ἀδαμόπουλος, ὁ Περιφερειάρχης Θεσσαλίας, ὁ Νομάρχης κ. Πάσχος Μητλιάγκας, ὁ Δήμαρχος Σαλαμίνας κ. Ἄθαν. Μακρῆς, ὁ Δήμαρχος Τυρνάβου, οἱ Κοινοτάρχαι, αἱ Στρατιωτικαὶ Ἀρχαί, καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσημοι ἅπαντες.

Ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Α.Θ. Παναγιώτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, Σεβ. Μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Σέργιος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἐνθρονιζόμενον εἶπεν:

Σεβασμιώτατε ἅγιε Λαρίσης,

Ἀπὸ τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων, τό Σεπτὸν Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον καὶ προσωπικῶς ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἡμῶν κ. Βαρθολομαῖος ἐντεταλατό μοι, ἵνα ἐκπροσωπήσω τὴν Πρωτόθρονον Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν τῆς ἱερᾶς δηλονότι Ἐνθρονίσεως τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος καὶ διὰ ζώσης ἐκφράσω τὴν χαρὰν, τὰς εὐχὰς καὶ τὰ συγχαρητήρια τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ἐν πληθούσῃ ἐκκλησία λαοῦ, τοῦ εὐσεβόφρονος, λέγω, Λαρισαϊκοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἐκ περάτων τῆς Θεσσαλικῆς γῆς καὶ τῆς Ὁρθόδοξου Ἑλλάδος συνελθόντων, σήμερον, πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τέκνων, Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν, τέκνων τῆς Ἐκκλησίας πιστῶν, μὴ ἀλλοτριωσάντων τό Ὁρθόδοξον αὐτῶν συνειδός, τό Ὁρθόδοξον ἦθος, «διδασκαλίαις νεωτερικαῖς καὶ σεσοφισμένοις μύθοις», μὴ ἐκτραπέντων, διὰ σκοποῦς μάλιστα ἰδιοτελεῖς, εἰς θεομαχίας ἐφαιμάτους παραλόγων καὶ αὐτόχρομα σατανικῶν ἀντιεκκλησιαστικῶν καὶ ἀντισυννοδικῶν ἐνεργειῶν, ἀλλ' ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συνελθόντων ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ πανσέπτου τούτου Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, τοῦ προκατόχου αὐτῆς, Ἐπισκόπου Λαρίσης, Ἁγίου Ἀχιλλίου, εἰς δόξαν Θεοῦ, τοῦ καλέσαντος ἡμᾶς κλήσει ἀγία, εἰς τιμὴν καὶ ἔπαινον τῆς Συνοδικότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κατισχύσεως τῶν ἱερῶν αὐ-

της κανόνων, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ εἰς ἐπιβράβευσιν, Σεβασμιώτατε, τῆς πολλῆς σου ἀρετῆς καὶ σεμνότητος, τῆς ἐγνωσμένης, ὄντως, ἀξίας σου, τῆς ἀβιάστως κινήσεως τὴν ψῆφον τῆς θεόθεν ὀδηγηθείσης Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ, ἵνα προσβλέψῃ εἰς τὸ ἄτυφον τῆς καρδίας σου, εἰς τὸ ταπεινὸν καὶ μειλίχιον καὶ πρᾶον καὶ ἡσύχιον τοῦ χαρακτήρός σου, εἰς τὸ φωτεινὸν καὶ ἀσκανδάλιστον τοῦ βίου σου, εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς νεότητος εἰδικὴν πρόνοιαν καὶ τὴν κοπιώδη, ἀργαλέαν καὶ ἀνύστακτον πατρικὴν μέριμναν τῆς, ἐν φόβῳ Θεοῦ, Ἱερατείας σου, εἰς τὴν ἀμφιλαφεὴ παιδείαν σου, τὴν τε θεολογικὴν καὶ τὴν νομικὴν σου κατάρτισιν, εἰς τὴν πλουσίαν, περὶ τὴν διοίκησιν, ἐν τῇ Γραμματεία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐκκλησιαστικὴν ἐμπειρίαν σου, πρό πάντων, ὅμως, εἰς τὴν γνησίαν καὶ ἀκίβδηλον πειθαρχίαν καὶ τὴν ἀταλάντευτον ὀρθόδοξον ἀποστολικὴν ὑπακοὴν σου, πρὸς τὸν αἰώνιον καὶ ἀκατάλυτον, πανίερον, ὑπὲρ τοὺς Οὐρανοὺς, θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, θεσμόν ἐξ ὀλοκλήρου συγκροτούμενον, οὐκ ὑπ' ἀνθρώπων, οὐδέ ὑπὸ ομάδων ἀνθρώπων, ἀλλ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἧς ὑπακοῆς ἄνευ, οὔτε σωτηρίας τυγχάνομεν, οὔτε ἄλλους ποτέ σῶσαι δυνάμεθα, οὔτε, ἀκόμη, εὐλογίας καὶ μυστηριακῆς Χάριτος ἀξιούμεθα, οὔτε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μένομεν, ἀλλ' ὀνόματι μόνον Πίστεως φωνασκοῦντες καὶ χρώμενοι, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρηνημένοι, θεομάχοι τελικῶς καὶ πνευματομάχοι ἀποθνήσκομεν, ἐκτὸς Ἐκκλησίας.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐπικαίρως, σήμερον, προτρέπει ἅπαντας εἰς ὑπακοὴν, εἰς εὐαγγελικὴν ὑπακοὴν ἐναντι τῆς Ἁγίας Μητρὸς Ἐκκλησίας, καθ' ὅσον, ἀδελφοί, ἄχαρι τὸ ἔργον καὶ οἰκτρόν, ἀληθῶς τὸ τέλος ὄσων ἀγωνίζονται τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην ζητοῦντες σῆσαι, ἀγνοοῦντες γὰρ τὴν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην, τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑπετάγησαν.

Σὺ ὅμως, Ἀδελφέ καὶ Συλλειτουργέ, ἅγιε Λαρίσης κύριε Ἰγνάτιε, ὑπήκοος γενόμενος τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μένων, ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας, κανονικῶς, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἐξελέγεις καὶ εἰς Ἐπίσκοπον καὶ Μητροπολίτην τῆς ἀγιωτάτης ταύτης Μητροπόλεως ἐχειροτονήθης καὶ τανῦν κανονικῶς ἐνθρονίζεσαι καὶ ἀναλαμβάνεις, διὰ Πνεύματος Ἁγίου, τὴν κανονικὴν διαποίμανσιν τῆς χη-

ρευούσης ταύτης Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ὡς ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτός, ὁ διὰ τῆς Ἁγίας Συνόδου πεπιστευμένος τὸν Κλήρον καὶ τὸν Λαόν, κανονικός Ἐπίσκοπος αὐτῆς. Ὁ δίχα σοῦ πράττων τι ἐν αὐτῇ, τῷ διαβόλῳ λατρεύει, ἵνα κατὰ τὸν πρωταθλητὴν τοῦ Κολοσσαίου, ἀποστολικὸν Ἀντιοχέα πατέρα καὶ φερώνυμον Ἄγιόν σου εἴπωμεν.

Ἐκ προσώπου, λοιπόν, τῆς Α. Θ. Π. καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἐκφράζοντες καὶ αὐθις τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐχὰς τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐνοῦμεν καὶ τὰς ἰδικὰς μας εὐχὰς, ἵνα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστὸς στηρίξῃ σε καὶ ἐνδυναμώσῃ, δώῃ σοι, ὑπὲρ τι ἄλλο, «σπλάγχνα οἰκτιρῶν» καὶ πολλὴν ὑπομονήν, ἀγάπην καὶ ἔλεον, πραότητα καὶ μακροθυμίαν καὶ συγχωρητικότητα «ἕως ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ», ἵνα τὰ διεστῶτα συναγάγῃς εἰς ἓν, τὰ διεσκορπισμένα καὶ ἀπολωλότα στηρίξῃς καὶ σώσῃς. Ἀμήν.

Ὁ ἐνθρονιστήριος

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβ. κ. Ἰγνάτιος ἐξεφώνησε τὸν ἐνθρονιστήριον αὐτοῦ λόγον, εἰπὼν:

Σεβασμιώτατε ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυρίου κυρίου Βαρθολομαίου Μητροπολίτα Γρεβενῶν κύριε Σέργιε,

Θεοφιλέστατε ἐκπρόσωπε τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Μακαριότητος τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κυρίου κυρίου Παρθενίου Ἐπίσκοπε Κυρήνης κύριε Θεόδωρε,

Σεβασμιώτατε Ἐκπρόσωπε τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ κυρίου κυρίου Διοδώρου, Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροπόλεως κύριε Εἰρηναίε,

Σεβασμιώτατε Ἐκπρόσωπε τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Προκαθημένου Αὐτῆς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κυρίου κυρίου Σεραφεῖμ Μητροπολίτα Ἀττικῆς κύριε Παντελεήμων,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι, Ὁσιώτατοι Μοναχοὶ καὶ Μοναχαί,

Ἐξοχώτατε κύριε Ὑφυπουργέ Ὑγείας, Ἐξοχώτατε κύριε Ὑφυπουργέ Ἐργασίας, Ἐντιμώτατοι κύριοι Βουλευταί, Ἐντιμώτατε κύριε Περιφερειάρχᾳ, Ἐντιμώτατε κύριε Νομάρχᾳ, Ἐντιμώτατε κύριε Δήμαρχᾳ,

Γεναιότατοι Στρατηγοὶ καὶ λοιποὶ ἐκπρόσωποι τοῦ φιλοχρίστου Στρατοῦ καὶ τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας,

Θεοτίμητοι Λειτουργοὶ τῆς Δικαιοσύνης,

Σοφολογιώτατοι καὶ Ἐλλογιμώτατοι τῆς Θεολογίας καθηγηταὶ καὶ λοιποὶ τῆς Παιδείας Λειτουργοί,

Τιμιώτατοι Κύριοι Δήμαρχοι καὶ Κοινοτάρχαι τῶν πλησιχώρων πόλεων καὶ χωριῶν καὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν τῆς Πατρίδος μου,

Φίλτατέ μου φίλε καὶ συμμαθητὰ Δήμαρχε τῆς γενετείας μου Σαλαμίνοσ,

Τιμιώτατοι λοιποὶ Ἀρχοντες τῆς Πόλεως καὶ τοῦ Νομοῦ,

Λαεὶ τοῦ Κυρίου ἠγαπημένε καὶ περιούσιε, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου.

«Ἰγνάτιος», ἐλέω Θεοῦ Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Τυρνάβου, «τῇ εὐλογημένη ἐν μεγέθει Θεοῦ πατρὸς πληρώματι, τῇ προωρισμένη πρὸ αἰῶνων εἶναι διὰ παντὸς εἰς δόξαν παράμονον, ...τῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ ἀξιομακαρίστῳ τῇ οὐσῃ» ἐν Λαρίσῃ τῆς Θετταλίας, «πλείστα ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ καὶ ἐν ἀμώμῳ χαρᾷ χαίρειν».

Μὲ τὸν χαιρετισμὸν αὐτὸν τοῦ Ἀγίου Ἐνδόξου Ἱερομάρτυρος Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου διὰ τοῦ ὁποῖου ἐχαιρέτησεν τὴν ἀξιομακάριστον Ἐκκλησίαν τῆς Ἐφέσου, χαιρετίζω τὸ πρῶτον ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ τούτου καὶ ἡγιασμένου Θρόνου τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὁποίαν μοῦ ἐνεπιστεύθη ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ Μακαριώτατος Αὐτῆς Πρόεδρος, Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ, δεόμενος τοῦ Κυρίου, ὅπως ἡ Θεία αὐτῆ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου ὁλκάς, εὖρη οὖρον ἄνεμον καὶ διαπλεύση «τὸ μέγα πέλαγος» τῶν δοκιμασιῶν ἐπιτυχῶς, ὁρμῶσα εἰς εὐδίων ἐπὶ τέλους λιμένα, ἐπανερχομένη εἰς τὸν «ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον» τὸν ὁποῖον διάγουσιν καὶ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν Ἱεραὶ Μητροπόλεις.

Ἀναλαμβάνων τὴν διαποίμῃσιν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας ταύτης σήμερον, διαβεβαιούμαι ἄπαντας Ὑμᾶς, ὅτι δὲν προβαίνω εἰς τὴν ἐνεργειαν ταύτην ὡς καιροσκόπος δραττόμενος εὐκαιριῶν, οὔτε ἐπιπολαίως, μὴ ἀναλογιζόμενος τὰς εὐθύναις, ἀλλὰ ἐφ' ἐνὸς μὲν καὶ κυρίως ἐπειδὴ πρέπει νὰ ὑλοποιηθῇ πάση θυσίᾳ ἢ ἀποφασίᾳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἂφ' ἐτέρου ἐπειδὴ

διαβλέπω ὅτι ὁ λαὸς οὗτος εἶναι ἄξιος κόπων καὶ θυσιῶν. Ἐχω ἐπίγνωσιν ὅτι εἰς τὰς ἐναλλαγὰς τῶν ἱστορικῶν περιστάσεων, συμβαίνει ἐνίοτε νὰ εὐρεθῇ μία τοπικὴ Ἐκκλησία εἰς τὸ κέντρον τῆς ὑπάρξεως τοῦ λαοῦ Αὐτῆς, καὶ νὰ ἐκφράξῃ τὴν συνείδησίν του, ὅπως ἐπίσης γνωρίζω ὅτι δύναται νὰ συμβῇ ὥστε νὰ ἀπωθηθῇ ἢ Ἐκκλησία εἰς τὸ περιθώριον τῆς ζωῆς τοῦ τόπου, καὶ νὰ ἀποβῇ τέλος ἐκεῖ ξένον σῶμα.

Πιστεύω ὅτι εἰς τὴν εὐάνδρον καὶ ἡρωτόκον ταύτην Πόλιν, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἀρηθεῖ τὴν ἀποστολήν Της, ἀλλὰ τὸναντίον ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐδῶ ὡς πράγματι πρέπει νὰ εἶναι, δηλαδὴ τὸ «ἅλας» τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον «ἀλίζει» ὅλα τὰ γεγονότα καὶ ἀποκαλύπτει τὴν κρυπτὴν σημασίαν των. Ἐπ' οὐδενὶ δύναιμι νὰ πιστεύσω ὅτι ἔχει παύσει εἰς τὴν Πόλιν καὶ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν ταύτην ἡ Ἐκκλησία νὰ εἶναι ὁ ἐνεργὸς παράγων τῆς πορείας των καὶ ὅτι ἔχει ἀποβῇ ὁ παθητικὸς θεατὴς προβάσεων πού ἐκφεύγουν τῆς ἐπιρροῆς τῆς. Ἀντιλαμβάνομαι ὅτι ἀπλῶς «ἐξετράπησαν τινες» καὶ τὸ ἐναπομένον εἶναι, ἵνα ἀνακαλέσωμεν αὐτοὺς εἰς τὴν τάξιν μετὰ πνεύματος ἀγάπης καὶ κατανοήσεως, ἕως οὗ ἀνοιχθῶσιν αὐτῶν τὰ ὄτα καὶ ἀκούσουσιν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν καὶ ἴδωσιν, διότι τὸ πλέον οἰκτρὸν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς πηγῆς τοῦ καθαροῦ ὕδατος, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἣτις ἀποτελεῖ «τὴν ἐνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης».

Ἐναπομένει λοιπὸν εἰς ἐμὲ κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην τοῦ βίου μου στιγμὴν, καθ' ἣν πληροῦται τοῦ χρόνου ὁ ὄρος καὶ πραγματοποιεῖται ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας καὶ εὐρίσκομαι ἐνώπιον τοῦ ποιμνίου τὸ ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία μοῦ ἐνεπιστεύθη, ὡς ὁ Μέγας Μωϋσῆς ὑπερασπιζόμενος αὐτὸ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, νὰ ἀναφωνήσω πρὸς τὸν Κύριον: «Κύριε, ἄφες τὴν ἁμαρτίαν τῷ λαῷ τούτῳ ἢ καμὲ ἐξάλειψον ἐκ βίβλου ζώντων». Αὐτὴ ἂς εἶναι ἡ πρώτη τῆς ἀρχιερατικῆς μου διακονίας μέριμνα, ἀφοῦ γνωρίζω καὶ πάντες μοῦ ἐπέστησαν ὅτι ἔρχομαι εἰς λαὸν ἀγαπῶντα τὸν Κύριον καὶ τὴν Ἁγίαν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ λαὸν ταλαιπωρημένον.

Ἀναμνησκομαι τὴν ἁγίαν ταύτην ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν καθίσταμαι θεῖα συνάρσει τῆς Ἐπαρχίας ταύτης Ἐπίσκοπος καὶ Πατὴρ, μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας ἀνδρῶν λαμπρυνάντων τὸν θρόνον τούτον τοῦ πολιούχου ἡμῶν Ἀγίου Ἀ-

χιλλίου τοῦ Μυροβλύτου, τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μοῦ ἐνεπιστεύθη, καὶ αἰτοῦμαι τὰς πρεσβείας πρὸς Κύριον, ἀπάντων τῶν ἁγίων τῶν δοξαζόντων τὴν μαρτυρικὴν ταύτην καὶ ἱστορικὴν Ἐκκλησίαν. Ὁμολογῶ ταπεινῶς, ὅτι δὲν τολμῶ ἵνα ἐξαγγείλω προγράμματα ἐργασίας ὡς Νέος Ἐπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ταύτης, ὡς πολὺ θὰ ἐπεθύμουν, ἐκτιμῶν δεόντως τὰς περιστάσεις. Περιορίζομαι μόνον νὰ εἶπω, ὅτι τίποτε περισσότερον δὲν θεωρῶ ὅτι ἀποτελῶ παρὰ μόνον ἓνα κρῖνον μᾶς μακρᾶς ἀλύσου. Ὑπιοχνοῦμαι ὁμως ὅτι θὰ προσπαθῆσω μετὰ ζήλου νὰ πράξω ὅ,τι καὶ οἱ πρὸ ἐμοῦ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ταύτης, οἵτινες μετὰ ζήλου ἦλθον κάποτε ὡς ἐγὼ σήμερον, ἔχοντες ὀπωσδήποτε πολλοὺς διὰ τὸ ποιμνιον αὐτῶν ὀραματισμούς. Ἐχω ἐπίγνωσιν ὅτι «ἄνθρωπος» καὶ ἐγὼ «ἀσθενὴς εἰμι» καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀναλαμβάνων σήμερον εἰς τὰς ἀδυνάτους χεῖρας μου τὰς προσδοκίας καὶ τὰς ἐλπίδας τοῦ λαοῦ τούτου διὰ τὴν τακτοποίησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν του πραγμάτων καὶ τὴν κατὰ Θεὸν προκοπὴν αὐτοῦ, καλῶ πάντας εἰς συνεργασίαν. Πρὸς ἓνα ἕκαστον ἐξ Ὑμῶν ἐκτείνω χεῖρας προσαιτῶν βοήθειαν. Βοήθειαν παντοειδῆ διὰ τὸ ἐπίμοχθον καὶ βαρὺ τοῦτο ἔργον. Βοήθειαν δι' εἰρήνευσιν τοῦ ποιμνίου τούτου. Βοήθειαν ὑπὲρ τῆς κατὰ Θεὸν προόδου τοῦ ποιμνίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου.

Χριστῶνυμε καὶ πιστὲ τοῦ Κυρίου Λαεὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης!

Οἱ ἐκ Σαλαμίνας φίλοι καὶ συγγενεῖς, ἐξ αἵματός τε καὶ πνεύματος καὶ οἱ ἕως χθὲς συνεργάται εἰς τοῦ Κυρίου τὸ ἔργον, ὁσονοῦπῳ ἀναχωροῦσιν. Ἐγὼ δὲ μένω ἐν μέσῳ Ὑμῶν, ἔχων τοῦ λοιποῦ Ὑμᾶς παραμυθίαν, Ὑμᾶς στηριζόμεν, Ὑμᾶς συνεργάτας. Ὑμᾶς πρὸ πάντων οἰκείους καὶ ἀδελφούς, καὶ ἐγὼ «ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, ὑμεῖς δὲ ἔσεσθέ μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας». Ἐξομολογοῦμαι πρὸς Ὑμᾶς ὅτι ἠγάπησα τοῦ Κυρίου τὸ ἔργον ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐπομένως δοξάζω τώρα τὸν Κύριον διότι μὲ ἀπέστειλεν εἰς ἄγρους «λευκοὺς πρὸς θερισμόν». Δοξάζω τὸν Θεόν, διότι μοῦ δίδει τὴν Χάριν νὰ ζήσω εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὅπου αἱ δυνατότητες πραγματοποιήσεως ἑνὸς ἔργου πνευματικοῦ προβάλλουσιν πάμπολλαι, παραμυθούμεναι τὴν ὀλιγοψυχίαν μου καὶ πληροφοροῦσαί με, ὅτι ἐδῶ «Θεοῦ γεώργιον» καὶ «Θεοῦ οἰκοδομή», ἐ-

δῶ «χαρᾶς εὐαγγέλια». Καταλιπὼν λοιπὸν τὴν «ἡμερτήν» Σαλαμίνα, ἔρχομαι εἰς τὴν πόλιν ταύτην οὐχὶ ὡς «ξένος» καὶ «πάροικος ἐν γῆ ἄλλοτρία», ἀλλ' ὡς οἰκείος ὑμῶν, ἵνα μεθ' ὑμῶν ζήσω τὰ λοιπὰ τοῦ βίου μου ἔτη, ὅσα ὁ Κύριος εὐδοκήσῃ, διάγων μεθ' ὑμῶν ἀπὸ τοῦ νῦν ὡς Λαρισσαῖος καὶ ὡς Θετταλός. Ἀνετράφην «παρὰ θῖν' ἄλδος» καὶ ἕως τοῦ νῦν ἔζων ἐν πτωχείᾳ παρὰ τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς ἡρωϊκῆς γενετικῆς μου. Ἐσχον μακρὰν πείραν τοῦ ἀπεράντου τῆς θαλάσσης. Τώρα καλοῦμαι νὰ ζήσω βοηθούμενος ὑπὸ τῆς ἀπεράντου εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ, ἥτις εἶναι ὡς ἡ θάλασσα παρορμητικὴ καὶ παραμυθητικὴ, παρὰ τὰς ἀπεράντους θεσσαλικὰς πεδιάδας, αἵτινες ἀνοίγονται ὡς ἀγκάλαι ἵνα δεχθῶν τὸ μικρὸν τῆς ταπεινότητός μου «ὄστράκιον σκεῦος» εἰς τὸ ὁποῖον ὁμως ἐνοικεῖ ὁ θησαυρὸς τοῦ χαρισματικοῦ τῆς Ἀρχιερωσύνης Πνεύματος, δι' οὗ καθίσταμαι ἀπὸ τῆς ὥρας ταύτης ὁ πνευματικὸς ἀπάντων ἐδῶ Πατὴρ ὡς ἡ Ἀγιωτάτη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μὲ ὥρισεν κατὰ τε τοὺς θεοὺς καὶ ἱεροὺς Αὐτῆς κανόνας, τὴν Ἀγίαν Γραφήν, τὰς ἱερὰς ἡμῶν Παραδόσεις καὶ τὴν ἀείποτε κρατοῦσαν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν. Αὐτὴν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν τάξιν παρακαλῶ τοὺς προστάτας καὶ πολιούχους τῆς Ἱερᾶς ταύτης Πόλεως καὶ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀγίους Πάντας, ὅπως πρεσβεύσωσιν πρὸς τὸν Κύριον, ἵνα μὴ καταστρατηγήσωμὲν ποτε ἐν τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν Μητροπόλει, καὶ διάγωμεν ἐν γένει ὡς Τοπικὴ Ἐκκλησία, κληρὸς καὶ λαός, ἐν ὑπακοῇ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν πρῶτον καὶ ἔπειτα πρὸς πᾶσαν ἐξουσίαν τοῦ κόσμου τούτου, ἐφ' ὅσον «πᾶσα σὰρξ» ὡς ὁ Ἀπόστολος διαγορεύει «ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποταστέσθω». Κλίνω γόνυ καρδίας πρὸς τὸν Πανοικτίρμονα Κύριον καὶ παρακαλῶ, ἵνα ἐπιβλέπῃ ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν μου καὶ μὲ ἐνίσχῃ εἰς τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα, διότι αἱ πολλὰ τοῦ πλήθους ἐπευφημίαι, αἱ πολλὰ τῆς ἀγάπης ἐκρήξεις, μὲ ἐνεδυνάμουν ἕως τοῦ νῦν. Τώρα, ἡ ἀνάμνησις τῆς ὥρας ταύτης θὰ ἀποτελῇ τὴν κινητήριον δυνάμιν μου δι' ἔργα ἀγάπης. Αἱ συγκινητικαὶ ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ τῆς ἰδιαίτερας πατρίδος μου ἐκδηλώσεις καὶ ἡ ἐξ ἴσου συγκινητικὴ ἀπὸ μέρους Ὑμῶν ὑποδοχὴ ὡς καὶ οἱ γλυκεῖς λόγοι ἀπάντων τῶν προλαλησάντων, θὰ εἶναι τὸ ἀντίβαρον τῶν θλίψεων τὰς ὁποίας μοῦ ἐπιφυλάσσουν αἱ ἐπερχόμεναι ἡμέραι.

Τέλος, ἀνελθὼν εἰς τὸν λαμπρὸν καὶ ἔνδο-

ξον Ἐπισκοπικὸν τοῦτον Θρόνον ὃν ἐκλείσαν ἄξιοι καὶ διαπρεπεῖς τῆς Ἐκκλησίας ἄνδρες, παρακαλῶ τὸν Θεὸν ἵνα ἀποβῶ ὁ ἐλάχιστος ἐγώ, ἐὰν οἱ περιστάσεις τὸ ἐπιβάλλουν, «ὁ γενναῖος, ὁ εὐσπλαγχνος, ὁ πεπληροφορημένος ἀγάπης», ὅστις θὰ εἶπῃ ἐὰν παραστῆ χρεία αὐτὸ τὸ ὁποῖον ὁ ἱερὸς Κλήμης εἰς τὴν Α' τοῦ Ἐπιστολῆν ἐπιγράφει: «Εἰ δι' ἐμὲ στάσις καὶ ἔρις καὶ σχίσματα, ἐκχωρῶ ἄπειμι οὐδ' ἐὰν βούλησθε καὶ ποιῶ τὰ προστασσόμενα ὑπὸ τοῦ πλήθους. Μόνον τὸ ποιμνιον τοῦ Χριστοῦ εἰρηνευέτω μετὰ τῶν καθισταμένων πρεσβυτέρων. Αὐτὰ — ἦτοι — τὰ ὁποῖα ἐποίησαν οἱ πολιτευόμενοι τὴν ἀμεταμέλητον πολιτείαν τοῦ Θεοῦ».

Καὶ πρὶν ἢ κλείσω τὸν λόγον τοῦτον, θὰ ἠθέλον νὰ παρακαλέσω τὸν Ἱερὸν κλῆρον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἡμῶν, τοὺς κληρικούς οἵτινες ἐβάστασαν τὸ βάρος ὄλων αὐτῶν τῶν ἐναλλαγῶν ἐν τῇ ἀμέσῳ προϊσταμένη αὐτῶν Ἐκκλησιαστικῇ ἀρχῇ, ὅπως μὲ δεχθῶν ὡς πατέρα καὶ ἀδελφόν, ἵνα προχωρήσωμεν ὁμοῦ εἰς τὸ ἔργον τῆς οἰκοδομῆς καὶ σωτηρίας τῶν πιστῶν, ἐκκινούντες πρῶτον ἐξ ἡμῶν αὐτῶν. Ὅσον δὲ διὰ τὸν τρόπον καὶ τὰς μεθόδους κλιμακώσεως τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου ἐν τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν Μητροπόλει, αὐτὸ ἄς ἀποτελέσῃ τὸ πρόγραμμα πολλῶν ἱερατικῶν ἡμῶν συνάξεων, προκειμένου νὰ δειχθῶμεν οἱ καλοὶ «οἰκονόμοι τῆς Χάριτος» καὶ οἱ «καλοὶ ποιμένες οἵτινες τὴν ψυχὴν αὐτῶν τιθέασιν ὑπὲρ τῶν προβάτων».

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἐμεῖς οἵτινες φέρετε τὰ πρῶτα, καὶ κοσμεῖτε σήμερον διὰ τῆς παρουσίας Ὑμῶν τὴν ἱεροπρεπῆ ταύτην τελετὴν, παρακαλῶ πολὺ, ἐν τῇ πνευματικῇ Ὑμῶν ἐξουσίᾳ καὶ τῇ Ἀρχιερατικῇ παρρησίᾳ, δεήθητε τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Ἀρχιποίμενος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα ἐπιβλέπῃ πάντοτε ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ τὴν πολυπαθὴ «ἀμπελον ταύτην» καὶ καταρτίξῃ ταύτην ἢ ἢ δεξιὰ αὐτοῦ ἐφύτευσεν, ἐμὲ δὲ τὸν ταπεινὸν καὶ νεόφυτον Αὐτῆς Ἐπίσκοπον, ἀξιῶν ἵνα «ὀρθοτομῶ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας Του» καὶ μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς, αἰνῶ, εὐλογῶ καὶ δοξάζω, τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἀμήν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνάτιος Λάμπας γεννήθηκε τὸ 1944 στὴ Σαλαμίνα. Σπούδασε θεολογία καὶ νομικά. Ἦταν Α' Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀρχισυντάκτης τῆς ἐφημερίδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», κληρικὸς μὲ σπουδαία πνευματικὴ, κοινωνικὴ καὶ ποιμαντικὴ δράση στὴν περιοχὴ τῆς Σαλαμίνας μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν νεότητα, τὴν κατηχητικὴ κίνηση κ.λπ. Ἐξέδιδε τὸ λαμπρὸ νεανικὸ περιοδικὸ «Γάλαντο». Διακρίνεται γιὰ τὸ ὀρθόδοξο ἦθος καὶ τὴν πνευματικότητά του.

Ο ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὁ ἐψηφισμένος ἀπαντώντας εἰς τὴν προσφώνησιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Σεραφεῖμ εἶπεν:

Μακαριώτατε,

Μετὰ συγκινήσεως βαθυτάτης πληροφοροῦμαι κατὰ τὴν ἱερὰν αὐτὴν στιγμὴν τῆς ζωῆς μου, παρὰ τῶν σεπτῶν χειλέων σας, τὸ χαρμόσυνον μῆνυμα, ὅτι Κύριος ὁ Θεός μου ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν μου, καὶ διὰ τῶν τιμῶν ψήφων, ὑμῶν Μακαριώτατε καὶ τῶν σεπτῶν Ἱεραρχῶν τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας, μὲ ἀναδεικνύει εἰς Ἐπίσκοπον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμφάσης Ἐπισκοπῆς.

Δοξολογίας ὄθεν καὶ εὐχαριστίας ἀναπέμπω πρὸς τὸν Κύριόν μου, ὅτι ἠρετίσατό με τὸν ἐλάχιστον ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου, διὰ τὴν ὑψηλὴν

αὐτὴν τιμὴν. Ἄς εἶναι εὐλογημένον τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα αὐτοῦ.

Ἄλλὰ καὶ πρὸς ὑμᾶς Μακαριώτατε ἐκφράζω τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μου καὶ τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην μου, διὰ τὴν προσγενομένην μοι ὑψηλὴν τιμὴν, καθὼς καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τὴν ὄντως πατρικὴν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην μὲ τὴν ὁποῖαν μὲ περιεβάλατε κατὰ τὸν χρόνον τῆς τοποτηρηθείας Σας ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Ν. Ἰωνίας. Εὐχομαι νῆκῶς, ὅπως ὁ Κύριός μας χαρίζεται ὑμῖν υἰεῖαν σταθερὰν καὶ δυνάμεις διὰ νὰ συνεχίσετε ἐπὶ μακρὸν νὰ πηδαλιουχῆτε τὴν ἀγιάν Ἐκκλησίαν μας, ὑπόσχομαι δέ, νὰ ἴσταμαι πάντοτε παρὰ τὸ πλευρόν Σας, τέκνον Σας εὐπειθὲς καὶ ἀφωσιωμένον.

Ὅμως, κατὰ τὴν ἱερὰν αὐτὴν στιγμὴν, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ εὐχαριστήσω ἐκ βα-

**Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ν. Ἰωνίας
καὶ Φιλαδελφείας κ. Κωνσταντίνος.**

θέων καὶ τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας μας, διὰ τὴν προσγενομένην μοι τιμὴν, ὅπως δὲ ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ ἀφ' ἑνὸς τὸν Σεβ. Μητρο. Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Διονύσιον, διὰ τὴν ἀγάπην, μὲ τὴν ὁποίαν παδιόθεν μὲ περιβάλλει, καὶ διότι διὰ τῶν τιμίων χειρῶν του μὲ εἰσήγαγε εἰς τὴν χορείαν τοῦ Ἱ. Κλήρου, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θεσσαλιώτιδος κ. Κλεόπαν, διὰ τὴν πατρικὴν πρὸς τὸ προσώπον μου ἀγάπην καὶ δι' ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ ἔπραξε, ἵνα ἀχθῶ εἰς τὴν ἱεράν αὐτὴν στιγμὴν τῆς ζωῆς μου.

Τέλος, στρέφω εὐγνώμονα τὴν σκέψιν πρὸς τὸν μακαριστὸν Μητροπολίτην Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας Κυρὸν Τιμόθεον, πλησίον τοῦ ὁποίου διηκόνησα ἐπὶ 30 συναπτὰ ἔτη τὴν Ἐκκλησίαν μας, ὡς Πρωτοσύγκελλος αὐτοῦ, μαθὼν παρ' αὐτοῦ νὰ ἀγαπῶ, νὰ σέβωμαι καὶ ὑποτάσσομαι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, καὶ εὐχομαι ταπεινῶς, ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν χώρᾳ ζώντων.

Μακαριώτατε,

Ἀποδεχόμενος εὐγνώμονως τὴν ἐκλογὴν μου ὡς Μητροπολίτου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας, καταθέτω εὐλαβῶς τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι θὰ καταβάλλω πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὰς προσδοκίας

ὑμῶν Μακαριώτατε, καὶ τῶν τιμησάντων με διὰ τῆς τιμίας αὐτῶν ψήφου Σεβ. Ἱεραρχῶν, καθὼς καὶ εἰς τὰς προσδοκίας τοῦ Ἱ. Κλήρου καὶ τοῦ φιλοπροόδου λαοῦ τῆς λαχούσης μοι Ἱ. Μητροπόλεως.

Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ αὐθις καὶ Σᾶς εὐγνωμονῶ ἀπὸ μέσης καρδίας.

Ἡ χειροτονία

Ἡ χειροτονία εἰς Ἐπίσκοπον τοῦ νέου Μητροπολίτου Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας ἐγένετο τῆ 29ῃ Μαΐου εἰς τὸν Ἱ. Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀγίων Ἀναργύρων Ν. Ἰωνίας, ἐν μέσῳ πολυπληθοῦς καὶ ἐνθουσιῶντος ἐκκλησιάσματος, τὸ ὁποῖον ἐπευφήμει συνεχῶς τὸν χειροτονούμενον Ἐπίσκοπον.

Τὴν χειροτονία ἐτέλεσε κατ' ἐντολὴν τοῦ Μακαριωτάτου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Κλεόπας, συμπαραστούμενος ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν πρ. Κεφαλληνίας κ. Προκοπίου, Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Σπυρίδωνος, Ζακύνθου κ. Χρυσοστόμου καὶ Ἠλείας κ. Γερμανοῦ. Εἰς τὸ Ἱ. Βῆμα παρῆσαν προσευχόμενοι ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Νικόδημος.

Τὸν χειροτονούμενον προσεφώνησε καταλλήλως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Κλεόπας, ἀντεφώνησε δὲ εὐχαριστῶν ὁ χειροτονούμενος ὡς ἀκολούθως:

Σεβασμία χορεία τῶν ἁγιωτάτων Ἱεραρχῶν,
Ἅγιε Ἀρχιεπίσκοπε τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς
Συνόδου.

Κύριοι Δήμαρχοι,

Λαὲ τοῦ Κυρίου περιούσιε,

Χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπία τοῦ Παναγίου Θεοῦ, εὐμενείᾳ δὲ καὶ ἀγάπῃ πολλῇ τῆς πολυσεβάστου καὶ προσκυνητῆς μοι Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ καὶ τῆς σεπτῆς χορείας τῶν Ἀγιωτάτων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, βαθύτατα συγκεκνημένος, ἴσταμαι, κατὰ τὴν ἱεράν αὐτὴν καὶ ἁγίαν ὄραν, κατενώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Κυρίου μου, «ἐν ᾧ ἐπεστηρίχθην ἀπὸ γαστροῦ, ἐκ κοιλίας μητρὸς μου» (Ψαλμ. 70,6), ἵνα δεχθῶ τὸ βασιλεύτατον τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, τοῦ ὁποίου ἀρχὴ μὲν τυγχάνει αὐτὸς ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν, συνε-

χισται δὲ οἱ θεοκήρυκες Ἀπόστολοι καὶ οἱ θεοφόροι τῆς Ἐκκλησίας μας Πατέρες.

Ἐκθαμβος ὅθεν βαθύτατα, βλέπων τὸ ἀπειρον τοῦ Θεοῦ ἔλεος νὰ μὲ ἐπισκιάξῃ, ἀπὸ τῶν πρώτων βημάτων τῆς ζωῆς μου, καὶ νὰ καταρδεύῃ τὴν ὑπαρξίν μου, μέχρι τῆς ἱεράς ταύτης στιγμῆς, φόβῳ καὶ τρόμῳ συνεχόμενος, ἐν κατανύξει καὶ συντριβῇ καρδίας, ἀνομολογῶ: «τὸ ἔλεός σου, Κύριε, κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐστὶ» (Ψαλμ. 25,3). Διότι, Σὺ Κύριε καὶ Θεέ μου, ἐκάλεσάς με ἐπὶ τὰς τρίβους καὶ ἐπὶ τὰ σκηνώματά Σου, καὶ Σὺ ἐμπιπλᾷς ἐν εὐφροσύνῃ τὴν καρδίαν μου, χωρὶς ἐγώ, ὁ ἐλάχιστος ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου, νὰ προσφέρω τι εἰς τὴν πολλὴν σου πρὸς ἐμὲ ἀγάπην καὶ συμπάθειαν, ἐὰν δέ τι προσήνεγκον εἰς τὰ σκηνώματά σου, τοῦτο ἐκ τῶν σῶν δωρημάτων, τὰ ὅποια ἐν τῇ ἀπειρῶ εὐσπλαγγνίᾳ Σου, μοῦ προσέφερες, Κύριε.

Σὺ, Κύριε, κατὰ τὸ πλήθος τοῦ ἔλεους Σου, καλεῖς με καὶ τὰ νῦν, ἐπὶ περιβλεπτον τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα καὶ ἀναδεικνύεις με σκευὸς τῆς ἐκλογῆς Σου, καὶ ἀποκαλύπτεις μοι «τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς χάριτός Σου» (Ἐφ. 2,7).

Ἀλλά, παρ' ὅτι σκευὸς ἐκλογῆς μὲ καθιστᾷ ὁ Εὐεργέτης μου Κύριος, φόβος καὶ τρόμος ἐπέπεσαν ἐπ' ἐμέ, «ἡ καρδία μου ἐταράχθη, ἐγκατέλιπέ με ἡ ἰσχύς μου» (Ψαλμ. 37,11), διότι καλοῦμαι ἐπὶ εὐθύνας μείζονας καὶ ἐπὶ μόχθους πολλοὺς καὶ βαρεῖς ἀποδύομαι, αἱ δὲ δυνάμεις μου ἀσθενεῖς, διὰ νὰ ἀνθέξουν τοῦ φορτίου τὸ μέγεθος καὶ ἀνταποκριθῶ εἰς τὰς ζωηρὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Χριστιανύμου λαοῦ, τὰς ὁποίας αἱ παροῦσαι τοῦ βίου συνθήκαι καθιστοῦν ἐπιτακτικωτέρας ἀπὸ ἄλλοτε καὶ πλέον ζωηρὰς καὶ κραυγαλέας.

Ὅμως, ἐνῶ ὁ φόβος συνέχει μου τὴν καρδίαν, «ἐπὶ Κύριον ἐπιρρίπτω τὴν μέριμνά μου» (Ψαλμ. 55,25), καθ' ὅτι Ἐκεῖνος ἦρε με ἐκ τῶν προβάτων τοῦ πατρός μου καὶ ἔχρισέ με ἐν τῷ ἐλαίῳ τῆς χρίσεως αὐτοῦ» (Ψαλμ. μετὰ τὸν 150όν, ἰδιόγραφος εἰς Δαυῖδ), καὶ ἀκούω τῆς φωνῆς αὐτοῦ, λέγοντός μου: «ἀνδρίζου καὶ κραταιοῦσθω ἡ καρδία σου» (Ψαλμ. 27,14), «πορεύου, ὅτι ἐγὼ ἐξαποστελῶ σε» (Ψαλμ. 22,31), «μὴ φοβηθῆς, μηδὲ δειλιάσῃς, μηδὲ πτοηθῆς, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός σου, οὐ μὴ σὲ ἐγκαταλείπω, οὐδὲ μὴ σὲ ἀνῶ» (Δευτ. 31,6).

Ἐπ' ἐλπίδι, λοιπόν, προσβλέπων ἐπὶ τὴν κλῆσιν τοῦ Κυρίου μου, προσέρχομαι τῷ θρόνῳ

τῆς χάριτος αὐτοῦ, καὶ ἐν ταπεινώσει καρδίας βρωῶ καὶ λέγω: «Ἴδου ὁ δούλός Σου, Κύριέ μου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά Σου» (Λουκ. 1,38). Σὺ δὲ Κύριε, «ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου» (Ψαλμ. 42,3) καὶ κατεύθυνον τὰ διαβήματά μου, ἵνα τὸ διδόμενόν μοι τάλαντον πολλαπλασιάσω, καὶ ἐνίσχυσόν με, ἵνα «τὸ ἀπολωλὸς καταδήσω καὶ τὸ ἐκλείπον ἐνισχύσω, τὸ δὲ ἰσχυρὸν φυλάξω καὶ βοσκήσω» (Ἰεζ. 34,16), ὥστε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆ φοβερᾶ τῆς ἐλεύσεώς σου, Κύριε, νὰ ἀξιωθῶ νὰ μαρτυρήσω: «πέντε τάλαντά μου παρέδωκας, Κύριε, ἴδε ἄλλα πέντε τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ' αὐτοῖς» (Ματθ. 25,21).

Καὶ ἤδη στρέφω εὐγνώμονα τὴν σκέψιν πρὸς τὴν Α.Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ, καὶ ἐκχέων χρεωστικῶς, ἐπὶ τὸ πολὺν πρόσωπόν του, τὰ διακατεχόντα τὴν καρδίαν μου αἰσθήματα βαθύτατου σεβασμοῦ καὶ υἱικῆς ἀγάπης, ἀφοσιώσεως καὶ εὐγνωμοσύνης, ἐκφράζω τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μου, διότι ὄντως, ὡς πατὴρ φιλόστοργος μὲ περιέβαλε μὲ τὸ περιβόλαιον τῆς εἰλικρινοῦς καὶ πηγαίας πατρικῆς ἀγάπης αὐτοῦ, καὶ ἐξαιτούμαι, ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ, τὰς θεοπειθεῖς καὶ θεοδέκτους εὐχὰς καὶ εὐλογίας αὐτοῦ, ἵνα καταστῶ ἐργάτης δόκιμος τοῦ θείου ἀμπελώνου.

Ἰσταμένος νῦν πρὸ τοῦ φορτικοῦ θυσιαστηρίου, ὅπου οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι ἐπιθυμοῦσι παρακῆψαι, ὁμνῶ πίστιν καὶ εὐγνωμοσύνην εἰς τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν μας καὶ ἀφοσιώσιν διὰ βίου, ἀνθ' ὧν αὕτη πλουσιοπαρόχος μοι προσέφερεν.

Ἀναμνησκόμενος δὲ ἐν εὐγνωμοσύνῃ πάντων τῶν συντελεσάντων, ἵνα ἀχθῶ εἰς τὴν ἁγίαν αὐτὴν ἡμέραν τῆς προσωπικῆς μου Πεντηκοστῆς, εὐχαριστῶ ἀπὸ μέσης καρδίας τὴν ἱεράν χορείαν τῶν Ἁγιοτάτων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως δὲ ἰδιαίτερος Ὑμᾶς, Σεβασμιώτατε Ἅγιε Θεσσαλιώτιδος, καὶ πάντας τοὺς παρισταμένους ἐνταῦθα Ἁγίους Ἀρχιερεῖς, καὶ ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ καταβάλω πάσαν προσπάθειαν, διὰ νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὰς προσδοκίας σας.

Ἐπίσης εὐχαριστῶ ἐκ βαθέων τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἅγιον Ἀρχιεραμαρτυρῆ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱεράς Συνόδου Ἀρχιμανδρίτην Δαμασκητὸν Καρπαθάκη, καθὼς καὶ τὸν Πανοσιολογιώτατον Πρωτοσύγκελλον τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Ἀρχιμανδρίτην Ἀλέξιον Βρυώνην διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐμένειάν των πρὸς τὸ ταπεινόν μου πρόσωπον καθὼς καὶ

πάντας τοὺς λοιποὺς ἀδελφοὺς τοὺς κυκλοῦντας σήμερον μετ' ἐμοῦ τὸ Ἅγιον Θυσιαστήριον.

Εὐχαριστίας ὡσαύτως ἐκφράζω πρὸς τοὺς παρόντας κατὰ τὴν σημερινὴν ἐόρτιον σὺνάξιν Κυρίου Ὑπουργοῦς, τὸν Νομάρχην Ἀνατολικῆς Ἀτικῆς, τοὺς Δημάρχους καὶ λοιποὺς ἐκπροσώπους τῶν Τοπικῶν Ἀρχῶν, τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῶν Συλλόγων καὶ Σωματείων.

Προσέτι εὐχαριστῶ τοὺς Σεπτοὺς Διδασκάλους μου, τὸν Ἱερὸν Κλῆρον καὶ τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου τῆς λαχούσης μοι Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἰδιαίτερος δὲ εὐχαριστῶ τοὺς ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ Πανευφήμου Εὐφημίας Συμπρεσβυτέρους, Συνεργάτας καὶ Συνεργατίδας μου, καθὼς καὶ τοὺς εὐγενεῖς Ἐνορίτας αὐτῆς, διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ ταπεινὸν μου πρόσωπον.

Ἀκόμη εὐγνώμων ἡ ψυχὴ μου καὶ ἡ σκέψις μου στρέφεται πρὸς τὴν σεπτὴν μητέρα μου, τῆς ὁποίας αἱ προσευχαὶ καὶ οἱ μόχθοι ἠγαγόν με εἰς τὴν ἱεράν αὐτὴν στιγμήν τῆς ζωῆς μου, καὶ ἐκφράζω πρὸς αὐτὴν βαθεῖαν τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ἀπέραντον ἀγάπην μου.

Ὅμως θὰ ἦτο παράλειψις μεγάλη, ἐὰν κατὰ τὴν ἱεράν αὐτὴν ὥραν, δὲν ἐνεθυμούμην, ἀφ' ἐνόος τὸν μακαριστὸν ἐν Ἱερᾶρχαῖς αἰοιδίμον Μητροπολίτην Κυρὸν Τιμόθεον, τὸν καθοδηγήσαντά με ἐπὶ τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου μου, καὶ ἀφ' ἐτέρου τὸν μακαριστὸν κατὰ σάρκα πατέρα μου, οἱ ὁποῖοι μὲ τὰς πολυτίμους ὑποθήκας τῶν ἐσφυρηλάτησαν εἰς τὴν ψυχὴν μου ἀμφοτέροι «ὄσα σεμνά, ὄσα εὐφημα». Εὐχόμαι, ὅπως ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, ἀναπαύῃ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐν κόλποις Ἀβραάμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ τῶν δικαίων.

Καὶ νῦν, πρὸς Σὲ Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, τὸν Ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν, αἶρω τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν καρδίαν μου, καὶ ἔνδακρος σὲ εὐχαριστῶ καὶ σὲ εὐγνωμονῶ, ὅτι ἠξιώσάς με τὸν ἀνάξιον τοῦ ἀξιώματος τούτου. «Κυβέρνησόν μου τὴν ζωὴν, Κύριε, καὶ γνώρισόν μοι ὁδὸν, ἐν ἣ πορεύσομαι. Πνεῦμα σοφίας τοῖς ἐμοῖς παράσχου διαλογισμοῖς, πνεῦμα συνέσεως τῇ ἀφροσύνη μου δωρούμενος, πνεῦμα φόβου σου τοῖς ἐμοῖς ἐπισκίασον ἔργοις, πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου, καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ τὸ τῆς διανοίας μου στήριξον ὀλισθηρόν». «Ἐλθέτω, Κύριε, τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον ἐπ' ἐμέ, ἐλθέτω καὶ κατασκηνώσάτω ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου». Ἀμήν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς χειροτονίας ὁ νέος Μητροπολίτης ἔψαλε Τρισάγιον ἐπὶ τοῦ Μνήματος τοῦ αἰοιδίμου Μητροπολίτου Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας Κυροῦ Τιμοθέου, ἀκολούθως δὲ ἐδέχθη εὐχὰς καὶ συγχαρητήρια τοῦ Ἱ. Κλήρου, τῶν Ἀρχῶν καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας εἰς τὴν Αἴθουσαν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Ἀναργύρων.

Τὴν 4ην Ἰουλίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας κ. Κωνσταντῖνος ἔδωκε τὴν ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπομένη διαβεβαίωσιν ἐνώπιον τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, παρουσία τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ, τὴν δὲ 11ην Ἰουλίου ἐνεθρονίσθη εἰς τὸν Ἱ. Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Ν. Ἰωνίας.

Ἡ ἐνθρόνισις

Κατὰ τὴν ἐπίσημον ὑποδοχὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Ν. Ἰωνίας, γενομένην παρουσία Σεβ. Μητροπολιτῶν, τῶν Δημάρχων τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας, Ἐπροσώπων τῶν Ἀρχῶν καὶ πλήθους πιστῶν, προσεφώνησε τὸν νέον Μητροπολίτην ὁ Δήμαρχος Ν. Ἰωνίας κ. Π. Μπουροδούκος ὡς ἑξῆς:

Ὁ λαὸς τῆς ἐπαρχίας Σας, Σᾶς ὑποδέχεται σήμερον Σεβασμιώτατε μὲ χαρὰ, μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ ἀγάπην καὶ μὲ τὴν προσδοκίαν ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Σας ἡ ἀγιωτάτη Μητρόπολις Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας θὰ διαλάμψει ἀκόμη περισσότερο γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ καλὸ τοῦ ποιμνίου Σας.

Ὁ λαὸς τῆς ἐπαρχίας Σας Σεβασμιώτατε εἶναι, ὅπως ἀπὸ τὴν μακρὰ διακονία Σας σ' αὐτὴν γνωρίζετε, πρᾶος, εἰρηνικὸς καὶ φιλόθρησκος, φιλοπρόσδος καὶ ἐργατικὸς. Μὲ τὸ μόχθο καὶ τὴν ἐργατικότητά του θεμελίωσε καὶ ἐδημιούργησε αὐτὴν τὴν πόλιν, ποὺ σφύζει ἀπὸ ζωὴ καὶ τὴν κατέστησε ἄξια νὰ εἶναι ἡ ἕδρα τῆς Μητροπόλεως Σας. Θεμέλιο καὶ περιτοίχισμά της ἔθεσε τὶς εἰκόνες καὶ τὰ λείψανα τῶν ἁγίων του ποὺ ἔφερε ἀπὸ τὴν ἱερὴ γῆ τῶν προγόνων του, τὴν Ἰωνία καὶ τὸν Πόντο, τὴν Πισιδία, τὴν Καππαδοκία καὶ τὶς ἄλλες ἀλησμόνητες πατρίδες του. Πρῶτα ἐθεμελίωσε τὶς ἐκκλησίες του καὶ μετὰ τὰ σπιτία του. Γιατὶ πίστευε καὶ πιστεύει στὸ Θεὸ τῶν προγόνων του καὶ καταφεύγει σ' αὐτὸν σὲ κάθε δύσκολη στιγμή τῆς ζωῆς του.

Ὁ λαὸς ποὺ σᾶς ὑποδέχεται σήμερα Σεβασμιώτατε ἀκολουθεῖ τὴν ἀρχαία παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ θέλει τὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ νὰ ὑπάρχει μόνο γύρω ἀπὸ τὸν ἐπιχώριο Ἐπίσκοπο καὶ κλείνει τ' αὐτιὰ καὶ τὰ μάτια του στὴν προτεσταντίζουσα ἐκδοχὴ τῶν παρεκκλησιαστικῶν ὀργανώσεων, ποὺ τόσο πολὺ ἐταλάνισε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ταλανίζει τὴν Ἐκκλησία μας.

Εἶναι βαθύτατα δημοκρατικὸς καὶ θέλει γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ τοὺς ποιμενάρχες του νὰ ἐκλέγονται κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξη ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας καὶ μόνο καὶ ὄχι ἀπὸ ἄλλα σώματα καὶ ἐνώσεις ποὺ σφετερίζονται τὶς ἐξουσίες τῆς Ἱεραρχίας.

Μ' αὐτὴ τὴν ἐννοια καὶ μὲ αὐτὲς τὶς σκέψεις Σᾶς ὑποδέχομαι σήμερα Σεβασμιώτατε καὶ ὡς Δήμαρχος αὐτῆς τῆς πόλης, ἐξ ὀνόματος τοῦ Λαοῦ τῆς καὶ κατ' ἐντολὴ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τῆς Σᾶς εὐχομαι τὸ πατροπαράδοτο «Καλῶς ὀρίσατε» καὶ Σᾶς προσφέρω αὐτὴν τὴν ράβδο, γιὰ νὰ στηρίζεσθε σ' αὐτήν, ποὺ συμβολίζει τὴν ἀγάπη τοῦ ποιμνίου ποὺ σᾶς τὴν προσφέρει καὶ τὶς μεγάλες προσδοκίες ποὺ τὸ ποίμνιο αὐτὸ στηρίζει σὲ Σᾶς.

ΚΑΛΩΣ ΗΛΘΑΤΕ, ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΕ!

Ἀκολουθῶς ἀντεφώνησε εὐχαριστῶν ὁ νέος Μητροπολίτης. Κατὰ τὴν τελετὴ τῆς Ἐνθρονίσεως παρέστησαν: Οἱ Σεβ. Μητροπολίται Τρυφιλίας - Ὀλυμπίας κ. Στέφανος, πρ. Κεφαλληνίας κ. Προκόπιος, πρ. Ἱερισσοῦ κ. Παῦλος, Νέας Σμύρνης κ. Ἀγαθάγγελος, Μεγάρων - Σαλαμίνος κ. Βαρθολομαῖος, Ἀξώμης κ. Πέτρος, Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος, Ἀττικῆς κ. Παντελεῖμων, Κυθήρων κ. Ἰάκωβος καὶ Λαρίσης κ. Ἰγνάτιος. Οἱ Θεοφ. Ἐπίσκοποι Κυρήνης κ. Θεόδωρος, Ἐκπρόσωπος τῆς Α.Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ.κ. Παρθενίου, Πορφυροπόλεως κ. Ἀλέξιος, Νύσσης κ. Ἐλευθέριος, Κανώπου κ. Φιλήμων, Ἡλιουπόλεως κ. Θεόκλητος καὶ Ἐλαίας κ. Θεοδώρητος. Οἱ Ὑπουργοὶ Δημ. Τάξεως κ. Στ. Παπαθεμελῆς, Ὑφυπουργὸς Τύπου κ. Τηλ. Χυτήρης, Ὑφυπουργὸς Ἀθλητισμοῦ κ. Γ. Λιάνης καὶ ὁ πρ. Ὑπουργὸς κ. Ἰωάννης Χαραλάμπους.

Τὸν Σεβασμιώτατον προσεφώνησαν: Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Κυρήνης κ. Θεόδωρος ἐκ μέρους τῆς Α.Μ. τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ.κ. Παρθενίου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Παντελεῖμων, ὁ Σεβ. Τρυφιλίας κ. Στέφανος,

ὁ Πανος. Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος ἐκπρόσωπος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Κλεόπα, ὁ Ἱεροκλήρυξ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ν. Ἰωνίας - Φιλαδελφείας Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Πεφάνης, εἰπὼν:

Μεγάλη καὶ συγκινητικὴ ἐορτὴ ἐορτάζει σήμερα, Σεβασμιώτατε Ἁγιε Ποιμενάρχα καὶ Πατέρα μας, τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα, κλῆρος καὶ λαός, τῆς Θεοσώστου Μητροπόλεως Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας ἐπὶ τῇ ὑποδοχῇ καὶ ἐνθρονίσει τῆς Ὑμετέρας Θεοτιμῆτου Σεβασμιότητος.

Μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ, βαθύτατη συγκίνηση καὶ ἐνθουσιασμὸ ὑποδεχόμεθα «ἀγαλλομένω ποδὶ» τὸν πνευματικὸν ἀρχηγόν, τὸν φιλόστοργον Πατέρα καὶ Ποιμενάρχη μας.

Ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς εὐλογημένης αὐτῆς Μητροπόλεως ἀναφωνῶ μετὰ τοῦ Προφήτου: «Ὡς ὠραῖοι οἱ πόδες τοῦ εὐαγγελιζομένου εἰρήνην, τοῦ εὐαγγελιζομένου ἀγαθὰ τῷ λαῷ αὐτοῦ».

Ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ εἰς τὰ ἐνθουσιώδη «ἄξιος» τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, νὰ προσθέσω, σεπτὲ Ποιμενάρχα, τὰ «ἄξιος» τοῦ εὐσεβοῦς Κλήρου ἡμῶν τῶν κληρικῶν Σας καὶ ἐν Κυρίῳ συνεργατῶν Σας.

Ἐμεῖς οἱ κληρικοὶ Σας, οἱ συμπρεσβύτεροι, πνευματικὰ Σας τέκνα ἀλλὰ καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί Σας, εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας τὸν οὐράνιο Πατέρα μας, διότι εἰσήκουσε τὰς προσευχὰς μας καὶ ἐξέλεξε Ἐσᾶς Ἐπίσκοπόν μας, «τὸν νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν», διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ τὰ λόγια τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν. Ἐσᾶς τὸν γεμάτον ἀπὸ καλοσύνη καὶ ἀρχοντιά. Ὅπως ἡ σεπτὴ μορφὴ Σας εἶναι εἰρηνικὴ, γαλήνια καὶ ἀνεξίκακη, οὕτως εἰρηνικὴ καὶ γαλήνια, γεμάτη ἀγάπη καὶ ἀνθρωπιὰ εἶναι καὶ ἡ ψυχὴ Σας. Σᾶς ἐξήσαμε, Σεβασμιώτατε, τόσο κοντὰ μας καὶ πολὺ Σᾶς ἀγαπήσαμε, κατὰ τὸ μακρότατον διάστημα τῆς διακονίας Σας ὡς Πρωτοσυγκέλλου πλησίον τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος καὶ Προκατόχου Σας κυροῦ Τιμοθέου. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς χηρείας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας, ὄλοι μας ἐνώσαμε τὴν ἀπέραντη ἀγάπη, καλοσύνη καὶ ζεστασιά Σας. Μὲ σύνεση καὶ ὑπομονὴ ἀντιμετωπίσατε πλῆθος προβλημάτων καὶ ἐδώσατε σοφὲς καὶ συνετὲς λύσεις καὶ δικαίως ἀποσπάσατε τὸν ἔπαινον, τὴν συμπάθειαν καὶ ἀγάπην τοῦ Μακαριωτάτου Τοποτηρητοῦ, Σεπτοῦ

Προκαθημένον τῆς Ἐκκλησίας μας κ. Σεραφεῖμ. Ἀναλώσατε ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸν ἑαυτὸν Σας, ὡς καιομένη λαμπάδα, εἰς τὸν Ἀμπελώνα τοῦ Κυρίου μας. Μὲ ὑπομονή, ἀνεξικακία καὶ καρτερικότητα, ἐσηκώσατε βαρὺ σταυρὸν θλίψεων καὶ δοκιμασιῶν. Ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μας ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν καὶ ὑπομονὴν Σας καὶ Σᾶς ἀνύψωσεν εἰς τὸν εὐκλεῖ αὐτὸν θρόνον τῆς Θεοσώστου αὐτῆς Μητροπόλεως Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας, τῆς προσφυγουπόλεως αὐτῆς ποῦ μᾶς θυμίζει τὶς ἀλησμόνητες πατρίδες τῆς Ἰωνίας καὶ Μ. Ἀσίας. Τὰ ἅγια αὐτὰ χῶματα, τὰ ποτισμένα μὲ τὰ αἵματα μυριάδων ἡρώων καὶ μαρτύρων.

Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα μας, εἶθε ὄντως θεόκλητος, θεοπρόβλητος καὶ λαοπρόβλητος. Ἐχετε τὴν ἀπέραντη ἀγάπη καὶ μαρτυρία κλήρου καὶ λαοῦ. Ὅλοι ἐμεῖς τὰ πνευματικά Σας παιδιά, κληρὸς καὶ λαός, παρακαλούσαμε θεομὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κύριόν μας νὰ ἐκλέξῃ Ἐσᾶς Ἐπίσκοπόν μας. Τὸ θαῦμα ἐγένε. Ἄς εἶναι εὐλογημένον τὸ ὄνομά Του.

Ἐμεῖς οἱ κληρικοί Σας διαδηλώνουμε τὸν βαθύτατο σεβασμὸν, τὴν ἀπέραντη υἱικὴ ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσή μας πρὸς τὸ σεπτὸν Πρόσωπὸ Σας καὶ ὑποσχόμεθα ὅτι θὰ εἴμεθα εἰς τὸ πλευρόν Σας ἀναλογιζόμενοι τὰς δυσκόλους στιγμὰς ποῦ διέρχεται ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία καὶ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Ἔθνος.

Μὲ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα καὶ μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις κλίνομεν γόνυ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας Τὸν παρακαλοῦμεν «Μνήσθητι Κύριε τοῦ Πατρὸς καὶ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Κωνσταντίνου, ὃν χάρισαι ταῖς ἀγίαις σου Ἐκκλησίαις, ἐν εἰρήνῃ, σῶον, ἔντιμον, ὑγιαῖ, μακροημερεύοντα καὶ ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς σῆς ἀληθείας». Ἀμήν.

Εἰς πολλὰ ἔτη Δέσποτα!

Κατόπιν ὁ Δήμαρχος Ν. Ἰωνίας κ. Π. Μπουρδοῦκος, προσεφώνησε μὲ τοὺς ἐξῆς λόγους:

Ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου αὐτῆς τῆς πόλεως, ὁ καθήμενος στὴ λάμψη τῆς πίστεως καὶ τῆς ὁδύνης, Σᾶς ὑποδέχεται σήμερον μὲ ἀγαλλίαση, μὲ ἐλπίδες καὶ προσδοκίαις, Σεβασμιώτατε, ὡς τὸν ἀναμενόμενο Δεσπότη καὶ Ὑπηρέτη του καὶ σᾶς εὐχεται διὰ στόματός μου «Πολλὰ τὰ ἔτη» γιὰ τὸ καλὸ τῆς πίστεως τῶν πατέρων μας καὶ τῶν

πατέρων τῶν πατέρων μας, τοῦ ἔθνους καὶ τῆς πατρίδος μας καὶ γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ.

Δὲν σᾶς εἶναι ἄγνωστος ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου ποῦ ἐκλήθητε νὰ ποιμάνετε Σεβασμιώτατε. Τὸν γνωρίζετε καὶ τὸν ἔχετε ὑπηρετήσει ἐπὶ ἔτη πολλά, ἀκολουθώντας τὰ βήματα τοῦ ἀειμνήστου Τιμοθέου τοῦ ἀπὸ Μαρωνείας. Γνωρίζετε τὸν δρόμο τῆς ὁδύνης ποῦ ἀκολούθησε, ἀπὸ τὶς ἀλησμόνητες πατρίδες του μέχρι τὰ χῶματα αὐτῆς τῆς πόλης, ποῦ τὴν κατέστησε πόλιν οἰκουμένην, εὐδαίμονα καὶ μεγάλην μὲ τὸν ἰδρώτα, τὸ μόχθο καὶ τὴν ἐπιμονή του. Γνωρίζετε ὅτι εἶναι πρᾶος, ἐργατικός, φιλόθερος, φιλόπατρις, ἀνεξικακὸς καὶ πρόθυμος γιὰ τὴν θυσία, ἐφ' ὅσον οἱ ἡγέτες του μὲ πειστικότητα καὶ μὲ τὴν ἀξία τοῦ παραδείγματος τοῦ τὸ ζητήσουν.

Αὐτὲς τὶς ἀρετὲς του προσδοκοῦμε ὅτι, μὲ τὴν ἀγάπη Σας, τὴν Σοφία Σας, τὸ παράδειγμα καὶ τὸ κύρος τοῦ ἀξιώματός Σας, θὰ ἀναδείξετε.

Δὲν Σᾶς εἶναι ἄγνωστοι καὶ οἱ προκατόχοί Σας Σεβασμιώτατε: Ὁ Μελέτιος Χρησιτίδης, ὁ τιτουλάριος Μητροπολίτης τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης ἐπισκοπῆς τῶν Πατάρων Μικρᾶς Ἀσίας, ὁ ταπεινὸς καὶ αὐστηρὸς λευίτης, μὲ τὸ μπαλωμένο ράσο, ποῦ ἐν τοῖς πράγμασιν ἐποίμανε αὐτὸν τὸν λαὸν μισὸ περίπου αἰῶνα, σὲ ἡμέρες θλίψεως καὶ ὁδύνης, πολέμου καὶ ἀνείπωτης δυστυχίας καὶ ἐπέτυχε μὲ τὴ δύναμη τοῦ παραδείγματός του νὰ παραμείνει στὴ μνήμη ὄλων μας μὲ τὸ ἀγαθὸ προσωνύμιον «ὁ Δεσπότης μας».

Ὁ Τιμόθεος Ματθαϊάκης, ὁ ἀπὸ Μαρωνείας, ποῦ ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Μητροπόλεως αὐτῆς ὡς πρῶτος Μητροπολίτης Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας ἐποίμανε τὸν λαὸ τῆς ἐπαρχίας του μὲ σοφία καὶ γνώμη καὶ ἐλάμπρυνε τὴν πόλιν μας μὲ ἔργα ἀγάπης καὶ εὐποιίας.

Τὰ βήματά τους εἴμαστε βέβαιοι ὅτι θὰ ἀκολουθήσετε καὶ θὰ ἔχετε ἐπιτύχει ἔργο σπουδαῖον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων.

«Πιστὸς ὁ λόγος», ὅπως λέει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολήν του: «εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ», ἐφ' ὅσον ποθεῖ τὸ ἔργον τοῦ ὑψίστου αὐτοῦ λειτουργήματος καὶ ὄχι τὴν τιμὴ τοῦ ἀξιώματος.

Ὡς Δήμαρχος αὐτῆς τῆς πόλης, ἐν ὀνόματι καὶ κατ' ἐντολήν τοῦ λαοῦ τῆς, εὐχομαι στὸν Θεό: «Κωνσταντίνου τοῦ Σεβασμιωτάτου Μη-

τροπολίτου Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας, Ἡρακλείου καὶ Χαλκηδόνος, πολλὰ τὰ ἔτη».

Στὴ συνέχεια προσεφώνησαν οἱ Δήμαρχοι Ν. Φιλαδελφείας κ. Π. Γκριτζελιάς, Ἡρακλείου κ. Γ. Μαστοράκος καὶ Ν. Χαλκηδόνος κ. Ν. Παπαμικρούλης καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Τοπ. Παραρτήματος τοῦ Ε. Ε. Σταυροῦ κ. Γ. Περτσεμλίδης, εἰπών:

Σεβασμιώτατε,

Μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, τὶς εὐλογίες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀνυπόκριτη ἀγάπη τοῦ Λαοῦ μας, ἐξελέγητε Μητροπολίτης Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας διαδεχόμενος ἐπαξίως τὸν ἐκλιπόντα μεγάλο ποιμενάρχη μας ΤΙΜΟΘΕΟ, τοῦ ὁποῦ ἡ θεία μορφή καὶ ἡ μνήμη ζοῦν στὶς καρδιές ὅλων μας.

Σήμερα, Σεβασμιώτατε, λαὸς καὶ κλῆρος παριστάμεθα μὲ ἐκδηλῆ χαρὰ καὶ ἱκανοποίηση, στὴν τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεώς σας, στὸ ἀξίωμα τοῦ προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπου διακονήσατε ἐπὶ πολλὰ χρόνια ὡς πρωτοσύγκελλος, ἔχοντας πάντα μαζί σας καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοτεπώνυμου κοινού τῆς περιοχῆς μας.

Κατὰ τὴν διάρκεια δὲ τῆς μακρᾶς συνεργασίας πού εἶχα μαζί σας, σὲ θέματα κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος, μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ τὶς ἀρετὲς καὶ τὴν σεμνότητά σας, τὸ ἦθος καὶ τὴν ποιτικὴ ὑπεροχὴ σας, ἀλλὰ καὶ τὶς εὐαισθησίες σας γιὰ ἀρωγὴ καὶ προσφορὰ πρὸς τὸν συνάνθρωπο.

Χαιρετίζουμε τὴν ἐπίσημη ἐγκατάστασή σας στὴν πόλη μας, εὐχόμενοι ἐπιτυχία στὸ μεγάλο καὶ δύσκολο ἔργο πού ἐπωμίζεσθε.

Ἀσφαλῶς ἡ ψυχὴ του ἀειμνήστου πατρὸς Τιμοθέου, πού ἀναπαύετε στοὺς οὐρανοὺς καὶ προσεύχεται γιὰ ὅλους μας, ἀγαλλιᾷ τούτη τὴν στιγμή, κι ἂν μπορούσε ἡ φωνὴ του νὰ ἀκουσθεῖ, πρῶτος θὰ ἀναφωνοῦσε «ἄξιος - ἄξιος πνευματικὸ μου τέκνο Κωνσταντίνε».

Σεβασμιώτατε, σήμερα ἡ Ν. Ἰωνία σᾶς ὑποδέχεται μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ συγκίνηση. Εἶναι τιμὴ γιὰ τὴν πόλη μας νὰ ἔχουμε ἓναν τόσο ἄξιο ἱεράρχη. Θερμὰ συγχαρητήρια ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς μου, Σεβασμιώτατε Κύριε Κωνσταντίνε.

Μετὰ τὴν προσφώνησιν καὶ τοῦ ἐκπροσώπου τῆς Χριστιανικῆς Κινήσεως Νέων τῆς Μητροπόλεως, ὁ Σεβασμιώτατος κ. Κωνσταντίνος ἐξεφώνησε τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον, ἔχοντα ὡς ἐξῆς:

Ὁ ἐνθρονιστήριος λόγος

Σεβασμία χορεία τῶν ἀγιωτάτων Ἱεραρχῶν. Πανσο. ἅγιο Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου. Πανσο. ἅγιο Πρωτοσύγκελλε τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Πανσο. ἅγιο Πρωτοσύγκελλε καὶ Ἐκπρόσωπε τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Κλεόπα. Εὐλαβέστατοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί.

Ἐντιμῶτατοι Κύριοι Ὑπουργοί, Κύριοι Βουλευταί, Κύριοι Δήμαρχοι τῆς Μητροπολιτικῆς μας Περιφέρειας, Κύριοι ἐκπρόσωποι τῶν Ἀρχῶν, τῶν Συλλόγων καὶ Σωματείων τῆς ἡμῶν Μητροπόλεως.

Λαὲ περιοῦσιε τοῦ Κυρίου,

«Σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον ποιήσον Εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον» (Β' Τιμ. 4,5).

Δόξαν καὶ εὐχαριστίαν καὶ εὐγνωμοσύνην βαθεῖαν ἀναφέρω χρεωστικῶς πρὸς τὸν Πανάγιον Κύριον καὶ Θεόν μου, ὁ Ὅποιος, ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους Αὐτοῦ, ἐπέβλεψεν ἰλέω ὄμματι ἐπὶ τὴν ταπεινότητά μου, καὶ ἀνέδειξε με σκεῦος τῆς ἐκλογῆς Αὐτοῦ, καὶ ἀνύψωσε με εἰς τὴν ἱερὰν ταύτην Καθέδραν τῆς Ἀγιωτάτης καὶ Θεοφρουρήτου Μητροπόλεως Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας, ἀποκαλύψας μοι «τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ» (Ἐφ. 2,7).

Ὅθεν κἀγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἐλάχιστος ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου τὰ μεγαλεῖα τῶν θαυμάτων τοῦ Κυρίου διηγούμενος, ἐν κατανύξει καὶ εὐγνωμοσύνη βαθεῖα βοῶ καὶ λέγω: «Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασιῶν σου».

Ἐπὶ τοῦ πανιέρου τούτου Ἀρχιερατικοῦ θρόνου ἀνερχόμενος, εὐχαριστῶ καὶ αὖθις ἀπὸ μέσης καρδίας τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ, τὸν περιβεβλημένον τὴν φωσφορίζουσαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Πρωθιεραρχίας ἅλα, διότι, ὡς πατὴρ φιλόστοργος, μὲ περιέβαλε μὲ τὸ περιβόλαιον τῆς πατρικῆς ἀγάπης αὐτοῦ, καὶ ἐξαιτούμαι καὶ ἀπὸ τῆς περιβλέπτου αὐτῆς θέσεως τὰς θεοδέκτους εὐχὰς καὶ εὐλογίας αὐτοῦ, ὑποσχόμενος ἰσόβιον τὴν εὐγνωμοσύνην μου καὶ τὴν εὐπειθειάν μου.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης ἐκ βαθέων τοὺς σεπτοὺς Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διότι «πιστὸν με ἠγήσαντο (Α' Τιμ. 1,12) καὶ διὰ τῆς

τιμίας αὐτῶν ψήφου ἀνήγαγόν με ἐπὶ τὴν Ποιμαντορίαν ταύτης τῆς Θεοφρουρήτου Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἀπὸ μέσης καρδίας εὐχαριστῶ καὶ εὐγνωμονῶ τὸν Μακ. καὶ Θειοτάτον Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας κ. Παρθένιον, διὰ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τὰς ὁποίας ἠγαθύνθη νὰ μοὶ ἀπευθύνῃ διὰ Θεοφ. Ἐκπροσώπου αὐτοῦ, καθὼς καὶ τοὺς, διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν, κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην δι' ἐμὲ ὤραν, τιμώντάς με Σεβ. Ἀρχιερεῖς, ὅλως δὲ ἰδιαίτερος εὐχαριστῶ καὶ εὐγνωμονῶ τὸν ἀλησμόνητον, καὶ δι' ἐμὲ προσωπικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν φιλόχριστον λαὸν τῆς Ἀγιωτάτης ταύτης Μητροπόλεως, Πνευματικὸν ἡμῶν Πατέρα καὶ Γέροντα καὶ Προκάτοχόν μου ἐν αὐτῇ, μακαριστὸν ἐν Ἱεράρχαις Σεβ. Μητροπολίτην Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας Κυρὸν Τιμόθεον, τὸν ἀόκνως ἐπὶ 18ετίαν ὄλην κοπιάσαντα ἐνταῦθα καὶ προσέτι θεοφιλῶς ποιμάναντα ἐπὶ 20ετίαν τὸν εὐσεβῆ Λαὸν τῆς παντίμου Ροδόπης, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἡ ταπεινότης μου ὑπερέτησεν ἐπὶ μακρόν. Τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ἔστω αἰδίων, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν. Ἡ μακαρία αὐτοῦ ψυχὴ εἶθε νὰ αὐλίζεται ἐν ἀγαθοῖς καὶ ἀναπαύεται ἐν κόλποις τῶν Δικαίων.

Ὁλοκαρδίως ἐπίσης εὐχαριστῶ πάντας τοὺς προλαλήσαντας, καθὼς καὶ ἐσᾶς πάντας ἀδελφοί μου, τὸν περιούσιον λαὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, διὰ τὰς τόσον ζωηρὰς καὶ συγκινητικὰς ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης, τὰς ὁποίας μοὺ ἐπεφυλάξατε.

Καὶ τέλος εὐχαριστῶ ἀπὸ μέσης καρδίας τοὺς τιμώντάς με, διὰ τῆς τιμίας αὐτῶν παρουσίας Ἐντιμοτάτους Κυρίους Ὑπουργούς, τὸν Ἀξιότιμον Νομάρχην Ἀνατολικῆς Ἀτικῆς, τοὺς Κυρίους Δημάρχους τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφερείας καὶ τοὺς Κυρίους Ἐκπροσώπους τῶν ἐν αὐτῇ Ἀρχῶν καὶ ἔξουσιῶν, διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ταπεινότητά μου καὶ διὰ τὸν κόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπεβλήθησαν νὰ παραστοῦν εἰς τὴν σεμνὴν αὐτὴν Τελετὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς θερμοὺς ἐπαινετικοὺς διὰ τὸ ταπεινόν μου πρόσωπον λόγους αὐτῶν.

Καὶ νῦν, τὴν «διακονίαν μου πληροφορῶν», κατὰ τὸ Ἀποστολικὸν λόγιον, ἐκθέτω ἐν βραχεὶ τὰ κατ' ἐμὲ καὶ τὸ ἐνταῦθα ἐπιτελεσθόσμενον ἔργον.

«Ὁ Ποιμὴν τῶν προβάτων ὁ μέγας καὶ Ἐπίσκοπος τῶν ψυχῶν ἡμῶν» (Ἐβρ. 13,20), ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἔταξεν ὡς σκοπὸν καὶ ἀ-

ποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας του εἰς τὸν κόσμον τὸν εὐαγγελισμόν τοῦ λαοῦ, ὅτι «οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἐβρ. 13,10). Διερχόμεθα ἡμέρας κρισίμους, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἀντίδικος ἡμῶν περιέρχεται γῆν καὶ θάλασσαν, διὰ νὰ πολλαπλασιάσῃ τοὺς προσηλύτους αὐτοῦ. Εἰς τὰς ἡμέρας μας ἡ Ἐκκλησία διώκεται, δυστυχῶς, τὸ δίκαιον στραγγαλιζεται, ἐγκλήματα καὶ παντοειδῆ κακὰ λυμαίνονται τὴν ἀγίαν γῆν μας, ἐνῶ αἰρέσεις καὶ πλάναι καὶ ἀποστασία τυρπολοῦν τὰς ψυχὰς μας.

Αἱ ἀσχημίαι εἰς τὸν κόσμον συνεχῶς αὐξάνονται καὶ τὸ κακὸν ὁσημέραι ὀγκούται. Ποῖος, λοιπόν, ἕτερος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, θὰ ὑπενθυμίση εἰς τοὺς ὁδίτας τῆς γῆς, ὅτι ἐν αὐτῇ εἶναι ἐρχόμενοι μόνον καὶ παρερχόμενοι, ὀδεύοντες πρὸς τὴν ἄνω Ἱερασουλήμ; Καὶ ποῖος ἕτερος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδοδείκτης καὶ φάρος, διὰ τοὺς πλείοντας εἰς τὰ τενάγη τοῦ βίου, καὶ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὸν ἀσφαλῆ λιμένα καὶ τὸ ἀσινὲς ὀρητήριον;

Ἄλλὰ ἡ Ἐκκλησία, ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν ἔχουσα τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἐκπροσωπεῖται ἐν τῷ κόσμῳ ὑπ' ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος ἀναδεικνύει εἰς Ἐπίσκοπον καὶ Ποιμένα τοῦ λογικοῦ του Ποιμνίου, καὶ ὁ ὁποῖος τὴν μέριμναν τοῦ συνόλου ἔχων ἀκαταπαύστως ἐν νῷ, εἶναι ὑποχρεωμένος, κατὰ τὸ Ἀποστολικὸν λόγιον, πάντοτε νὰ νήφῃ, νὰ ἀγρυπνῇ δηλαδὴ, νὰ κακοπαθῇ, νὰ εὐαγγελίζεται, νὰ ἀγωνίζεται καὶ καταργῆσῃ τὸ κακὸν καὶ τὴν ἁμαρτίαν, διὰ νὰ ὀδηγήσῃ, ὁ ἓνας τὸ σύνολον, εἰς τὸν οὐρανόν.

Αὐτός, ὁ ἓνας, ὁ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τιθέμενος ὑπὲρ τῶν προβάτων, ὁ γινόμενος «τὰ πάντα τοῖς πάσι, ἵνα πάντως τινὰς σώσῃ» (Α' Κορ. 9,22), δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον καὶ Ποιμένα, τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία καθιστᾷ κατὰ τόπους.

Καὶ ἡ ταπεινότης μου, εὐπειθῆς εἰς τὴν κλησιν τοῦ Κυρίου, τοῦ ἀποστέλλοντός με πρὸς ὑμᾶς, καίτοι «ἄνθρωπος ἀσθένειαν περικειμένος» (Ἐβρ. 5,13) καὶ «ἀπειρος λόγου δικαιοσύνης» (Ἐβρ. 5,2), ἀναδέχομαι τὸ ἔργον αὐτό, ἐλπίζων εἰς τὸ ἔλεος καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνος ψιθυρίζει εἰς τὴν καρδίαν μου «μὴ φοβοῦ, ἀλλὰ ἀνάστηθι καὶ στήθι εἰς τοὺς πόδας σου» (Πραξ. 26,16), «ζῶσε τὴν ὀσφύν σου καὶ ἀνάλαβε δύνα-

μιν» (Ἰωβ 40, 4,7). Οὕτως, ἐν τῷ Κυρίῳ στερεομένη ἡ καρδιά μου, ἀνέρχομαι εἰς τὸ ὄρος Ἐκείνου τὸ θαυμαστὸν (πρὸβλ. Ψαλμ. 20,8 καὶ 23,3), εἰς τὴν σεβασμίαν αὐτὴν Καθέδραν καὶ καθιστάμενος ἐπὶ τῆς ἐπάλξεως τῆς Θεοφρουρήτου ταύτης Μητροπόλεως, ὑπόσχομαι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὅτι ἐν ὅλῃ τῇ ὑπαρχούσῃ μοι δυνάμει «τὸ ἀπολωλὸς ζητήσω, καὶ τὸ πεπλανημένον ἐπιστρέψω, καὶ τὸ συντετριμμένον καταδήσω καὶ τὸ ἐκλείπον ἐνισχύσω, τὸ δ' ἰσχυρὸν φυλάξω καὶ βοσκήσω», μὴ φειδόμενος κόπου ἢ μόχθου ἢ ἀγρυπνίας ἢ κακοπαθίας τινός.

Ἄδελφοί μου, ὁ Θεὸς τῆς Ἐκκλησίας Δομητῶρ, μὲ ἀποστέλλει νὰ ποιμάνω λαὸν θεοσεβῆ καὶ προσηλωμένον εἰς τὰς Ἑλληνοχριστιανικὰς μας παραδόσεις. Εἶμαι ἰδιαίτερος εὐτυχῆς διὰ τοῦτο καὶ εὐνοημένος ἀπὸ τὴν Θεϊαν Πρόνοιαν. Διότι δὲν ἔρχομαι εἰς τόπον ἀνυδρον καὶ ἀγεώργητον πνευματικῶς, ἀλλὰ εἰς τόπον καλλιεργημένον ὑπὸ τῶν ἀοιδίμων Μητροπολιτῶν Πατάρων Μελετίου καὶ Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας Τιμοθέου, καὶ ἀπὸ πλειάδα ἄλλων εὐλαβῶν Κληρικῶν.

Ὁ Κύριος μὲ ἀποστέλλει νὰ ποιμάνω Λαόν, ὁ ὁποῖος συναπεκόμισε μαζί του, ἀπὸ τὰς ἀλησιμονήτους πατρίδας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας βαναύσως ἐξεριζώθη, συναπεκόμισε λέγω μαζί του, τὴν θεοσεβειάν του καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας.

Ὅθεν, μεγαλύνει τὴ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, διότι ἔρχομαι σήμερον εἰς τόπον κατειδωλον καὶ λαὸν θεοσεβῆ καὶ φιλόθεον, ὥστε νὰ δύναμαι νὰ καυχῶμαι ἐν Κυρίῳ καί, μετὰ τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος τοῦ Ρώμης, νὰ λέγω: «τίς παρεπιδημήσας πρὸς ὑμᾶς τὴν πανάρετον καὶ βεβαίαν ὑμῶν πίστιν οὐκ ἔδοκίμασε, τὴν τε σώφρονα καὶ ἐπιεικῆ ἐν Χριστῷ εὐσεβειαν ὑμῶν οὐκ ἐθαύμασε»;

Ὁ Κύριος, ἀδελφοί μου, μὲ ἀποστέλλει πρὸς τὴν ἀγάπην σας, λαλήσαι τὸν λόγον αὐτοῦ καὶ ἀγιᾶσαι ὑμᾶς. Διὰ τοῦτο, σᾶς παρακαλῶ, δεήθητε τοῦ Κυρίου, ἵνα με καταστήσῃ «σοφὸν εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀκέραιον εἰς τὸ κακὸν» (Ρωμ. 16,19), «μόνον τῆς Ἐκκλησίας τὴν φροντίδα ἔχοντα» (Κλήμ. Ρώμης ΕΠΕ 1,53), καὶ «λειτουργοῦντα ἀμέμπτως τῷ ποιμνίῳ τοῦ Χριστοῦ» (Κλήμ. Ρώμης ΕΠΕ 1,31).

Εἰς τὸ ἐπίμοχθον τοῦτο ἔργον ἐπικαλοῦμαι τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὸν φωτισμόν, τὴν προστασίαν καὶ σκέπην τῆς Ὑπεραγίας Θεοτό-

κου, καὶ τὴν βοήθειαν καὶ συναντίληψιν τῶν φωτειδῶν Ἀγγέλων, τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν, καὶ τῶν ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας προερχομένων Ἁγίων Γρηγορίου τοῦ Νύσσης καὶ Γεωργίου τοῦ Νεαπολίτου, τῶν ὁποίων τὰ ἱερὰ Λείψανα ἀπόκεινται ἐνταῦθα, ὡς τιμαλφέστατον ἱερὸν Κειμήλιον, πρὸς εὐλογία καὶ προστασίαν τοῦ εὐσεβοῦς Πληρώματος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

Ἄδελφοί μου ἀγαπητοί, Συμπρεσβύτεροι καὶ Λαὲ τοῦ Κυρίου περιούσιε, «οὐκ ἦλθον ἐνταῦθα διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι» (Ματθ. 20,28). Δὲν ἔρχομαι ἐνταῦθα πρὸς ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ πρὸς ἐργασίαν σύντονον καὶ συνεχῆ, «ἵνα μὴ ἐγκοπὴν τινα δῶ τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ» (Α' Κορ. 9,12). Ἐν μέσῳ ὑμῶν ἔρχομαι ὡς ἀπεσταλμένος Χριστοῦ, διδάξει τὸν λόγον καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀγάπην σας, καὶ ποιῆσαι τὸ ἔργον αὐτοῦ. Διὸ καὶ παρακαλῶ νὰ μὲ δεχθῆτε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου. Ἐν μέσῳ ὑμῶν ἔρχομαι ὡς φίλος πρὸς φίλους, ὡς πατὴρ πρὸς τέκνα, ὡς ποιμὴν πνευματικὸς, ἵνα βοσκήσω ὑμᾶς μετὰ κρίματος. Ὁ Κύριος μου ἐμπιστεύεται τὰς ψυχὰς σας, οὐαὶ δέ μοι ἐάν τινα διὰ τῆς ὀλιγωρίας μου σκανδαλίσω. Διὸ καὶ αὐθις ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ ἐκδαπανήσω ἐμμαντόν, ὑπηρετῶν τῷ Θεῷ μου ἐν λατρείᾳ εὐαρέστῳ καὶ διακονίᾳ τῶν λογικῶν αὐτοῦ προβάτων, τόσον ὡς πρὸς τὴν νεότητα τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφερείας, ἢ ὁποία δυστυχῶς ἀπειλεῖται, πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως, ὑπὸ πολλῶν καὶ ὑποῦλων ἐχθρῶν, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς καὶ ἀναξιοπαθοῦντας γέροντας ἀδελφούς μας, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις μας διαθέτει ἤδη δύο Εὐαγγῆ Ἰδρύματα, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τοὺς ὑπὸ τῶν ποικιλωνύμων αἰρέσεων ἀπειλουμένους ἀδελφούς μας.

Ἔργον τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ οἰκοδομὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας (Ἰωάν. Χρυσ. περὶ Ἱερῶσ. λόγ. 6ος), διὰ τῶν Ἁγίων Μυστηρίων καὶ τῆς σκορᾶς τοῦ θείου λόγου. Ἀλλὰ διὰ νὰ πραγματοποιηθῆ τὸ ἔργον τοῦτο πρέπει καὶ ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ «ὑπακούειν τῷ Ἐπισκόπῳ» (Ἰγν. πρὸς Ἐφ. 20,2), διότι ἄλλως, χωρὶς τῆς ὑπακοῆς αὐτῆς, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ σωτήριο ἀποτέλεσμα.

Ταῦτα ἐν βραχεῖ ρήματι τὰ κατ' ἐμὲ ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Μητροπόλει, ἅτινα πάντα ἔχω δι' ἐλπίδος, ὅτι θὰ πραγματοποιῶσιν, ἐλέφ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ προσευχῆ καὶ παρακλήσει τοῦ πεπιστευ-

μένον μοι Κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ. Διὸ καὶ πρὸς πάντας ἀπευθύνω θερμὴν τὴν παράκλησιν: προσεύχεσθε ὑπὲρ ἐμοῦ.

Ἄλλὰ, αἱ ὑποχρεώσεις καὶ τὰ καθήκοντα δὲν ἀφοροῦν μόνον εἰς τὸν Ἐπίσκοπον καὶ πνευματικὸν Πατέρα τῆς ἱερᾶς ταύτης ὀλκάδος. Βαρύνουν ἐξ ἴσου καὶ ὑποχρεώνουν καὶ δεσμεύουν καὶ τὸ σύνολον, τὸν ἱερὸν Κλήρον δηλαδὴ καὶ τὸν φιλόχριστον λαὸν τῆς θεοφρουρήτου ταύτης παροικίας. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν θερμῶς παρακαλῶ πάντας, ὅπως, ἐν ἐκτιμῆσει τοῦ σοβαροῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διατρέχουν αἱ ἀθάνατοι ψυχαὶ μας ἐκ τοῦ παγκοσμίου σάλου καὶ τῆς ἠθικῆς παρακμῆς, αἰρόμενοι εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων, ἀποφασίσωμεν ὅπως «στῶμεν καλῶς καὶ μετὰ φόβου Θεοῦ».

Ἀδελφοί μου, ζῶμεν εἰς μίαν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐκ τῆς πατρίδος μας διέρχονται πολλοί, ἐκ βορρᾶ καὶ νότου, ἐκ δυσμῶν καὶ ἀνατολῶν, φέροντες μαζί των τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμά των καὶ ἀκόμη τὰς αἰρετικὰς δοξασίας των, καὶ διατὶ ὄχι, καὶ αὐτὸν τὸν ἠθικὸν ξεπεσμόν των.

Ἄς προσέξωμεν, λοιπόν, μήπως ὁ βίος μας μολυνθῆ ἐκ τοῦ συγχρωτισμοῦ τούτου καὶ ἐκπέσωμεν ἠθικῶς, ἄς προσέξωμεν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις νὰ μὴ ἀπεμπολήσωμεν τὰς Ἑλληνοχριστιανικὰς μας παραδόσεις, μὲ τὰς ὁποίας ἐπὶ αἰῶνας ἐμεγαλοῦργει τὸ εὐσεβὲς ἔθνος μας. Ἄς προσέξωμεν νὰ μὴ πωλήσωμεν, ἀντὶ πινακίου φακῆς, τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια τῆς Φυλῆς μας.

Τὸ νὰ ἀποφύγωμεν τὸν συγχρωτισμόν, μὲ τοὺς ποικιλωνύμους καὶ ποικιλομόρφους αὐτοὺς ἀνθρώπους, δὲν εἶναι βεβαίως εὐκόλον. Ὅμως δυνάμεθα, μὲ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, νὰ μείνωμεν ἐδραῖοι εἰς τὰς παραδόσεις μας καὶ ἀλώβητοι εἰς τὴν πίστιν μας, ἐὰν φοβούμεθα τὸ Θεόν. Ἀπαιτεῖται ἀσφαλῶς ἀγών. Ἄλλὰ τὸ «βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως» ἀναμένει μόνον τοὺς ἀθλοῦντας καὶ ἀγωνιζομένους. Καὶ ὁ ἀγωνοθέτης Θεὸς ἐνισχύει καὶ κρατύνει καὶ εὐλογεῖ τοὺς εὐλογούντας Αὐτὸν καὶ ἀγωνιζομένους δι' Αὐτόν.

Διὰ τὸν χριστιανὸν τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον. «Πάντα ἰσχύει ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι αὐτὸν Χριστῷ» (Φιλιπ. 4,13). Ἄς ἀποθέσωμεν, λοιπόν, πάντες εἰς Ἐκεῖνον τὰ πάντα, ἄς «ἐπιρρίψωμεν ἐπὶ Κύριον τὴν μέριμνάν» (πρὸβλ. Α' Πέτρ. 5,7) μας περὶ πάντων, καὶ ἄς εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ εἶναι συμπορευόμενος μεθ' ἡμῶν ἐν πᾶσι, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Εὐλαβέστατοι Πατέρες καὶ φιλόχριστε τοῦ

Κυρίου Λαέ, ἀπὸ σήμερον ἄς δώσωμεν ὅλοι τὰς καρδίας μας εἰς τὸν Κύριον, διὰ νὰ ἀναδειχθῶμεν ἐμεῖς μὲν εἰς ἀγίους, διὰ νὰ ἀναδείξωμεν δὲ καὶ τὴν θεοτίμητον Μητρόπολιν μας πάσης ἀρετῆς ἐργαστήριον. Καὶ τότε μὴ ἀμφιβάλωμεν, ὅτι πάντα τὰ λοιπά, τῶν ὁποίων χρεῖαν ἔχομεν, προστεθήσεται ἡμῖν παρὰ τοῦ ἀγαθοδότου Θεοῦ.

Ἀδελφοί μου, ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

Μετὰ τὴν Τελετὴν τῆς Ἐνθρονίσεως ὁ Σεβ. Ν. Ἰωνίας - Φιλαδελφείας ἐδέχθη τὰς εὐχὰς τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν, τῶν Δημάρχων, τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ἀρχῶν, τοῦ Ἱ. Κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ τῆς Μητροπολιτικῆς περιφέρειας εἰς τὴν Αἵθουσαν Τελετῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, ὅπου προσεφέρθησαν εἰς πάντας ἀναμνηστικὰ δῶρα, γλυκίσματα καὶ ἀναψυκτικά.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Ἰωνίας κ. Κωνσταντῖνος Φαραντάτος γεννήθηκε στὴν Κεφαλληνία. Σπούδασε Θεολογία καὶ Φιλολογία στὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν. Χειροτονήθηκε Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Σεργίων καὶ Κοζάνης κ. Διονύσιο.

ὑπηρετήσε στὴ Γραμματεία τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, στὴ συνέχεια διορίσθηκε Πρωτοσύγκελλος στὴν Ἱ. Μητρόπολη Μαρωνείας (1966-1974), ἀπὸ ὅπου μετατέθηκε στὴν Ἱ. Μητρόπολη Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας (1974 ὡς σήμερα).

Κατὰ τὸν χρόνον τῆς θητείας του στὴν Ἱ. Μητρόπολη Μαρωνείας ὑπηρετήσε ὡς Ἐφημέριος καὶ Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κομοτηνῆς, ἀναπτύσσοντας ἀξιόλογη δράση γιὰ τὴν ἀνακαίνιση καὶ ἀγιογράφισή του. Συνάμα ὑπηρετήσε ὡς Ἱεροκλήρυξ, Κατηχητῆς καὶ Πνευματικὸς.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐτύγχανε τακτικὸς συνεργάτης τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Θράκης, ὅπου διατηροῦσε δύο ἐβδομαδιαῖες ἐκπομπές: α) «Ἡ ὥρα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαρωνείας», κάθε Σάββατο ἀπόγευμα, μὲ ἀνάπτυξη τῶν Εὐαγγελικῶν ἀναγνωσμάτων τῆς ἐπομένης Κυριακῆς καὶ β) «Ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας», κάθε Τετάρτη ἀπόγευμα, κατὰ τὴν ὁποῖα ἀνέπτυσε διάφορα ἠθικοθρησκευτικὰ θέματα. Ἀ-

πό τον ίδιο Ραδιοφωνικό Σταθμό όμιλούσε κάθε δεύτερη εβδομάδα, εις τακτική έκπομπή τής Νομαρχίας Ροδόπης, επί διαφόρων έθνικοθρησκευτικών θεμάτων.

Επίσης, έτύγγανε συνεργάτης του υπό τής Νομαρχίας Ροδόπης έκδιδομένου περιοδικού «Νομαρχία Ροδόπης», δημοσιεύοντας σ' αυτό διάφορα άρθρα έθνικού και κοινωνικού περιεχομένου. Επίσης, υπήρξε συνεργάτης τής έν Κομοτηνή έκδιδομένης ήμερησίας έφημερίδας «Ο Χρόνος», δημοσιεύοντας εις αυτήν καθημερινά επί διετία, διάφορα άρθρα έθνικοθρησκευτικού περιεχομένου.

Τόν Μάιο του 1974 μετατέθηκε ως Πρωτοσύγκελλος στην Ί. Μητρόπολη Νέας Ίωνίας και Φιλαδελφείας, έργασθεις συντόμως για τήν διοργάνωση τής νεοσύστατης αυτής Μητροπόλεως. Συγχρόνως υπηρέτησε ως Ίερατικών

Προϊστάμενος, Ίεροκήρυξ, Κατηχητής και Πνευματικός στον Ί. Ναό Αγίας Εύφημίας Νέας Χαλκηδόνας, έργασθεις συντόμως για τήν ανακαίνιση και τήν άγιογράφηση του.

Δημοσίευσε άρθρα και μελέτες στο περιοδικό «Έκκλησία», καθώς και στο έκδιδομένο από τήν Άποστολική Διακονία περιοδικό «Τό Χαρούμενο Σπίτι».

Κατά τον χρόνο τής ύπηρεσίας του στην Ί. Μητρόπολη Μαρωνείας είχε διορισθεί Διευθυντής του Έκκλησιαστικού Οικοτροφείου Θηλέων στο όποιο στεγάζονταν και ένδαιτιώντο 92 μαθήτριες Γυμνασίου - Λυκείου, προερχόμεναι από τήν ύπαιθρο τής Ί. Μητροπόλεως.

Στό Ίδρυμα τουτο τής Έκκλησίας κατέβαλε σύντονες προσπάθειες για τήν ήθικοθρησκευτική διαπαιδαγώγηση των τροφίμων του.

Ο ΒΕΡΟΙΑΣ, ΝΑΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ο Πανοσιολ. Μ. Άρχιμ. Παντελεήμων Καλπακίδης, άχρι τουδε Πρωτοσύγκελλος τής Ίεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, έξελέγη Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, έν τώ πλαισίω των έργασιών τής έκτάκτου Ίεράς Συνόδου τής Ίεραρχίας τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, τήν Τετάρτην 25 Μαΐου 1994, προεδρία του Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου Άθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Σεραφείμ εις τήν κανονικήν διαδοχήν του άειμνήστου Μητροπολίτου Βεροίας κυρού Παύλου. Έν άρχή έγένετο ψηφοφορία, δια τής όποιας άπεκλείσθη ή κάλυψις τής κενής μητροπολιτικής έδρας δια μεταθέσεως. Έν συνεχεία το τριπρόσωπον άπετέλεσαν οι: Μ. Άρχιμ. Παντελεήμων Καλπακίδης, λαβών ψήφους 45· Άρχιμ. Νικόδημος Κορακής, λαβών ψήφους 29· Άρχιμ. Ευσέβιος Πιστολής, λαβών ψήφους 23. Εις τήν τελικήν ψηφοφορίαν νέος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας έξελέγη ό πρώτος των ύποψηφίων Μ. Άρχιμ. Παντελεήμων Καλπακίδης, με ψήφους 39.

Περατωθείσης τής έκλογής ό Έψηφισμένος Μητροπολίτης έκλήθη έν τή αίθουση συνεδριών τής Ίεράς Συνόδου τής Ίεραρχίας, όπου και έγινε το Μικρόν Μήνυμα. Ο Μακαριώτατος Πρόεδρος, άνακοινών εις τον Έψηφισμένον το άποτέλεσμα τής έκλογής έίπεν:

Θεοφιλέστατε,

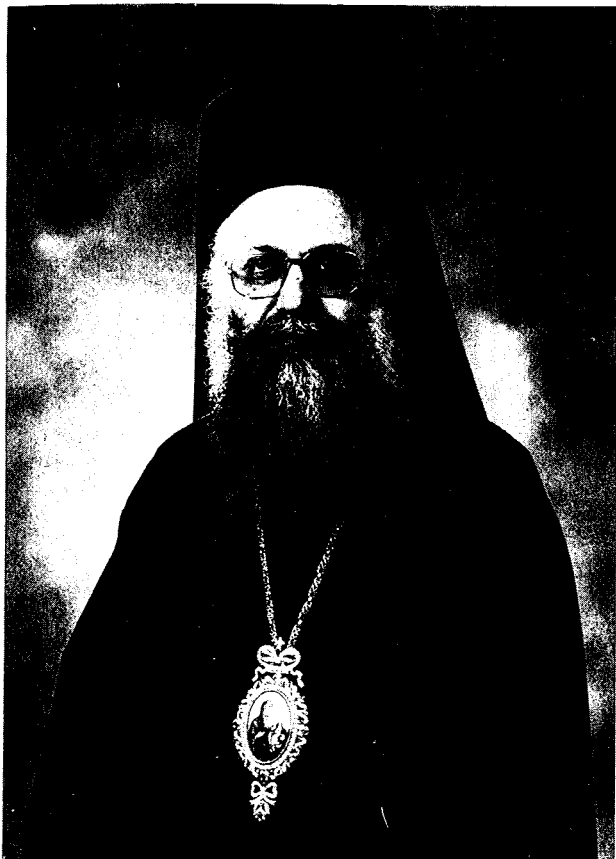
Δέν σās έγνώριζον προσωπικώς, αί πληροφορία μου όμως δια το πρόσωπόν σας ήσαν άρισται. Έκ του στόματος του Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος, του και Γέροντά σου, ήκουσα πολλά δια τήν ευσέβειάν σου, τήν εργατικότητα, το ήθος και τα πολλά σου προσόντα. Δια τουτο έπροτάθητε δια τήν χηρεύουσαν Ίεράν Μητρόπολιν Βεροίας και Ναούσης. Πιστεύομεν άκραδάντως ότι θα μείνετε πιστός εις τās έπαγγελίας τής άγίας μας Έκκλησίας και θα δικαιώσετε τās προσδοκίας όλων μας.

Και ό Έψηφισμένος άπήντησεν με τα κάτωθι:

Μακαριώτατε, Πάτερ και Δέσποτα, Σεπτή των Ίεραρχών Χορεία.

Μετα φόβου και τρόμου εύρίσκομαι ένώπιον Υμῶν, οίτινες ήγαθύνθητε να με εκλέξετε, Άγίου Πνεύματος έπινεύσει, εις το μέγιστον, αλλά δυσχερές έπισκοπικόν άξιωμα.

Δυσχερέστατον είναι ταύτην τήν ώραν να έλέγξω και προσδιορίσω τα σύμμεικτα συναισθήματά μου, καθώς εκτεινόνται από το δέος μέχρι τήν χαράν, από τον τρόπον μέχρι τήν συγκίνησιν, από τήν σιωπήν μέχρι τήν πληθύν των λόγων τής εύχαριστίας και τής εύγνωμοσύνης.

*Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας
και Ναούσης κ. Παντέλεμμων.*

Τί ανταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκέ μοι; Δόξα σοι, Κύριε· δόξα σοι! Ὅτι ἐπέβλεψας ἐπὶ τὴν ταπεινώσίν μου καὶ ἔνευσας τῷ Παναγίῳ Πνεύματι φωτίσαι καὶ σοφίσαι τοὺς Ἁγίους Σου ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου.

Καὶ Ὑμᾶς, Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, τὸν ἄριστον οἰακοστρόφον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, τὸν σοφὸν Προκαθήμενον καὶ προκρίναντά με διὰ τὸν ὑψηλὸν ἀξίωμα, καθὼς καὶ τὴν σεπτὴν χορείαν τῶν Ἱεραρχῶν, οἵτινες μὲ ἐξέλεξαν, εὐγνωμόνως καὶ νικῶς εὐχομαι, ἵνα χαρίζηται Ὑμῖν ὁ Κύριος μακρότητα ἡμερῶν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς φιλάτης ἡμῶν Πατρίδος.

Ἰδιαίτερος εὐχαριστῶ τὸν Ποιμενάρχη μου καὶ Γέροντά μου, τὸν Παναγιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ.κ. Παντελεήμονα τὸν Β', ὅστις μὲ ἐδίδαξεν ὡς πατὴρ τὸ τέκνον του, νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας, ἐμερίμνησε διὰ τὴν πνευματικὴν προκοπὴν μου καὶ ἠγωνίσθη διὰ τὴν προαγωγὴν μου. Ἡ φωτοβόλος του ζωὴ καὶ τὸ λαμπρὸν παράδειγμά του θὰ μὲ καθοδηγοῦν εἰς

τὴν ἐπισκοπικὴν διακονίαν μου. Ἦδη σήμερον χαρίεις μὲ παραδίδει εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν. Θὰ εἶμαι ἕσασει εὐγνωμων.

Μετ' εὐγνωμοσύνης ἀπέιρου, Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, ἀποδέχομαι τὴν κλήσιν καὶ ἐκλογὴν μου διὰ τὴν ἀποστολικὴν, παλαιόφατον καὶ ἱστορικὴν Μητρόπολιν Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας τῆς Μακεδονίας ἡμῶν, τὴν ὁποίαν ὑπεραγαπῶ ὡς γνήσιος Μακεδῶν.

Ὑπόσχομαι εἰς τὸν Ἅγιον Θεόν, εἰς Ὑμᾶς, Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, καὶ εἰς τὴν σεπτὴν Ἱεραρχίαν ὅτι ἰδιαίτερος θὰ ὑπηρετήσω τὴν μαρτυρικὴν Μακεδονίαν, τὸν ἡγιασμένον τόπον τῶν ἡρωϊκῶν νεκρῶν καὶ τῶν εὐγενῶν ζώντων τῆς λαχούσης μοι ἐπαρχίας, μὲ ὑπερβάλλοντα ζῆλον, ἀκάματον προθυμίαν καὶ ἀγάπην ἀγρυπνον, ὅπως ἀπαιτοῦν αἱ περιστάσεις.

Ἡ Μακεδονία μὲ πληγόνει· εὐχηθήτε, ἅγιοι Πατέρες, αὐτῇ ἢ πληγῇ νὰ γίνῃ νικητήριος δύναμις, ὥστε καὶ ἀκάνθινος στέφανος νὰ καταστῇ ἢ ἀρχιερατικὴ μήτρα· ἐὰν χρειαστῇ καὶ τὸ αἷμα μου νὰ χύσω διὰ τὴν δευτέραν, μετὰ τὸν Θεόν, λατρείαν μου, τὴν Μακεδονίαν.

Καὶ πάλιν, ἀπέιρος εὐχαριστῶ καὶ εὐγνωμονῶ.

Μετὰ τὸ πέρασ τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου, ἢ Ἱεραρχία, ἀκολουθοῦντων τοῦ Ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κ. Παντελεήμονος, τῶν λοιπῶν Ἐψηφισμένων Μητροπολιτῶν καὶ πολλῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, κατῆλθεν εἰς τὸ Συνοδικὸν Παρεκκλήσιον Ἀσωμάτων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πετράκη, ὅπου καὶ ἐτελέσθη ἡ ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Μηνύματος, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Σεραφείμ.

Οὕτως ἐπερατώθη ἡ διαδικασία ἐκλογῆς. Τὸ γεγονός τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Μητροπολίτου διεδόθη ἀστραπιαίως διὰ τῶν μέσων μαζικῆς ἐπικοινωνίας. Μὲ ἐντολὴν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐδέσσης καὶ Τοποτηρητοῦ Βεροίας κ. Χρυσόστομου, οἱ κώδωνες τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Μητροπόλεως ἤχησαν χαρμοσύνως, ἀναγγέλλουσαι τὸ αἶσιον ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς νέου Μητροπολίτου, μετὰ ὀκτάμηνον χηρείαν. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Προσκυνηματικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, Πολιούχου Θεσσαλονίκης, ὅπου ὁ Ἐψηφισμένος ὑπηρετήσεν εὐδῶκος ἐπὶ εἰκοσαετίαν περιῖπου.

Ἡ εἰς ἐπίσκοπον χειροτονία τοῦ Ἐψηφισμέ-

νου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας ἔλαβε χώραν τὴν Κυριακὴν τῆς Σαμαρειτίδος 29 Μαΐου 1994 ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ συγκεκριμένως ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Πολιοῦχου Ἁγίου Δημητρίου, ὅπου ὁ Ἐψηφισμένος ὑπῆρξε ἐπὶ εἰκοσαετίαν. Τὴν χειροτονίαν ἐτέλεσεν ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμων, συλλειτουργούντων τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λαγκαδά κ. Σπυρίδωνος, τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Νεαπόλεως καὶ Σαμαρείας κ. Ἀμβροσίου, τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Καρπάθου καὶ Κάσου κ. Ἀμβροσίου, Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Μαξίμου, Ἐλευθερουπόλεως κ. Εὐδοκίμου, Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ. Χρυσοστόμου, Μιλῆτου κ. Ἀποστόλου, Κίτρους καὶ Κατερίνης κ. Ἀγαθονίκου, Σεβαστείας κ. Δημητρίου καὶ τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Ροδοστούλου κ. Χρυσοστόμου καὶ Τράλλεων κ. Ἰσιδώρου.

Τὴν χειροτονίαν παρηκολούθησαν Ὑπουργοί, Βουλευταὶ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῆς Ἡμαθίας, οἱ Δήμαρχοι Θεσσαλονίκης, Βεροίας καὶ ἄλλων πόλεων τῆς Μητροπολιτικῆς Περιφέρειας τοῦ χειροτονηθέντος, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Δημοτικῶν Συμβουλίων, ὁ Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐπὶ κεφαλῆς Καθηγητῶν Πανεπιστημίου, καὶ πλῆθος ἐνθουσιώδους λαοῦ, ἀναφωνοῦντος πλειστάκις τὸ «Ἄξιος».

Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ὁ νέος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κ. Παντελεήμων διένειμε, ἐπὶ πολλὰς ὥρας, τὸ ἀντίδωρον καὶ ἐδέχθη τὰς εὐχὰς τοῦ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος.

Παραλλήλως πληθώρα τηλεγραφημάτων, ἐπιστολῶν καὶ μηνυμάτων διὰ τοῦ τηλεομοιοτύπου (fax) κατέκλυσαν τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Θεσσαλονίκης, τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Δημητρίου, τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐψηφισμένου, καθὼς καὶ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Βεροίας. Μεταξὺ αὐτῶν ἀναφέρομεν ἐνδεικτικῶς τὰ συγχαρητήρια τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Παρθενίου, τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Διοδώρου, πολλῶν Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων, τοῦ Νομάρχου Ἡμαθίας, Βουλευτῶν, τῶν Δημάρχων Θεσσαλονίκης, Βεροίας, Ναούσης καὶ ἄλλων πόλεων τῆς Μητροπολιτικῆς Περιφέρειας τοῦ Ἐψηφισμένου, τοῦ Κοσμήτορος καὶ τοῦ Διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ.

Τὴν Πέμπτην 2 Ἰουνίου ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου ἐγένετο, μετὰ ἀπὸ πρόσκλησιν τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος, πανηγυρικὴ σὺνάξις ἀπάντων τῶν Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Παναγιώτατος παρουσίασε διὰ θερμῶν καὶ συγκινητικῶν λόγων τὸν νέον Μητροπολίτην Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας Παντελεήμονα. Εἰς τοὺς ὡς ἄνω λόγους ὁ νέος Μητροπολίτης ἀπήντησε:

Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, Σεβαστοὶ καὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Ἀποτελῶν γιὰ εἴκοσι χρόνια μέλος τοῦ σώματος τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεσσαλονίκης, τοῦ ὁποίου σώματος σελτὴ κεφαλὴ, διευθύνων νοῦς καὶ κορυφὴ περίοπτος εἶναι ὁ Παναγιώτατος, εἶμαι συγκινημένος σήμερον διότι γιὰ τελευταία φορὰ εὐρίσκομαι ἀνάμεσά σας καὶ συνάμα εὐρίσκομαι σὲ ἀπορία τί νὰ πῶ καὶ πῶς νὰ ἐκφράσω ὅσα μοῦ ἐπεδαψίλευσε ὁ Θεὸς διὰ χειρῶν τοῦ Παναγιωτάτου.

Ἀπὸ τῆ στιγμῆ ποῦ ὁ Παναγιώτατος μὲ ἐτίμησε συγκαταλέγοντάς με μεταξὺ τῶν στενῶν συνεργατῶν του στὴ θέση τοῦ ἀρχιδιακόνου, τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἰδιαίτερου μητροπολιτικοῦ γραφείου, τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου, τοῦ πρωτοσυγκέλλου καὶ προϊσταμένου στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Δημητρίου, ἡ ζωὴ μου πλησίον του ἦταν μιὰ μαθητεία ἦταν μιὰ ἀνύψωση τῆς πνευματικῆς ζωῆς, μιὰ ἀνύψωση ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν τοῦ Ἀρχιερέως, ἓνα ξάφνιασμα μπροστὰ στοὺς ὠραίους κόσμους τοῦ Ποιμένου. Πάντα μπορεῖ νὰ ἀποτιμῆσει κανεὶς τὴν ἀξίαν, ἀλλὰ, ὅταν εὐρίσκεται στὴν ἀντίπερα ὄχθη, ὅπωςδήποτε βλέπει καλύτερα καὶ ἐκτιμᾷ δικαιότερα τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεσσαλονίκης, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Παντελεήμονος Β' τοῦ Χρυσοφάκη.

Γι' αὐτό, πρὶν ἀποκοπῶ ἀπὸ τὸ σῶμα σας, ἐπιτρέψτε με νὰ ἐπαινέσω τὴν κεφαλὴν πρὶν ἀφήσω τὴν οἰκογένειά σας, ἀκούστε με διηγούμενον τὰ περὶ τοῦ πατρὸς πρὶν ξεριζωθῶ ἀπὸ τὸν παράδεισόν σας, ἀφήστε με νὰ διηγηθῶ τὰ περὶ τοῦ γεωργοῦντος.

Στὸν βίον του ἡ καθαρότης, στὸ δόγμα ἢ ἀκρότης, στὴν παράδοση ἢ αὐστηρότης, στὴν λειτουργία ἢ τελειότης καὶ στὴ διοίκηση ἢ συνέπεια ἦταν γιὰ μένα ὁ Παναγιώτατος καὶ πνευματικὸς μου πατήρ. Μὲ μέτρο, μὲ γνώμονα καὶ μὲ κανόνα τὰ ἀνώτερα ἰδιώματά του, προσπᾶ-

θησα νὰ εὐθυγραμμίσω τὴ ζωὴ μου. Καθρεπίστηκα στὸ καθάριο βλέμμα του, στερεώθηκα στὸ σταθερὸ τῆς πίστεώς του, ἀναγεννήθηκα στὸ πιστὸ καὶ ἀφελὲς τῆς καρδίας του, φωτίστηκα στὸ φωτεινὸ νοῦ του, ἔμαθα στὸ τέλειο τῶν πράξεών του καὶ σοφίστηκα στὴ διοίκηση καὶ καθημερινὴ βιοτῆ του. Νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας ὡς πατὴρ τέκνον μὲ ἐνουθετοῦσε καὶ μὲ ἀνέβαζε ὀλίγον κατ' ὀλίγον στὸ ὕψωμα τῆς πολυτίμου πείρας καὶ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς· μὲ ἀνέδειξε «εἰς ἄνδρα τέλειον». Καὶ ἂν πῶ ὅτι μόνον διὰ μέσου τοῦ Παναγιωτάτου Γέροντός μου ἐνήργησε ὁ Θεὸς καὶ οἱ Ἅγιοί του γιὰ νὰ μὲ καταστήσουν οἰκονόμο τῆς θείας χάριτος καὶ τῶν φρικτῶν μυστηρίων του, δὲν λέγω ὑπερβολὴν. Λαλῶ τὴν ἀλήθειαν.

Ὅντως ἐναγωνίως καὶ θερμῶς ἀγωνίστηκα γιὰ τὴν προαγωγή μου, ἀλλὰ καὶ τὴν προετοιμασία μου γιὰ τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα μὲ τὴν περιφανῆ θέση του, ὡς Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης. Μὲ τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτήρος καὶ τὸ φωτεινὸν ἦθος του ἐπιβλήθηκε στὸ πανελλήνιο καὶ δὴ στὴ χορεία τῶν Ἱεραρχῶν, ἡ ὁποία μὲ ἐξέλεξε. Θεωρῶ καὶ πιστεύω ἀκράδαντα ὅτι τὸ δῶρο τῆς Ἀρχιερωσύνης μου τὸ προσέφερε ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Παναγιωτάτου καὶ μόνο. Γι' αὐτὸ θὰ τὸν εὐγνωμονῶ ἔσαι καὶ θὰ εἶμαι πάντα ὑπάκουος στὴν πατρικὴ του κηδεμονία.

Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Ἀμέτρητες εἶναι οἱ ἐμπειρίες πού ἀπεκόμισα ἀπὸ τὴν πολυετῆ μαθητεία πλησίον σας. Πλούσια τὰ δῶρα πού ἀπόλαυσαν οἱ οἰκεῖοί μου. Ἀλησμόνητες οἱ συγκινήσεις ἀπὸ τὴν ἀγωνιστικότητα, τὴν ἀποφασιστικότητα καὶ τὸν ἐνθουσιασμό σας στὸν θρησκευτικὸ καὶ ἐθνικὸ στίβο, ἅπειρες οἱ δυσκολίες πού ἐνωτίστηκα, ἀλλὰ καὶ εἶδα στὴν πράξη καὶ ἐφαρμογὴ τῆς ζωῆς σας μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι πετυχαίνατε πάντα ὅ,τι βάλετε στὸ νοῦ σας καὶ ὅτι ἱκανοποιεῖ ὁ Θεὸς ὅλους τοὺς θεαρέστους πόθους σας.

Γι' αὐτὸ δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ, ἀντίθετα θὰ ἔχω πυξίδα τῆς ἀρχιερατικῆς μου ζωῆς, τὴ φλογερὴ καὶ πιστεύουσα καρδιά σας, τὸν ἐνθουσιώδη πατριωτισμὸ σας, τὸν ἀπέραντο σεβασμὸ στοὺς Ἅγίους τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀγωνία τῆς εὐπροεπείας τοῦ οἴκου Του, τὴν τελειότητα στὴ λειτουργικὴ ζωὴ καὶ τὴν καθαρότητα καὶ αὐστηρότητα τοῦ βίου. Παρακαταθήκη σπουδαία ὅλα

αὐτὰ γιὰ μένα, κανὼν ζωῆς καὶ ἐπιτυχίας στὸ δυσχερὲς ἔργον.

Σὰς εὐχαριστῶ, Παναγιώτατε, ἐκ μέσης καρδίας γιὰ ὅλα καὶ παρακαλῶ γονυκλινῶς νὰ συγχωρήσετε τὰ τυχόν λάθη μου καὶ νὰ εὐχεσθε, παρὰ τὴν ἀδυναμία μου, νὰ σὰς ἀκολουθῶ.

Καὶ ἀπὸ ὄλους ἐσᾶς, σεβαστοὶ πατέρες, ζητῶ ταπεινῶς νὰ συγχωρήσετε τὶς ἐλλείψεις μου στὴν ἄσκηση τῆς διοικήσεως τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης καὶ τῶρα πού σὺν μέλος τοῦ σώματός σας ἔχω περισσότερὴ ἀνάγκη δυνάμεως καὶ ἀντοχῆς, νὰ προσεύχεσθε γιὰ μένα καὶ νὰ εἶστε πάντα συσπειρωμένοι γύρω ἀπὸ τὸν Ποιμενάρχην καὶ ἐθνάρχην μας, Παναγιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ.κ. Παντελεήμονα τὸν Β', διότι οἱ καιροὶ εἶναι χαλεποί.

Σὰς εὐχαριστῶ καὶ εὐγνωμονῶ.

Ἐν τῷ μεταξῦ, τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης, εἰς συνεδριάσιν του τὴν Πέμπτην 26 Μαΐου, ἐπομένην τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἀρχιμ. Παντελεήμονος Καλπακίδη ὡς Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας, μὲ πρότασιν τοῦ Δημάρχου κ. Κων. Κοσμοπούλου, ἔλαβε ὁμοφώνως τὴν ἀπόφασιν νὰ τιμῆσιν εἰς πανηγυρικὴν συνεδρίαν του τὸν νέον Θεσσαλονικέα Μητροπολίτην.

Ἡ ὡς ἄνω πανηγυρικὴ συνεδρία ἔλαβε χώραν τὴν Δευτέραν 6 Ἰουνίου εἰς τὴν αἴθουσαν συνεδριάσεων τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου. Μετὰ τὴν προσφώνησιν τοῦ Δημάρχου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνεκοινώθη ἡ ὁμόφωνος ἀπόφασις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ἀνῆλθε εἰς τὸ βῆμα ὁ τιμώμενος, ἀνταπαντήσας μὲ τὰ κάτωθι:

Ἀξιότιμε Κύριε Δήμαρχε τῆς Θεσσαλονίκης, Ἀξιότιμοι κύριοι Σύμβουλοι, Πολίτες πρώτοι τῆς πόλεως τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Εἶμαι ἰδιαιτέρα συγκινημένος, διότι ἀποχαιρετώντας τὴν πόλιν, στὴν ὁποία γεννήθηκα, ἀποχωρώντας ἀπὸ τὴν πόλιν, στὴν ὁποία ἐργάστηκα καὶ ἀποχωριζόμενος τῆ Θεσσαλονίκῃ, τὴν ὁποία ἀγάπησα μὲ πάθος, ἀνεβαίνω στὸ βῆμα σας γιὰ νὰ ὁμιλήσω καὶ γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω ἀπὸ καρδίας γιὰ τὴν ἰδιαιτέραν τιμὴν πού μου κάνετε, προσφέροντας σὸν ἐλάχιστο ἱεράρχην τὴν πλακέτα τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης.

Ἡ Θεσσαλονικὴ στοὺς γονεῖς μου θύμιζε τὶς ἀλύτρωτες πατρίδες, ἀπ' ὅπου ξεριζώθηκαν καὶ τὴν ἀγάπησαν· γιὰ μένα ἦταν ἡ «ῥααία Πύλη» τοῦ παραδείσου τῆς Ἑλλάδος, ἦταν ὁ λίκνος

του Χριστιανισμού, ή πατρίδα των Άγιων, ή θεματοφύλαξ των παραδόσεων, ή πόλις του Άγίου Δημητρίου, ή καρδιά της Μακεδονίας, τὸ προπύργιο τῆς Ὁρθοδοξίας, γι' αὐτὸ καὶ τὴν λάτρευα.

Μὲ βεβαιότητα μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Θεσσαλονίκη εἶναι οἱ δυὸ λατῶρες μου, οἱ δυὸ ἀγάπες μου, οἱ δυὸ δυνάμεις ποὺ ἄλλοτε ὡς κεντρομόλος καὶ ὡς φυγόκεντρος ἔδρασαν ἐπάνω μου δημιουργικὰ καὶ καταλυτικά. Ὅταν κατὰ καιροὺς, καὶ μὲ ἀνάθεση τοῦ Παναγιωτάτου Ποιμενάρχου μας Παντελεήμονος τοῦ Β', ἀσχολήθηκα σὲ διαλέξεις μὲ τὴν ἱστορία τῆς Θεσσαλονίκης καὶ συγγραφή βιβλίων διαπίστωσα πὼς ἤμουν, ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ ἡ ἔκφραση, ἕνας ἀπὸ τοὺς σύγχρονους ἐραστὲς τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπως ἐκείνοι οἱ παλαιοί, Χοῦμος, Ἀναγνώστης, Καμενιάτης, Ἀρμενόπουλος, Εὐστάθιος, Πεντζίκης καὶ τόσο ἄλλοι.

Καὶ ὅταν ἀσχολήθηκα ὡς προϊστάμενος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου μὲ τὰ παλαιὰ κείμενα τὰ ἀφορῶντα τὸν Ἅγιο Δημήτριο, ἀυξήθηκε τὸ πάθος μου γιὰ τὴν πόλη, «τὴ νεωκόρον, τὴν περιφανή, τὴν περιφόρητον, τὴν ἰδεῖν καλλίστην καὶ ἡμφιασμένην ἀρίστην, τὴν θεοφύλακτον καὶ ἀγγελοφρούρητον, τὴν ἀεὶ νεαρὰν παρὰ τὸ γηραιὸν τῆς ἡλικίας, τὸν κήπον τῶν μουσῶν καὶ τῶν χαριῶν, τὸν ἄλλον παράδεισον ἐπὶ γῆς, τὴν μητέρα καὶ τροφὸν τῆς Μακεδονίας, τὴν μεγάλην καὶ εὐδαίμονα, τὴν λαμπροτάτην καὶ καλλίστην καὶ θειοτάτην, τὸ ἄγαλμα τοῦ κόσμου καὶ τῶν μακάρων τὴν γῆν καὶ τῶν ἀθανάτων ὡς ὁ ἀθάνατος Ἅγιός της».

Ἔτσι τὴν ἀποκαλοῦσαν οἱ παλαιοὶ καὶ ἔτσι τὴν νιώθουμε καὶ ὅσοι νεώτεροι τὴν ἀγαπᾶμε αὐτὴ τὴν πόλη. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀγάπη μας ἔγινε δυσβάστακτος πόνος ὅταν εἶδαμε στὰ πανῶ τῶν Σκοπιανῶν καὶ τὸν πύργο τῆς στὰ νομίσματα τῶν σφετεριστῶν.

Σ' αὐτὴν τὴν πόλη ἐργάστηκα ἐπὶ μία εἰκοσαετία ἀπὸ τὴν ὑπεύθυνη θέση τοῦ πρωτοσυγκέλλου καὶ τοῦ προϊσταμένου τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ποὺ ἀποτελεῖ τὴν καρδιά της.

Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Παναγιωτάτου Ποιμενάρχου μας καὶ μὲ τὴ θερμὴ συμπαράσταση τοῦ Δήμου πολλὰ φορὲς εὐπρεπίσαμε τὸν ἱερὸ ναὸ τοῦ Πολιούχου μας σὲ τέτοιο βαθμὸ ὥστε νὰ ἀποτελέσει καύχημα καὶ κόσμημα μοναδικὸ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ κόσμου.

Τὸ ἱερὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, με-

τὰ ἀπὸ ἐνέργειες τοῦ Παναγιωτάτου, ἐπανήλθε στὴν πόλη του, ἀποκαταστάθηκε τὸ ἀρχαῖο Κιβώριο, ἀναπαλαιώθηκε ὁ ἱστορικὸς Τάφος τοῦ Ἁγίου καὶ γενικῶς εὐπρεπίστηκε, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς, ὁ ναός.

Σᾶς εὐχαριστῶ, Κύριε Δήμαρχε, γιὰ τὴν ἀνταποκριθῆκατε μὲ προθυμία κάθε φορὰ ποὺ ζητοῦσα τὴ συμπαράστασή σας γιὰ τὸν εὐπρεπισμὸ τοῦ ναοῦ.

Ἄλλὰ καὶ στὸ νεανικὸ πνευματικὸ κέντρο τῆς «Χριστιανικῆς Καταφυγῆς» συνεργαστήκαμε ἄριστα.

Προσπαθήσαμε νὰ προσεγγίσουμε τὰ νιάτα μὲ τρόπους σύγχρονους καὶ μοναδικούς, ὥστε νὰ χαίρονται, νὰ διασκεδάζουν, νὰ καταρτίζονται πνευματικὰ καὶ νὰ μὴ καταφεύγουν σὲ καταστροφικοὺς δρόμους.

Τὰ δωρεὰν φροντιστήρια στὰ μαθήματα γυμνασίου καὶ λυκείου, ἐπὶ μία 16ετία, τὰ μουσικὰ τμήματα, τὰ χορευτικὰ καὶ ἡ θεατρικὴ ὀμάδα μὲ μία κατ' ἔτος σπουδαία παρουσία στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, τὸ περιοδικὸ καὶ οἱ ἐκδόσεις προβάλλουν τὴ Θεσσαλονίκη πρὸς τὰ ἔξω σὰν πρότυπο καὶ παράδειγμα πρὸς μίμηση. Ἰδιαίτερα μνημονεύω τὴν προβολὴ τῆς ἱστορίας τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Χριστιανικῆς Καταφυγῆς», μέσα στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἔξωτερικὸ, καὶ τὴν συμμετοχὴ ὄλων τῶν καλλιτεχνικῶν τμημάτων σὲ πολλὰς ἐκδηλώσεις τοῦ Δήμου, κοινωνικὰς, ἐθνικὰς καὶ θρησκευτικὰς. Ἄλλὰ καὶ οἱ θεατρικὲς παραστάσεις τῆς Χριστιανικῆς Καταφυγῆς μὲ ἐθνικοθρησκευτικὸ περιεχόμενον, ἐτοιμασμένες καὶ ἀπὸ πλευρᾶς κειμένων καὶ ἀπὸ σκηνοθετικῆς πλευρᾶς ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς Χριστιανικῆς Καταφυγῆς, πρόσφεραν ἐθνικοθρησκευτικὸ ἥθος ἐπάνω στὴν σκηνὴ καὶ συνεκλόνησαν τὰ πλήθη τῆς Θεσσαλονίκης ἐπὶ μία 10ετία.

Στὸν τομέα αὐτὸ ἰδιαίτερος μᾶς συμπαράσταση ἔδωκε ὁ Δήμος Θεσσαλονίκης ἐπιχορηγώντας κάθε χρόνο τὴν προσπάθειά μας καὶ ἐπιβραβεύοντας τοὺς κόπους καὶ στόχους μας ποὺ ἦταν ἡ προβολὴ τῶν ἐθνικῶν θεμάτων, ἀφιλοκερδῶς. Πιστεύω ὅτι ὁ Δήμος θὰ συνεχίσει νὰ περιβάλλει μὲ ἀγάπη τοὺς νέους τῆς Χριστιανικῆς Καταφυγῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, διότι ἀποτελοῦν ἕνα ὑγιὲς πυρῆνα στὴν πόλη καὶ μία καλὴ ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον τῆς πόλεως.

Θὰ ἦταν ἀβάστακτος ὁ πόνος μου ἂν, ἀποχωρώντας ἀπὸ τὴν πόλη ποὺ λάτρευα καὶ δια-

κόνησα με ἀυταπάρηση, ξενιτευόμενον κάπου ἄλλου καὶ ὄχι στὴ Βέροια.

Νιώθω ὅμως ὅτι πηγαίνω σὲ προάστιο τῆς Θεσσαλονίκης, σὲ μία προέκτασή της, μία συνέχειά της, γιατί καὶ ἐκεῖ ἀναπαύεται ἡ ἱστορία, ἡ Μακεδονία, κοιμοῦνται οἱ ἔνδοξοι νεκροὶ τῆς καὶ περιφέρονται οἱ ἴδιοι Ἅγιοί της, ὅπως ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ἰδρυτὴς τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, καὶ ὁ μέγας Γρηγόριος Παλαμᾶς, ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ὁ ἀσκητὴς τῆς Βέροιας.

Καὶ ἂν τὸ πάθος μου γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη ἦταν ἡ κινητήριος δύναμις ποὺ με ὤθησε νὰ κάνω ὅ,τι καλὸ καὶ θεάρεστο στὴν πόλη, ὁ πόνος μου γιὰ τὴν μαρτυρικὴ Μακεδονία, ποὺ ἀκουμπᾶ ἐκεῖ στὴ Βεργίνα, στὴ Νάουσα, πιστεύω πὺς θὰ χρησιμεύσει σὰν ἐφαλτήριο γιὰ νὰ δώσω στὴ μητρόπολή μου καὶ τὴ ζωὴ μου ἀκόμα ἂν χρειαστεῖ γιὰ τὰ δίκαια τοῦ ἡρωϊκοῦ καὶ μαρτυρικοῦ τόπου τῆς Μακεδονίας μας. Ἐσεῖς θὰ συνεχίσετε ἐδῶ στὴ Θεσσαλονίκη, ἀξιότιμοι κύριε Δήμαρχε καὶ Σύμβουλοι, ὅπως καὶ τὸ κάμετε μέχρι τώρα με ἐπιτυχία, νὰ ἀγωνίζεστε γιὰ τὴ Μακεδονία μας, ἐγὼ μετατίθεμαι πάρα πέρα, σὰ ἴδια ὅμως χωρικὰ ὕδατα καὶ με τοὺς ἴδιους πόθους καὶ καύμους, θὰ συνεχίσουμε τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Μακεδονία. Ὁ Ἀι-Δημήτριος τῆς Θεσσαλονίκης μπροστά, πίσω ὁ Φίλιππος τῆς Βεργίνας, ὁ Μεγαλέξανδρος τῆς Μιέζας Νάουσας καὶ ὄλοι οἱ Ἅγιοι καὶ ἡρωϊκοὶ νεκροὶ καὶ ἐμεῖς θὰ ἀκολουθοῦμε ἐνωμένοι καὶ δυνατοὶ θὰ νικήσουμε.

Σὰς εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὴν τιμὴ καὶ εὐχομαι νὰ εἶστε πάντα καλὰ γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὴν προκοπὴ τῆς Θεσσαλονίκης μας.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Δήμαρχος ἀπένειμε εἰς τὸν τιμώμενον ἀναμνηστικὴν πλακέταν, ὑπὸ τοὺς ἠχούς τῶν ἐνθουσιωδῶν χειροκροτημάτων τῶν μελῶν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν παρισταμένων, οἱ ὅποιοι προσήλθαν διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐκδήλωσιν, ἡ ὁποία διὰ πρώτην φορὰν ἐπεφυλάχθη εἰς Θεσσαλονικέα κληρικόν.

Λόγος χειροτονητήριος*

Παναγιώτατε πάτερ καὶ δέσποτα,
Σεβασμιώτατοι ἄγιοι ἀρχιερεῖς,
Σεβαστοὶ πατέρες,
Ἄγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

* Ἐξεφωνήθη κατὰ τὴν εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίαν, ἥτις ἐγένετο τὴν Κυριακὴν τῆς Σαμαρεϊτίδος 29 Μαΐου 1994 ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ πολιοῦχου ἁγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης ὑπὸ τοῦ παναγιωτάτου μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος καὶ τῶν συλλειτουργούντων αὐτῷ ἁγίων ἀρχιερέων.

Ἀνάστασις καὶ Πεντηκοστὴ σήμερον, θεῖα καὶ ὑπερκόσμιος ὥρα, καθ' ἣν εἰσπνέομεν τὰ μύρα τοῦ ἀναστάντος καὶ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, ριπιζόμεθα ἀπὸ τὸ θεοποιόν, ἀγαθοποιόν καὶ τελεταρχικόν πανάγιον Πνεῦμα καὶ ἐμφορούμεθα ἀπὸ τὸν πανεπίσκοπον καὶ παντεπόπτην Θεόν.

Παρούσα καὶ ἀγιάζουσα θαυμαστάς καὶ παραδόξους μεταβολὰς ἢ παναγία Τριᾶς, ἵνα καταστήσῃ ἐμὲ τὸν ἐλάχιστον ἐπίσκοπον ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν περιποιήσατο ὁ Κύριος διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐνώπιον τοῦ πανεπισκόπου Θεοῦ, τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ καὶ τῆς φρυκτωρίας τοῦ Παρακλήτου εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος τῆς ἱερωσύνης ἐρχόμενος καὶ ἐν ἀγωνίᾳ γενόμενος φοβοῦμαι νὰ βηματίσω εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, δειλιῶν πρὸ τοῦ θείου γνόφου. Ἀναλογιζόμεαι «τίς ἀναβήσεται εἰς τὸ ὄρος Κυρίου» καὶ ἐμπροσθεν τῆς καιομένης βάτου ἀναρωτῶμαι «τίς στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ;».

Ἀποστέλλομαι εἰς διακονίαν τῶν ἀδελφῶν μου καὶ ψελλίζω «ἰσχνόφωτος καὶ βραδύγλωστος ἐγὼ εἰμι, Κύριε». Προσήλθον ἵνα λάβω τὸ τάλαντον μετὰ χαρᾶς καὶ εὐθύς αἰσθάνομαι φόβον μήπως ἀκούσω αὐστηρὰν ἐπιτίμησιν τοῦ δεσπότη Θεοῦ πρὸς τὸν ταπεινὸν δούλον. Εἶπα, ὅπως τότε ὁ Πέτρος, «Κύριε, κέλευσόν με πρὸς σὲ ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα» καὶ νῦν κράζω καταποντιζόμενος «Κύριε, σῶσόν με!».

Τότε πρὸς τὸν δειλιάσαντα μαθητὴν ἔτεινε ὁ Χριστὸς τὴν χεῖρα. Σήμερον τείνει πρὸς τὴν ἐμὴν ταπεινώσιν τὴν χεῖρα ὁ χειραγωγός μου εἰς Χριστὸν καὶ ἐπίσκοπος καὶ πατὴρ καὶ ποιμενάρχης μου, ἐσεῖς παναγιώτατε πάτερ καὶ δέσποτα. Καὶ ὅπως ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὄλην με καθωδηγούσατε μετὰ πατρικῆς στοργῆς καὶ φροντίδος εἰς τὴν ἱερατικὴν διακονίαν μου, τώρα διανοίγετε πρὸ ἐμοῦ τὰς πύλας τῆς ἀγίας καὶ με εἰσάγετε τρέμοντα εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ μυστηρίου τῆς ἀρχιερωσύνης, λέγων ἄλλιν «μὴ δειλιάσῃς μηδὲ φοβηθῆς, ὅτι μετὰ σοῦ Κύριος ὁ Θεός σου εἰς πάντα, οὐ ἂν πορεύῃ».

Μὲ μυσταγωγεῖτε, παναγιώτατε, εἰς τὴν ἀρχιερωσύνην, ἡ ὁποία εἶναι «ὄρος Κυρίου», «τόπος ἅγιος», «βάτος φλεγόμενη», «θεῖον τάλαντον», «τάξις ἐπουρανίων πραγμάτων», «διοίκησις τῶν ἐν οὐρανοῖς», «ἐξουσία ἐπὶ πᾶσα τὴν κτίσιν», «κλίμαξ μετάγουσα ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν» καὶ «δῶρημα θεραπεύον ἐπὶ γῆς τὸ θεῖον».

Μὲ ἐνθαρρύνετε τώρα μετὰ πατρικῆς στοργῆς, χωρὶς νὰ ἔχετε παραλείψει νὰ μὲ προετοιμάσητε διὰ τὰς δυσκολίας, διδάσκων διὰ λόγων, ἀλλὰ κυρίως διὰ τοῦ ζῶντος παραδείγματος τῆς παναγιότητός σας, ὅτι ὅσον ὑψηλὸν καὶ μέγιστον τὸ ἀξίωμα, τοσοῦτον δυσχερὲς καὶ ἐπικίνδυνον τὸ τόλμημα. Διότι τόσο μὲγας καὶ χαλεπὸς ὁ ἀγὼν τῆς χειραγωγίας τοῦ λογικοῦ ποιμνίου καὶ δυσχερὲς τὸ «κατακοσμεῖν τὴν τοῦ Χριστοῦ νύμφην» τὴν Ἐκκλησίαν, ὅσον «ἀμετρητὸν ἐστὶ τὸ πέλαγος», κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον.

Μὲ ἔχετε διδάξει, παναγιώτατε, ὅτι ἡ ἀρχιερωσύνη εἶναι λειτουργία πλήρης ἰδρώτων, πόνων, κινδύνων καὶ μεριμνῶν. «Ἔργον ἐστὶ τὸ πρᾶγμα, οὐκ ἄνεσις· φροντίς, οὐ τρυφή· λειτουργία ὑπεύθυνος, οὐκ ἀρχὴ ἀνεξέταστος· πατρικὴ κηδεμονία, οὐ τυραννικὴ αὐτονομία· οικονομικὴ προστασία, οὐκ ἀλογόθετος ἐξουσία». Καὶ διὰ τὸ ὕψος τοῦ ἀξιώματος καὶ διὰ τὸ δυσχερὲς τοῦ διακονήματος ἀπαιτοῦνται τρόπων ὀρθότητος καὶ βίου καθαρότης. «Ἄθῶος χερσὶ καὶ καθαρὸς τῇ καρδίᾳ» πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἐπίσκοπος καὶ ὅπως ὁ ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει «σώφρων, ἀνεπίληπτος, νηφάλιος, κόσμιος, φιλόξενος, διδακτικὸς, ἐπεικὴς, ἄμαχος, ἀφιλάργυρος, τύπος καλῶν ἔργων, ἀδιάφθορος, σεμνός, ἄκακος, ἀκατάγνωστος, τύπος τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ». Χρηστὸς καὶ αὐστηρὸς, σεμνὸς καὶ ἄτυφος, ἀδέκαστος καὶ θεραπευτικὸς, ταπεινὸς καὶ ἀδούλωτος, σφοδρὸς καὶ ἥρεμος, προστάτης καὶ δικαστής, νὰ γίνεται τοῖς πᾶσι τὰ πάντα, ἵνα σώσῃ πάντας, μηδέποτε ζητῶν τὰ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν πολλῶν, ἀγωνιζόμενος συνεχῶς τὸν καλὸν ἀγῶνα, ἵνα πλείους κερδίσῃ καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τιθέμενος ὑπὲρ τῶν προβάτων.

Τὸ τῆς διακονίας μέγεθος, τὸ τοῦ ἀξιώματος βᾶρος, ταπεινοὶ τὴν ψυχὴν, συστέλλει τὸν νοῦν, «τῇ γλώσση δεσμὸν ἐπιτίθησιν καὶ ἀπορίαν εὐλογον τῇ ψυχῇ· ἄρα ἀληθῆ τὰ συμβαίνοντα περὶ ἡμᾶς καὶ ἡμέρα ἐστὶ ἡ νύξ καὶ ὄναρ;» Ἄλλὰ πιστὸς ὁ Θεός, ὁ ἐνεργῶν πάντα ταῦτα, ὁ διαιρῶν τὰ χαρίσματα, ὁ ἐκλέγων καὶ ἀποστελλῶν τοὺς προφήτας, τοὺς μαθητάς, τοὺς εὐαγγελιστάς, τοὺς ποιμένας καὶ διδασκάλους «πρὸς καταρτισμὸν τῶν ἁγίων, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ», ὁ εἰπὼν «ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς» καὶ «οὐχ ἑαυτῷ λαμβάνει τις τὴν τιμὴν,

ἀλλὰ ὁ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ». Καὶ «οὐ τοῦ τρέχοντος, οὐδὲ τοῦ θέλοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεούντος Θεοῦ».

Εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν ἐλπίζων προσέρχομαι διὰ νὰ λάβω τὴν τιμὴν: ἐν ἀσθενείᾳ, ἐν φόβῳ, ἐν τρόμῳ διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ οἰκοδομῆν, προσπίπτω καὶ ταπεινοῦμαι ὑπὸ τὴν κραταιὰν τοῦ Θεοῦ χεῖρα. «Οἶδα γὰρ καὶ πέπεισμαι ὅτι δυνατὸς ἐστὶ τὴν παρακαταθήκην μου φυλάξαι. Οἶδα διὰ τῆς ἐπιχορηγίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅτι, ἐπ' οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι, ἀλλὰ μεγαλυνθήσεται ἐν τῷ σώματί μου ὁ Χριστός».

Διότι ἡ τοῦ Χριστοῦ δύναμις ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται καὶ διαφυλάσσεται ὁ θουσαυρὸς τοῦ Χριστοῦ «ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἢ τοῦ Θεοῦ καὶ οὐχ ἡμῶν».

Δόξαν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπω τῷ ἐν τριάδι Θεῷ ὅτι θαυμασιὰ ἐποίησε τῷ ταπεινῷ καὶ ἀσθενεῖ δούλῳ του. Καὶ ἕτερον δρόμον δοξολογίας μου ὑπέδειξε ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ἵνα ἐπαινέσω τὸν Δεσπότην μου, ἐπαινῶν τοὺς ἁγίους τοῦ τῆς θριαμβευούσης καὶ τῆς στρατευομένης ὁμοῦ Ἐκκλησίας.

Ταύτην τὴν ὥραν, ὁμοῦ μετὰ τῆς παναγίας Τριάδος, τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, βλέπω παρισταμένην καὶ εὐφραينوμένην καὶ τὴν χορείαν τῶν ἁγίων, οἱ ὅποιοι παιδιόθεν, καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἱερατικὴν μου διακονίαν, μὲ ἐστήριξαν καὶ συνεπορεύθησαν τῇ ἀδυναμίᾳ, ὅτι τοὺς ἠγάπησα πολὺ. Παρίστανται ἡ παναγία μήτηρ τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ περιβόλι τῆς ὁποίας ἐγαλουχήθην εἰς τὴν μοναχικὴν πολιτείαν. Ὁ τίμιος Πρόδρομος καὶ οἱ ἅγιοι Διονύσιος καὶ Μητροφάνης, εἰς τὸ σπήλαιον τῶν ὁποίων ἐκάρην μοναχὸς ἐν Ἄγιῳ Ὄρει.

Οἱ ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν ἅγιοι τῆς ἀγιοτόκου Θεσσαλονίκης, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὅσοι διὰ τῶν ἰδικῶν σας ἐνεργειῶν, παναγιώτατε, εἴτε κατεγράφησαν εἰς τὰς δέλτους τοῦ ὀρθοδόξου ἀγιολογίου ὑπὸ τῆς μητρὸς μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εἴτε ἀπέκτησαν μεγαλειώδεις ναοὺς, εἴτε ἐτιμήθησαν δι' ἀνευρέσεως τῶν τιμῶν αὐτῶν λειψάνων. Ἰδιαίτερος δὲ παρίσταται χαίρων καὶ μὲ κατευοδώνει πρὸς τὴν νέαν διακονίαν ὁ ἐμὸς ἀχώριστος προστάτης καὶ συμπαροστάτης ἐπὶ δύο σχεδὸν δεκαετίας εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ναὸν του, ὁ πολιοῦχος ἡμῶν πανένδοξος μεγαλομάρτυς Δημήτριος. Τὸ ὑπὸ τῆς

ὑμετέρας παναγιότητος ἀνακαλυφθὲν καὶ ἐπιστραφέν, μετὰ ἀπὸ ἀπουσίαν ὀκτὼ αἰώνων, εἰς τὸν ναὸν καὶ τὴν πόλιν του πάνσεπτον λείψανόν του ἦτο ἡ καταφυγὴ εἰς τὴν θλίψιν μου, ἡ γαλήνη εἰς τὴν τρικυμίαν μου, ἡ πραότης εἰς τὴν ἀγωνίαν μου, ἡ ἀγάπη εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν, ἡ εἰρήνη εἰς τὸν πόλεμον, ἡ δύναμις εἰς τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ ἡ χαρὰ εἰς τὸν πόνον μου.

Ἡ καρδιά μου πλημμυρίζει ἀπὸ εὐγνωμοσύνην διὰ πάντα τὰ δῶρα ταῦτα τοῦ ἀγίου μου καὶ ἀπὸ ὀδύνην διὰ τὸν χωρισμόν· ζητῶ ταπεινῶς «μὴ μὲ ἐγκαταλείψῃς εἰς τὴν νέαν διακονίαν, ἀγιέ μου, ἀλλὰ ἔτι μᾶλλον νὰ εὐρίσκεσαι πλησίον τοῦ ταπεινοῦ ἀρχιερέως εἰς τὸ δυσχερὲς ἔργον του, ὅτι σὲ ἠγάπησε πολὺ καὶ σὲ διηκόνησε μὲ ἀφοσίωσιν ὑπὲρ πάντα ἅγιον».

Ἐνθυμοῦμαι ταύτην τὴν στιγμήν μετὰ συγκινήσεως τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν, νεαρὸς εἰς τὴν ἡλικίαν, ἀπεστάλην ὑπὸ τοῦ ἀοιδίου προκατόχου σας Παντελεήμονος τοῦ Α' εἰς τὴν ἀθωνιάδα σχολὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἐκεῖ συνεδέθην μὲ τὸν χειροτονήσαντά με εἰς τὴν μοναχικὴν πολιτείαν μακαριστὸν γέροντα Γεράσιμον Μικραγιαννανίτην, τὸν μέγαν τῆς Ἐκκλησίας ὑμνογράφον καὶ τὸν ἀείμνηστον σχολάρχην μου, μητροπολίτην Μιλητουπόλεως καὶ μετέπειτα Κῶου Ναθαναήλ, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλω τὰ μέγιστα. Μνημονεύω παρομοίως μετ' εὐχαριστιῶν τὸν προσκαλέσαντα καὶ χειροτονήσαντά με εἰς τοὺς βαθμοὺς τοῦ διακόνου καὶ τοῦ πρεσβυτέρου, τὸν ἀλήστου μνήμης ἀρχιεπίσκοπον Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρετανίας Ἀθηναγόραν.

Καὶ ἀπὸ τὴν ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν ἐπιστρέφω τὸν νοῦν εὐγνωμόνως πρὸς τὴν ἐπὶ γῆς στρατευομένην.

Ταπεινῶς εὐχαριστῶ μετ' εὐλαβείας τὴν σεπτὴν κορυφὴν τῆς ὀρθοδοξίας, τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχη καὶ κ.κ. Βαρθολομαῖον, ὅστις ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ὀρθοδοξίας κέντρου ἠγαθύνθη νὰ ἀποστείλῃ ἐπίσημον ἐκπρόσωπον αὐτοῦ τὸν σεβασμιώτατον μητροπολίτην Σεβαστείας κ.κ. Δημήτριον, διὰ νὰ μετᾶσχη εἰς τὴν εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίαν τῆς ταπεινότητός μου.

Εὐχαριστῶ ὡσαύτως μεθ' υἱικῆς εὐγνωμοσύνης τὸν μακαριώτατον ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ.κ. Σεραφεῖμ, διὰ τὸ ἐπιδειχθὲν πρὸς ἐμὲ πατρικὸν ἐνδιαφέρον του. Ἐκ βάθους καρδίας καὶ ταπεινῶς εὐχομαι, ὁ κυβερνήτης τῆς Ἐκκλησίας Χριστὸς νὰ τοῦ χαρίξῃ ὑγείαν, δύναμιν εἰς ἔτη

πολλὰ καὶ εὐφρόσυνα, ὥστε νὰ κατευθύνῃ τὸ σκάφος τῆς ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἰς εὐδίους λιμένας εἰρήνης. Υἱκὰς εὐχαριστίας ὑποβάλλω εὐλαβῶς καὶ εἰς τὴν ἀγίαν καὶ σεπτὴν ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διότι προέκρινε καὶ ἐξέλεξε τὴν ἐλαχιστότητά μου καὶ τὴν συγκάτελεξεν εἰς τὴν ἱερὰν χορείαν τῆς, ὡς ἀρχιερέα.

Μνησθήσομαι, μετ' εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνης πολλῆς, τοῦ κόπου καὶ τῆ ἀγάπης τῶν συλλειτουργούντων σεβασμιωτάτων ἀγίων ἀρχιερέων, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρῶτον διακρίνω τὸν καὶ προσφέροντά μοι τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, τὸν πνευματικὸν μου πατέρα, τὸν προστάτην καὶ φιλόστοργον ποιμενάρχη καὶ τὸν παναγιώτατον μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονα.

Παναγιώτατε,

Προσπίπτω ἐνώπιόν σας συγκλονισμένος ἀπὸ εὐγνωμοσύνην καὶ συγκίνησιν καὶ ἱλιγγίων ἔμπροσθεν τοῦ πελάγους τῶν δωρεῶν τὰς ὁποίας ἐπεδαφιεύσατε εἰς τὴν ἐλαχιστότητά μου. Μὲ προσελάβετε νεαρὸν καὶ ἄπειρον διάκονον καὶ μὲ παραδίδετε σήμερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀρχιερέα.

Ὡς ἰδιαίτερος γραμματεὺς σας, ὡς ἀρχιδιάκονος καὶ γενικὸς ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος, καί, ἐν τέλει, ὡς πρωτοσύγκελλος καὶ προϊστάμενος εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ναὸν τοῦ ἀγίου Δημητρίου σχεδὸν ἐπὶ εἰκοσαετίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν, νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας ὡς πατὴρ τέκνον, μὲ ἐνουθετήσατε καὶ μὲ προηγάγετε εἰς τὴν πνευματικὴν μου ζωὴν. Ζῶν πλησίον σας, παναγιώτατε, ἐδιδάχθη νὰ ἀγαπῶ τὴν τελειότητα εἰς τὴν τέλεσιν τῆς θ. λατρείας. Νὰ συγκινοῦμαι βαθῶς ἐκ τῆς τελετουργικῆς εὐταξίας. Νὰ ἀγαπῶ ἰδιαίτερος τοὺς ἀγίους τῆς ὀρθοδοξίας καὶ νὰ προσφεύγω εἰς τὴν χάριν τῶν πανσέπτων λειψάνων τους. Ἐδιδάχθη ἀκόμη ὅτι ἡ ἐνότης τῶν κληρικῶν μετὰ τοῦ ἐπισκόπου ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν διὰ νὰ ἔρχεται ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔργον. Εἶδα πλησίον σας ὅτι οἱ ἀγῶνες τῆς Ἐκκλησίας κατευοδούνται, ὅσονδήποτε ἰσχυροὶ καὶ ἂν εἶναι οἱ πολεμοῦντες. Εἶδα πλησίον σας ἐπανειλημμένως τὸν θρίαμβον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν αἰσχύνην τῶν ἐχθρῶν τῆς. Καὶ ἔμαθα, παναγιώτατε γέροντα, νὰ μὴν ἀπογοητεύομαι ἐνώπιόν τους, ἀλλὰ νὰ διακηρῦσσω «εἰ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν».

Ὅλος ἰδιαίτερος καὶ ὑπὲρ τὸν λόγον ἐδίδα-

σκόμην θεωρών την καθαρότητα τοῦ βίου σας. Ἄνεγεννήθητε μὲ τὴν δύναμιν τῆς πίστεώς σας. Ἄνεβαπτίσθητε εἰς τὴν πάτριον εὐσέβειάν σας καὶ παράδοσιν. Ἐστερεώθητε εἰς τὴν σταθερότητα τοῦ δόγματος. ἤκουσα ῥήματα ζωῆς αἰωνίου. Ἐσυνετίσθητε εἰς τὴν πατρικὴν νοθεσίαν καὶ παιδαγωγίαν. Ἐξῆσα τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ ποιμενάρχου, τὸν Γολγοθᾶν καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ ἱεράρχου.

Καὶ ἂν εἶπω ὅτι εἰς τοὺς γονεῖς μου ὀφείλω τὸ ζῆν, καὶ εἰς τὸν γέροντά μου καὶ ποιμενάρχον μου τὸ εὐσεβῶς ζῆν, λέγω τὴν ἀλήθειαν.

Ἰδιαίτερος ὀφείλω εἰς ὑμᾶς, παναγιώτατε, ταύτην τὴν ἀγίαν στιγμὴν τῆς εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίας, δι' ἣν ἀγωνιών καὶ ἐμφροντις γενόμενος μὲ ἠτοιμάζετε καὶ μὲ ἐχειραγωγούσατε εἰς τὸν νυμφῶνα τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἄριστος νυμφαγωγός. Καὶ νῦν μὲ εἰσάγετε εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων. Ἀτύθμενον πέλαγος αἱ εὐεργεσίαι σας πρὸς ἐμὲ καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τὴν παναγιότητά σας ἀπέραντος ὠκεανός.

Ὅμοῦ μετὰ τῆς εὐγνωμοσύνης νοιώθω καὶ φόβον, μήπως τὰ φτερά μου δὲν εἶναι τόσο ἰσχυρὰ διὰ νὰ πετάξω μακρὰν τῆς πατρικῆς κηδεμονίας σας. Ὅμως ἀρκετοὺς χυμούς ἀπερρόφησα ἀπὸ τὴν κατάκαρπον ἄμπελόν σας. Εὐχέσθε νὰ ριζώσω καὶ νὰ καρποφορήσω εἰς τὴν νέαν ζωὴν τῶν ἀπαιτήσεων καὶ τῶν εὐθυνῶν.

Ἀπέρχομαι ἐκ τῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεσσαλονίκης, τὴν ὁποίαν ὁ μέγας ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος ἐθεμελίωσε καὶ καλοῦμαι νὰ ὑπηρετήσω τὴν ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Βεροίας, τὴν ὁποίαν ἐθεμελίωσε ὁ αὐτὸς ἀπόστολος, ἐντυπωσιασθεὶς μάλιστα ὑπὸ τοῦ εὐγενοῦς χαρακτήρος τῶν Βεροιέων, τὸν ὁποῖον ἐξυμνεῖ εἰς τὰς Πράξεις ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκάς.

Ἀπέρχομαι ἐκ τῆς ἐνδόξου πρωτευούσης τῆς ἐλληνικότητος Μακεδονίας, ὅπου, ὡς πιστὸς στρατιώτης, σᾶς ἠκολούθουν, παναγιώτατε, εἰς τοὺς ἱστορικοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν δικαίων τοῦ ἐλληνισμοῦ, καὶ πορεύομαι εἰς τὸν τόπον ὅπου ὁ τάφος τοῦ Φιλίππου μὲ τὸν δεκαεξάκτινον ἥλιον διαλαλοῦν πρὸς πάντας τὴν ἐλληνικότητα τῆς Μακεδονίας.

Πορεύομαι εἰς τὸν τόπον ὅπου αἱ ἡρωϊκαὶ γυναῖκες τῆς Ναούσης διεκήρυξαν διὰ τῆς θυσίας των ὅτι ἡ ὀρθόδοξος πίστις καὶ ἡ ἐλληνικὴ πατρις τάσσονται ὑπεράνω τῆς προσκαίρου ζωῆς. Εἰς τὸν τόπον ὅπου ὁ ὑψηπέτης ἀετὸς τῶν

Κομνηνῶν ἐπηξε νέαν φωλεάν καὶ ἡ Θεοτόκος ὠκοδόμησε νέον οἶκον ἑαυτῆ, κέντρον ἱερῶν τῶν ἀπανταχοῦ ἡρωϊκῶν Ποντίων Ἑλλήνων.

Ἐναντι τῶν ἱστορικῶν εὐθυνῶν μου πρὸς διακονίαν τοῦ εὐγενοῦς λαοῦ τῆς λαχούσης μοι ἐπαρχίας τρέμω. Αἱ πατρικαὶ εὐχαὶ σας, τὰ ἐθνικά σας κηρύγματα καὶ ἡ μεγάλη μου ἀγάπη διὰ τὴν Μακεδονίαν, μὲ ἐνδυναμώνουν. Θὰ εἶμαι εὐγνώμων ἐσαεὶ καὶ υἱὸς ὑπήκοος εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ὑμετέρας πεπνυμένης μοι παναγιότητος.

Εὐχαριστῶ τοὺς εὐσεβεῖς γονεῖς μου, Βασιλεῖον καὶ Βασιλικὴν, διὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἀνατροφὴν, τὴν ὁποίαν παιδιόθεν μοῦ παρεῖχον καὶ διὰ τὴν περαιτέρω συμπαράστασιν των εἰς τὸν ἱερατικόν μου βίον. Ἡ καταγωγὴ των ἀπὸ τὰς ἀληθμονήτους πατρίδας πάντοτε μὲ ἐνέπνεε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ ἐμπνέει. Εὐχαριστῶ καὶ τοὺς κατὰ σάρκα ἀδελφούς μου, μὲ πρῶτον τὸν ἐψηφισμένον μητροπολίτην Ἀργυροκάστρου τῆς μαρτυρικῆς Β. Ἠλείρου Ἀλέξανδρον, ὁ ὁποῖος τὰ μέγιστα μὲ ἐνέπνευσε καὶ μὲ καθωδήγησε εἰς τὴν ἱερωσύνην, μὲ τὸν λόγον καὶ τὴν ἀφοσίωσιν του εἰς αὐτήν.

Μνησθεῖν Κύριος καὶ τῆς ἀγάπης καὶ συμπαραστάσεως τοῦ πνευματικοῦ μου πατρὸς ἱερομονάχου Διονυσίου Μικραγιαννανίτου, τῶν πνευματικῶν μου ἀδελφῶν, τῶν πατέρων καὶ συνεργατῶν μου εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ναόν, τῶν παρεστώτων ἀδελφῶν καὶ πατέρων, τῶν σεβαστῶν διδασκάλων καὶ καθηγητῶν μου εἰς τὰ πανεπιστήμια Θεσσαλονίκης καὶ Ὁξφόρδης, καθὼς καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ, τοῦ κατακλύσαντος τὸν ἱερὸν τοῦτον χώρον, διὰ νὰ χαιρετίση τὸν πρὸς ὕψος ἀρχῆς ἀνυψούμενον ἐμὲ τὸν τοσοῦτον εὐτελεῖ καὶ ἐλάχιστον.

Πολλὴν δύναμιν παρέχει μοι τὸ θέαμα τοῦτο. Τοσοῦτον μέγεθος ἀγάπης, τοσοῦτον πλῆθος εὐχῶν θὰ συντελέσῃ ὥστε νὰ ἀξιωθῶ νὰ παραστήσω ἐμμαντὸν τῷ Θεῷ δόκιμον ἐργάτην, ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς θείας ἀληθείας.

Καὶ ἤδη, παναγιώτατε πάτερ καὶ δέσποτα, ἔχετε τὸ ταπεινὸν τέκνον σας ὑπεξοῦσιον, κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Χριστοῦ. Ἐχετε τὴν εὐπειθειαν, ἀπόδοτε τὴν εὐλογίαν. Μετάδοτε τὴν χάριν καὶ τὴν τιμὴν χειροτονήσατέ με ὑμετέρας ἀγίαις εὐχαῖς· ὀδηγήσατέ με λόγῳ· στηριζατέ με πνεύματι· ποιμάνατέ με ποιμαίνοντα καὶ ὀδηγήσατέ με ὀδηγοῦντα.

Καὶ νῦν, Θεὲ ὕψιστε, διὰ σεπτῶν χειρῶν τοῦ παναγιωτάτου πατρὸς μου καὶ τῶν συλλειτουργούντων αὐτῷ ἁγίων ἀρχιερέων, παράλαβέ με, σῶσόν με, εὐδόωσον, χρίσον τὸν εὐτελῆ δοῦλόν σου, ἵνα ψυχῇ καὶ σώματι δουλεύσω τῷ σωτηρῇ Χριστῷ.

Γενέσθω ἡ χεὶρ σου τοῦ σῶσαί με!

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Κατὰ κόσμον Ἰωάννης Καλπακίδης. Γεννήθηκε στὴ Θεσσαλονίκη τὸ 1945. Σπούδασε τὰ ἐγκύκλια μαθήματα στὴ γενέτειρά του καὶ ἀκολούθως στὴν Ἀθωνιάδα Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ Ἁγίου Ὁρους. Τὰ ἱερὰ γράμματα παρακολούθησε στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ἐπίσης φοίτησε στὸ πανεπιστήμιο τῆς Ὁξφόρδης μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1976-1978.

Μοναχὸς ἐκάθη στὴν σκήτη τῆς Μικρᾶς Ἀγίας Ἄννης μὲ γέροντα τὸν ὑμνογράφο Γεράσιμο Μικραγιαννανίτη. Διάκονος χειροτονήθηκε τὸ 1969 στὸ Λονδίνο, μετονομαζόμενος σὲ Θεόφιλο, καὶ πρεσβύτερος τὸ 1976 στὴ Θεσσαλονίκη, μετονομαζόμενος σὲ Παντελεήμονα. Καὶ τὶς δύο χειροτονίες τέλεσε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρετανίας κυρὸς Ἀθηναγόρας.

Ἐπηρετήσε ὡς ἀρχιδιάκονος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων (1969-1972) καὶ τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης (1974-1976). Ἀκόμη, ὡς Διευθυντῆς τοῦ Ἰδιαιτέρου Μητροπολιτικοῦ Γραφείου (1974). Γενικὸς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος (1976) καὶ τελικὰ Πρωτοσύγκελλος (1976-1994) τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης. Παράλληλα, χρημάτισε, ἐπὶ δεκαπενταετία, προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ τοῦ Πολιοῦχου Ἁγίου Δημητρίου.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς πολυετοῦς ἐκκλησιαστικῆς του διακονίας, διοικητικῆς καὶ ποιμαντικῆς, ἐπέδειξε ἰδιαίτερο ζῆλο καὶ συνέπεια. Ἀναδείχθηκε ἔτσι ὁ στενότερος συνεργάτης τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος, ἀνακαίνισε ἐξ ὀλοκλήρου, ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ, τὸν Ναὸ τοῦ Πολιοῦχου καὶ ἱδρυσε τὸ 1980 πνευματικὸ ἐκκλησιαστικὸ κέντρο ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία «Χριστιανικὴ Καταφυγὴ Νέων, ὁ Ἅγιος Δημήτριος», τὸ ὁποῖο μὲ τὴν καθοδήγησή του ἀνέπτυξε πολὺπτυχη δραστηριότητα, σὲ κατηχητικὸ, διδακτικὸ, μουσικὸ καὶ γενικὰ πολιτιστικὸ ἐπίπεδο. Ὁ πρωτότυπος

καὶ ἐκσυγχρονισμένος τρόπος λειτουργίας του ἀποτυπώνεται ἄριστα στὸ ὁμώνυμο περιοδικό, ποὺ κυκλοφορεῖ ἀνὰ δίμηνο σὲ καλαίσθητη ἔκδοση.

Ἐπὶ ἡμερῶν του, ὁ Ναὸς τοῦ Πολιοῦχου πραγματοποιοῦσε ἀξιόλογες ἐκδόσεις βιβλίων του, ὀρισμένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα μεταφράστηκαν καὶ σὲ ξένες γλώσσες καὶ κυκλοφόρησαν εὐρύτατα μεταξὺ τῶν προσκυνητῶν καὶ ἐπισκεπτῶν. Ἐπίσης συνέγραψε πλῆθος ἄρθρων, ἐκκλησιαστικοῦ καὶ θεολογικοῦ περιεχομένου, σὲ ἐφημερίδες καὶ περιοδικά, ὅπως εἶναι ἡ «Ἐκκλησία» καὶ ὁ «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς».

Ἐπισκέφθηκε ὅλα τὰ πρεσβυγενῆ καὶ νεώτερα Πατριαρχεῖα καὶ τὶς τοπικὲς Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, ἄλλοτε συνοδεύοντας τὸν Παναγιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης, στὰ πλαίσια ἐπισήμων ἐπισκέψεων, καὶ ἄλλοτε ὡς ἐπικεφαλῆς ἐκκλησιαστικῶν ἀποστολῶν.

Διατέλεσε πρόεδρος τιμητικῆς ἐπιτροπῆς, ἀπὸ κληρικοὺς καὶ καθηγητὲς πανεπιστημίου, ποὺ διοργάνωσαν καὶ προγραμματίσαν ἐπετειακὲς ἐκδηλώσεις πρὸς τιμὴν τοῦ Παναγιωτάτου, γιὰ τὴ συμπλήρωση εἰκοσιπενταετοῦς ἀρχιερατίας (1965-1990) καὶ εἰκοσαετοῦς ποιμαντορίας στὴ Θεσσαλονίκη (1974-1994).

Ἐκπροσώπευε τὸν Παναγιώτατο σὲ πλῆθος ἐκδηλώσεων καὶ στὴν προεδρία τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Χαρισείου Γηροκομείου.

Σὲ ἐπιβράβευση τῆς ἐξαιρετικὰ καρποφόρας διακονίας του ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης τοῦ ἀπένευσε τὸν τίτλο τοῦ Μεγάλου Ἀρχιμανδρίτου, τὸν μεγαλόσταυρο τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ ἄλλες ἐκκλησιαστικὲς διακρίσεις.

Διακρίνεται γιὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ του ἦθος, τὴ θεολογικὴ του κατάρτιση, τὴ σεμνότητα καὶ τὴν πραότητα του.

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΜΗΝΑΙΑ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ καὶ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. Ἀθήνα 1993, σχῆμα 17X24 ἐκατ., σσ. 508 καὶ 584 ἀντίστοιχα.

Στοῦ μὲν Ὀκτωβρίου παρατίθεται καὶ ἡ πλήρης Ἀσματικὴ Ἀκολουθία τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ (20 Ὀκτωβρίου), στοῦ δὲ Νοεμβρίου, τοῦ ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως (9 τοῦ μηνός), ἐνῶ καὶ τὰ δύο ἐμπλουτίσθηκαν μὲ τὰ ἐλλείποντα ἀπολυτίκια.

Ο ΖΑΚΥΝΘΟΥ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ξεχωριστή ημέρα ή 25η Ἰουνίου 1994 για τήν νήσο τῶν ποιητῶν Ζακύνθο.

Ἐνα ἄξιο τέκνο της, γόνος τοπικὸς ἀνεδειχθη Μητροπολίτης Ζακύνθου καὶ ἐνθρονίστηκε μεῖ ἰδιαίτερη λαμπρότητα.

Οἱ τοπικὲς ἀρχές, Βουλευτὲς καὶ σύσσωμος ὁ Κλήρος καὶ Λαὸς τῆς Ζακύνθου κατέβηκαν στὴν προβλήτα καὶ ὑποδέχθηκαν τὸν νέο Μητροπολίτη κ. Χρυσόστομο Β', ὁ ὁποῖος κατέφθασε μεῖ πλοῖο τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ.

Τὴν ἴδια στιγμή σήμαιναν κανονιοβολισμοὶ ἐνῶ ὁ Λαὸς ζητωκραύγαζε «ἄξιος» καὶ χειροκροτοῦσε.

Ὁ Σεβασμιώτατος φανερὰ συγκινημένος ἐκ τῆς θερμῆς ὑποδοχῆς χαιρετοῦσε καὶ εὐλογοῦσε.

Ἀκολούθησε ἡ προσφώνηση τοῦ Δημάρχου κ. Ἀνδρέα Λαδικοῦ καὶ δημιουργήθηκε πομπὴ μεῖ ἐπικεφαλῆς Ἱεράρχες ἀπ' ὅλες τὶς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καὶ πλῆθος Κληρικῶν Ζακυνθίων ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς Ζακύνθου.

Στὴ συνέχεια ἔγινε στὸν Μητροπολιτικὸ ναὸ ἢ ἐνθρόνιση. Παρέστησαν: ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ἐκπρόσωποι τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ρωσσίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Ἐπίσης παρέστησαν πολλοὶ Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἰδιαίτερη βαρύτητα εἶχε ὁ ἐνθρονιστήριος λόγος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Χρυσοστόμου, ὁ ὁποῖος μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑποσχέθηκε ἀνάπτυξη τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Μητροπόλεως, διαφύλαξη τῶν τοπικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐθίμων, ὑποστήριξη τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τόνισε ὅτι πιστεύει στὸν «ἐπισκοποκεντρισμὸ» καὶ ὄχι στὸν δεσποτισμὸ.

Τὴν Κυβέρνηση ἐκπροσώπησε ὁ Βουλευτὴς Ζακύνθου τοῦ ΠΑΣΟΚ κ. Δημ. Παλαιοθόδωρος.

Ὁ ἐνθρονιστήριος λόγος

ΔΟΞΑ ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΟΜΟΟΥΣΙΩ
ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΩ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΩ ΤΡΙΑΔΙ
ΠΑΝΤΩΝ ΕΝΕΚΕΝ.

Σεβασμιώτατοι,
Εὐλαβὲς πρεσβυτέριο,
Λαὸ τῆς Ζακύνθου ἠγαπημένε,
Προσφιλεῖς φιλοξενούμενοι,

Βαθύτατα συγκινημένος ἀνέρχομαι εἰς τὸν θρόνον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ζακύνθου καὶ Στροφάδων.

Ὁ τριαδικὸς Θεὸς ἠθέλησε καὶ ἐφώτισε τὴν Ἱερά Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἐκ τῶν πολλῶν ἀρίστων κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας μας ἐκλέξει ἐμεῖ τὸν ἐλάχιστον, ὡς τὸν κατάλληλον διὰ νὰ ἀναλάβω τὸ ἀγιαστικόν, διδακτικόν καὶ διοικητικόν ἔργον τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ζακύνθου καὶ διαδεχθῶ εἰς τοῦτο Κατραμῆδες, Διονυσίους, Χρυσοστόμους, Ἀλεξίους καὶ ἄλλους διαπρεπεῖς προκατόχους τῶν ὁποίων τὰ ἀναστήματα καλύπτουν λαμπρὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τῆς ὡραίας αὐτῆς νήσου.

Εὐγνωμονῶ τὸν Θεὸν καὶ διὰ τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς Αὐτὸν πρεσβείας των, τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, τὴν πολιοῦχον Σινᾶ Ἀγίαν Αἰκατερίνην, τὸν Ἅγιον Τιμόθεον, ἰδρυτὴν τῆς Ἱεράς Μονῆς Πεντέλης, ἐξαιρέτως δὲ τὸν προστάτην μου Ἅγιον Διονύσιον.

Εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ διὰ τὴν πατρικὴν ἀγάπην του, τὴν φροντίδα του καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην του εἰς τὸ πρόσωπόν μου.

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὸν ἀπὸ Ζακύνθου Σεβ. Μητροπολίτην Ἀττικῆς κ. Παντελεῆμονα δι' ὅσα ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπραξε καὶ δηλῶ ὅτι τὸν θεωρῶ πάντοτε συγκυριάρχην εἰς τὴν Ἱεράν ταύτην Μητρόπολιν.

Θερμὰς εὐχαριστίας ἐκφράζω πρὸς τὸν Παναγιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κύριον Κύριον Βαρθολομαῖον καὶ πρὸς τοὺς προκαθημένους τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν τιμητικὴν συμμετοχὴν τῶν Σεβασμιωτάτων ἐκπροσώπων των εἰς τὴν ἱερότητα τῆς ἡμέρας ταύτης.

Εἰς τὸν τὸν Ἠγούμενον καὶ τὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἱεράς Μονῆς Πεντέλης ἐπίσης ὀφείλω πολλὰς εὐχαριστίας καὶ ἀνταποδόσεις διὰ τὴν ἀγάπην των καὶ τὴν ἀφοσίωσίν των.

Μνημονεύω τῶν ἀειμνήστων εὐεργετῶν μου Χρυσοστόμου, Δημητρίου καὶ Ἀλεξίου Ἰγγλέση, Μητροπολιτῶν Ζακύνθου, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σινᾶ Πορφυρίου τοῦ Γ', παρὰ τοῦ ὁποίου ἐλα-

**Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ζακύνθου
κ. Χρυσόστομος.**

βον τὴν χάριν τῆς Ἱερωσύνης, ιδιαίτατα δὲ τοῦ μακαριστοῦ Ἀργολίδος Χρυσόστομου Δεληγιαννοπούλου.

Καὶ στρέφω μὲ σεβασμὸν τὴν σκέψιν μου πρὸς τὸν μακαριστὸ πατέρα μου, τὸν ἀπλοϊκὸ Ζακυνθινὸ. Τὸ ὄνειρό του ἄργησε νὰ πραγματοποιηθῆ ἀλλὰ ἰδοὺ εὐρίσκομαι ἐδῶ ὅπου ἐκεῖνος ἔντονα ἐπεθύμει. Συμπαρίσταται ἡ μητέρα μου, μετὰ τῆς ὁποίας μου ἐχάρισε τὸ ζῆν καὶ τὸ εὐζῆν.

Τολμῶ νὰ πῶ ὅτι ἐκεῖνος ἔμαθε εἰς ἐμὲ νὰ ἀγαπῶ τόσο πολὺ τὴν Ζάκυνθο ὥστε νὰ εὐρίσκουν ξεχωριστὴ θέσιν εἰς τὴν καρδίαν μου τὰ λόγια τοῦ Κάλβου:

«Χαῖρε Ἀύσονία, χαῖρε καὶ σὺ Ἀλβιών,
χαιρέτωσαν τὰ ἐνδοξα Παρίσια,
ῥωαία καὶ μόνη ἡ Ζάκυνθος μὲ κυρεῦει»
(Ὁ φιλόπατρις ιβ', Ἀ. Κάλβου).
Ἄλλὰ τὴν ἱεράν ταύτην στιγμὴν αἰσθάνομαι

ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναφερθῶ εἰς τὰ θέματα τὰ ὁποῖα μὲ ἀπασχολοῦν ὡς Μητροπολίτην Ζακύνθου.

Τὸ πρῶτον εἶναι ἡ Θεία Εὐχαριστία. Θὰ ἀναλωθῶ εἰς τὴν προσπάθειαν ὅπως ἀδιαλείπτως εἰς ὅλας τὰς ἐνορίας μεταδίδεται τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον. Τὸ κυριώτερον καθήκον μου εἶναι νὰ διατηρήσω ἀστεῖρευτον τὸ Ἅγιον Ποτήριον, τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας διότι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι σαφής: «ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πῖντε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς... ἡ γὰρ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστὶ βρῶσις καὶ τὸ αἷμά μου ἀληθῶς ἐστὶ πόσις» (Ἰωάν. 6, 53-55).

Δεύτερον, συναφὲς πρὸς τὸ πρῶτον, εἶναι τὸ θέμα τῆς χειροτονίας κληρικῶν μὲ γνώσεις καὶ ἐνθουσιασμό, διὰ νὰ βοηθήσουν καὶ συνεχίσουν τὸ ἔργον τῶν εὐλαβεστάτων ἀδελφῶν συλλειτουργῶν τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, τῶν ὑπηρετούντων εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ζακύνθου. Τούτους ιδιαίτερος τιμῶ καὶ τοὺς ὑπόσχομαι πατρικὴν συμπαράστασιν ὄχι μόνον εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὸ ἔργον τους, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν προσωπικὴν των ζωὴν. Ἄς εἶναι δὲ βέβαιοι, ὅτι εἰς τὸ πρόσωπόν μου θὰ εὐρουν τὸν Ἐπίσκοπον καὶ ὄχι τὸν «δεσπότην».

Τρίτον θέμα εἶναι τὸ τῆς ἀξιοποιήσεως ὅλου τοῦ διαθέσιμου ἀνθρωπίνου δυναμικοῦ εἰς τὴν ἐν Χριστῷ διακονίαν. Τὴν Ἐκκλησίαν δὲν ἀποτελοῦν μόνον οἱ κληρικοί. Ὅλα τὰ μέλη τῆς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀξιοποιηθοῦν εἰς τοὺς ποικίλους τομεῖς τοῦ ἔργου τῆς. Θέλουμε ἱεροψάλτας, κατηχητὰς - κατηχητριάς, ἐπιτρόπους καὶ στελέχη φιλανθρωπικῆς δράσεως. Ἐπιθυμοῦμε δὲ καὶ θὰ ἐπιδιώξουμε τὴν πολύτιμο συμπαράστασιν τῶν θεολόγων μας, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται τὸν «ἀγῶνα τὸν καλὸν» εἰς τὰ σχολεῖα μας.

Τέταρτον φλέγον θέμα εἶναι τὸ τῆς διατηρήσεως τῶν ιδιαιτέρων ἐκκλησιαστικῶν μας ἐθίμων. Τὰ ἔθιμά μας δὲν εἶναι οὔτε ἀνώτερα οὔτε κατώτερα ἄλλων. Ἐχουν ὅμως ἰδιαιτερότητα καὶ ἀποτελοῦν χαρακτηριστικὸ στοιχεῖο τῆς ταυτότητός μας. Ὁ ἱερός τοῦτος θησαυρός τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας παραδόσεως, διὰ τὴν ὁποῖαν δικαίως περηφανευόμεθα, θὰ διαφυλαχθεῖ ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ. Ἀπεριφράστως, ὡς ἄλλος Παῦλος, δηλώ ὅτι «ζηλωτῆς ὑπάρχω τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων» (Γαλ 1,14).

Ἐτερον θέμα εἶναι τὸ τῆς ἀναπτύξεως ἐπιπερισσότερον τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Μητροπόλεως. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο διαφαίνονται οἱ ἐξῆς τομεῖς δράσεως: Τῆς νεότητος, τῆς τρίτης ἡλικίας, τῶν ἀτόμων μὲ εἰδικὰς ἀνάγκας, τῶν ἀναξιοπαθούτων, τῆς οἰκολογίας. Εἰς τοὺς τομεῖς τούτους ἡ Ἱερά Μητρόπολις πρέπει νὰ παρεμβαίνει μὲ ἔργα, ἀποφεύγουσα τοὺς μεγάλους καὶ περιπτώτους λόγους. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ἔργων καὶ ὄχι λόγων. Εἶναι τόσα πολλὰ τὰ προβλήματα του καὶ τόσο περίπλοκα, ὥστε δὲν ἀντέχει πλέον λόγους ἄνευ ἔργων. Τουλάχιστον ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην ἀναμένει ἔργα. Σὰς βεβαιῶ ὅτι ἔχω συνείδησιν τοῦ πράγματος.

Καὶ ἔρχομαι εἰς τὸ θέμα τῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν ἑτεροδόξων ὁμολογιῶν. Αἱ σχέσεις μας μετ' αὐτῶν θὰ πρέπει νὰ χαρακτηρίζονται ἀφ' ἐνός μὲν ὑπὸ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑπὸ πνεύματος ἀξιοπρεπείας, ὥστε καὶ ἡ φιλία νὰ καλλιεργεῖται, καὶ οἰαδήποτε ἐνέργεια προσηλυτισμοῦ νὰ ἀποφεύγεται. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῶν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων ὁμολογιῶν καλῶν σχέσεων, τὰς ὁποίας διακαῶς ἐπιθυμοῦμε, εἶναι ἡ ἀποφυγὴ τοῦ προσηλυτισμοῦ καὶ ἡ υἰοθέτησις τοῦ ἀλληλοσεβασμοῦ. Ὡς πρὸς τὰ παγχιριστανικὰ προβλήματα, τὰ συζητούμενα εἰς τὰ θεολογικὰ συνέδρια καὶ εἰς τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους, θὰ πρέπει ἐνεργῶς νὰ συμμετέχωμε ἀκολουθοῦντες τὸ πρόγραμμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἱστορία ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ζάκυνθος ἦτο καὶ παραμένει «σταυροδρόμι» τῶν λαῶν, συνδυάζουσα προσαρμοστικότητα, ἀλλὰ καὶ ἐπαγρύπνησιν διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ταυτότητός της. Ἡ Ζάκυνθος ἐπέδειξε ἀξιοθαύμαστον ἀντοχὴν εἰς ξένας ἐπιρροάς, χωρὶς ν' ἀπομονωθεῖ ἢ νὰ ἀλλοτριωθεῖ, «τοῖς πᾶσι γέγονε τὰ πάντα ἵνα πάντως τινὰς σώσει» (Α' Κορινθίους 9,22) ἀλλὰ παραμένει ἡ ὀρθόδοξος Ζάκυνθος. Τοῦτο τὸ πραγματικὸ στοιχεῖον εἶναι πολῦτιμο διὰ τὰς διαχριστιανικὰς σχέσεις καὶ τὸ «κοινὸ εὐρωπαϊκὸ σπῆτι». Ἐπιφορτίζει δὲ τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ζακύνθου μὲ τὴν εὐθύνην τῆς ἔντονης συμμετοχῆς εἰς τὰς διαχριστιανικὰς ἐπαφὰς καὶ συζητήσεις.

Ἐρχομαι τώρα εἰς τὸ θέμα τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἐκκλησίας. Τὸν τελευταῖον καιρὸν ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν

καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ ἐνετάθη ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ αὐτοδιοικήτου τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τοῦτο, διότι ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς νομιμότητος, ἐγένετο προσπάθεια παραμερισμοῦ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κανονικότητος. Τὸ πρόβλημα βεβαίως ἔχει τὴν ἀρχὴν του εἰς τὸ ἀνορθόδοξο σύστημα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τὸ ὁποῖον ἐπέβαλε τὸ καθεστῶς τοῦ Ὁθωνος. Ἦλθε ὅμως ἡ ὥρα νὰ δοθεῖ ὀριστικὴ λύσις εἰς τὸ πρόβλημα. Ὡς Μητροπολίτης Ζακύνθου, καὶ εἰς τὰ πλαίσια τῆς συνοδικότητος θὰ ἐργασθῶ πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὸ θέμα ἐμπλέκονται, ὄχι πάντα μὲ τὸν προσήκοντα τρόπον, καὶ θρησκευτικαὶ ὁργανώσεις, τονίζω τὸ ἐξῆς: Κατ' ἐμὲ εἶναι μέγα σφάλμα ὁ διαχωρισμὸς τῶν χριστιανῶν εἰς ὀμάδας. Θεωρῶ ὅλους τοὺς χριστιανοὺς τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ἀγαπητὰ καὶ τοὺς καλῶ — ἕκαστον κατὰ τὸ χάρισμά του — εἰς τὴν κοινὴν χριστιανικὴν προσπάθειαν. Ἄν παρ' ἐλπίδα ὑπάρξει ἐκ μέρους θρησκευομένων, οἱ ὁποῖοι αὐτοθαυμάζονται ὡς «ἐκλεκτὴ μερίδα», τάσις παρεκκλησιαστικότητος, θὰ ἀντιμετωπισθεῖ μὲ τὰ προβλεπόμενα ἐκκλησιαστικὰ κανονικὰ μέτρα. Τὴν ἱεράν στιγμὴν ταύτην διαβεβαιῶ, ὅτι θέλω καὶ θὰ ἀποδεχθῶ τὴν σκληροτέραν γόνιμον κριτικὴν. Τὴν παρεκκλησιαστικότητα ὅμως, ὡς ἔχω ὑποχρέωσιν, θὰ τὴν πατάξω. Ἐξηγοῦμαι διὰ νὰ μὴν παρεξηγοῦμαι.

Τέλος, ἐπειδὴ πολλὰ λέγονται περὶ Μητροπολιτῶν ἐπιθυμῶ νὰ συνοψίσω τὰς περὶ τοῦ Ἐπισκόπου ἀντιλήψεις μου εἰς μίαν χαρακτηριστικὴν φράσιν: «Ναὶ εἰς τὸν Ἐπισκοποκεντρισμὸν, ὄχι εἰς τὸν Δεσποτισμὸν». Ὁ Ἐπίσκοπος - Μητροπολίτης εὐρίσκειται ἐπικεφαλῆς τῆς συνάξεως τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας, δηλαδὴ ἐπικεφαλῆς τῶν Πρεσβυτέρων, Διακόνων, Μοναχῶν καὶ πιστῶν, ἀλλὰ ἡ δύναμις τοῦ σώματος τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας εὐρίσκειται εἰς τὸν Κλῆρον καὶ τὸν Λαόν. Ὅπως ὁ Θεὸς εἶναι ἕνας ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνος, κατ' ἀνάλογον τρόπον ὁ Μητροπολίτης εἶναι ἕνας ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνος. Ὁ Μητροπολίτης δὲν ὑπάρχει ἀπλῶς, ἀλλὰ συνυπάρχει ἐντὸς τοῦ σώματος τῆς Θεῆς Εὐχαριστίας καὶ τὸ ἐκπροσωπεῖ διὰ τῆς συνοδικότητος. Ἡ Σύνοδος τὸν ἐκλέγει καὶ ὁ ἴδιος συνιστᾷ τὴν Σύνοδον μετὰ τῶν ἀδελφῶν Μητροπολιτῶν. Εἰς τὴν Μητρόπολιν ἔχει βεβαίως τὴν πρωτοκαθεδρίαν. Ἀλλὰ ἡ πρωτοκαθεδρία παραμένει πάντοτε λειτουργικὴ, ὑπηρετοῦσα τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ προκα-

θήμενος τῆς Μητροπόλεως δὲν ἐξοβελίζει τὰ μέλη της, ἀλλὰ τὰ ἐξυπηρετεῖ διατηρῶν τὴν συνοχὴν των, διοικῶν, διδάσκων καὶ ἀγιάζων ταῦτα πρὸς δόξαν Χριστοῦ «ὅς ἐστιν ἡ κεφαλὴ» τοῦ σώματος.

Ἦν' αὐτὰς τὰς προϋποθέσεις ἀνέροχομαι, χάριτι Θεοῦ, σήμερον εἰς τὸν θρόνον τῆς Θείας Εὐχαριστίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ζακύνθου. Προσευχηθῆτε παρακαλῶ, Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι ἀδελφοί, εὐλαβέστατοι συμπρεσβύτεροι, διάκονοι, μοναχοὶ καὶ εὐλογημένοι χριστιανοί, ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ βαστάσω τὴν διακονίαν μου.

«Ὁ δὲ Θεὸς πάσης χάριτος, ὁ καλέσας ἡμᾶς εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ δόξαν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὀλίγον παθόντας, αὐτὸς καταρτίσει ὑμᾶς καὶ ἡμᾶς, στηρίζει, σθενώσει, θεμελιώσει. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων, ἀμήν» (Α' Πέτρο. 5, 10-11).

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Σεβασμιώτατος γεννήθηκε στὴ Ζάκυνθο τὸ 1939, ὅπου ἐξέμαθε τὰ στοιχειώδη καὶ ἐγκύκλια γράμματα. Εἶναι πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ παρηκολούθησε μαθήματα εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ ἰδίου Πανεπιστημίου. Μετὰ ὑπηρεσία τεσσάρων ἐτῶν στὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ζακύνθου (1954-1957), μετέβη καὶ ἐγκαταβίωσε (1959) στὴν Ἱ. Μονὴ τῆς Ἁγ. Αἰκατερίνης τοῦ Θεοβαδίστου ὄρους Σινᾶ. Ἐκεῖ μετὰ ἀπὸ δοκιμασία ἐκάθη Μοναχὸς τὸν Αὐγούστο τοῦ 1961 καὶ τὸν Νοέμβριο ἐχειροτονήθη Διάκονος ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Σιναίου Πορφυρίου. Πρεσβύτερος ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἀρχιεπισκόπου τὸν Νοέμβριο τοῦ 1962 καὶ ἐτοποθετήθη στὸ Σιναϊτικὸ Μετόχιο Ζακύνθου. Τὸ ἔτος 1972 εὐρίσκεται στὸ Σιναϊτικὸ Μετόχιο Ἰωαννίνων. Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1974 τοῦ ἀνετέθη ἡ Ἡγουμενία τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης, τὴν ὁποία κατεῖχε μέχρι τῆς ἐκλογῆς του ὡς Ζακύνθου. Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος Δωδώνης ἐξελέγη τὸν Αὐγούστο τοῦ 1976 καὶ ἐχειροτονήθη στὸ καθολικὸ τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης τὴν ἡμέραν τῆς πανηγυρεῶς τῆς 16ῆς Αὐγούστου, ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, συλλειτουργούντων καὶ συμπροσευχομένων εἰκοσι ἑννέα Ἀρχιερέων, παρουσία πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος.

Τὸν Αὐγούστο τοῦ 1991 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς

Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνύψωσε αὐτὸν εἰς Μητροπολίτην.

Τὴν 9ην Ἰουνίου 1992 ἐπανεξελέγη παμψηφεί ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος, Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης.

Τὴν 26.1.1993 ἀνέλαβε ἐκπρόσωπος ἐπὶ τοῦ τύπου, ἐθιμοτυπίας καὶ δημοσιῶν σχέσεων τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ.

Τὴν 31.8.1993 με ἐντολὴ τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀττικῆς Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα τοῦ Γεν. Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Τὴν 25.5.1994 ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Μητροπολίτης Ζακύνθου.

Συμμετέσχε σὲ ἐπίσημες καὶ ἀνεπίσημες ἀποστολὰς σὲ ὅλες τὶς ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Διοργάνωσε στὴν Ἱερὰ Μονὴ Πεντέλης συνέδρια καὶ συναντήσεις με θέματα θεολογικὰ ἀλλὰ καὶ γενικότερου κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος (Ναρκοτικά, Εἰρήνη, Περιβάλλον, Ἱατρικὴ - Ὑγεία).

Σὲ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσε ἐπίκαιρα ἄρθρα.

ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ ΣΤΗ ΣΕΙΡΑ «ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΞΗ»

Ἡ ἐπιτυχημένη σειρά «Θεωρία καὶ πράξη» ἐμπλουτίζεται με τὴν ἐκδοσὴ τριῶν ἀκόμη βιβλίων ποὺ παρουσιάζουν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον:

* Ἀρχιμ. Γερβασιῶν Ι. Ραπτοπούλου, **ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ** καὶ οἱ κακοδοξίες τοῦ Παπισμοῦ. Ἀριθμὸς 10. Ἀθήνα 1994, σελίδες 248.

Οἱ κυριότερες αἰρετικές «ἐκκλησίες» ποὺ δροῦν στὴν Ἑλλάδα, ἡ διδασκαλία τους καὶ ἡ ὀρθόδοξη ἀπάντησις σ' αὐτὴν. Ἐπίσης, ἐκθεση καὶ ἀναίρεσις ὄλων τῶν κακοδοξιῶν τοῦ Παπισμοῦ.

* Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Π. Ἀβαγιανοῦ, **ΤΟ ΙΕΡΟ ΕΥΧΕΛΑΙΟ**, φάρμακο ζωῆς καὶ σωτηρίας. Ἀριθμὸς 11. Ἀθήνα 1994, σελίδες 104.

Ἐκλαίκευμένη ἀλλὰ πλήρης ἐκθεση τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ τὴ σύστασις, τὸ σκοπὸ, τὰ σωστικὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἱεροῦ Μυστηρίου τοῦ Εὐχελαίου, με ἐπιλογὴ ὕμνων καὶ εὐχῶν του (κείμενο-μετάφρασις).

* Εὐαγγελίου Γ. Καρακοβούνη, θεολόγου, **ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ**. Τί λέει ἡ Ψυχολογία - Ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας. Ἀριθμὸς 12. Ἀθήνα 1994, σελίδες 88.

Ἡ περιέργεια καὶ ἡ ἀγνοία σπρώχνουν ἀρκετοὺς χριστιανούς στὴν «ἐξέτασις» καὶ τὴν «ἐρμηνεία» τῶν ὄνειρων, με ἀποτέλεσμα τὴν ἀνάπτυξη «ὄνειροφιλολογίας» (ὄνειροκρίτες, καζαμίες κ.ἄ). Τί λέει, ὁμως, ἡ Ψυχολογία γιὰ τὰ ὄνειρα καὶ ποιά εἶναι ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας, μὰς διαφωτίζει με πειστικότητα τὸ παρὸν βιβλίον.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α.Α. ΤΟΝ ΠΑΠΑΝ ΙΩΑΝΝΗΝ - ΠΑΥΛΟΝ Β' κατὰ τὴν Θρονικὴν Ἑορτὴν τῆς Ρώμης (30.6.1994)

Ἀγιώτατε,

Τερὰ συγκίνησις διακατέχει τὴν καρδίαν πάντων ἡμῶν κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, κατὰ τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης καὶ ἐνώπιον τοῦ Σεπτοῦ Προσώπου τῆς Ὑμετέρας Ἀγιότητος.

Καὶ εἶναι ἀσφαλῶς πλήρως δικαιολογημένα τὰ αἰσθήματα ἡμῶν ταῦτα, διότι ἤλθομεν ἐνταῦθα διὰ

Τοῦ Μητροπ. Ἡλιουπόλεως καὶ Θεϊρων κ. Ἀθανασίου
Ἀρχηγοῦ τῆς Πατριαρχικῆς Ἀντιπροσωπείας

τὴν ἐπέτειον τῆς Θρονικῆς Ὑμῶν ἑορτῆς ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀγίων Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, πραγματοποιοῦντες καὶ αὐθις τὸ ἀπὸ ἐτῶν ὑπὸ τῶν μακαριστῶν προκατόχων ἡμῶν ἐγκαινισθὲν εὐλογημένον ἔθος τῶν ἀμοιβαίων ἐπισκέψεων.

Συγχρόνως ὁμως καὶ διότι ὡς «ζῶντα γράμματα» ἔχομεν τὴν τιμὴν καὶ τὸ προνόμιον νὰ ἐκπροσωπῶμεν τὸν Πατέρα ἡμῶν καὶ Αὐθέντην, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον, τὸν ἐν τῷ Οἰκουμηνισμῷ συνοδοιπόρον καὶ συναθλητὴν τῆς Ὑμετέρας Ἀγιότητος καὶ νὰ κομίζωμεν τὸ ἰδιαίτερον μήνυμα Αὐτοῦ πρὸς Ὑμᾶς. Ὡς γνωστόν, συνεχίζομεν πιστῶς μὲν, συνεπῶς καὶ συνετῶς δὲ τοὺς ἀπὸ ἐτῶν ἀρξαμένους Τριαδοπροβλήτους Διαλόγους μετὰ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ἔτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων θρησκευμάτων μὲ ὅλας τὰς ἐπιτευχθείσας οἰκουμενικὰς προσεγγίσεις, συμπλεύσεις καὶ ἀλληλοβοθηθείας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐμφανισθέντα θεολογικὰ καὶ ποιμαντικὰ «διάκενα», «κωλύματα» καὶ «ἀδιέξοδα».

Ζῶμεν σήμερον λίαν ἐντόνως τὰς θρησκευτικὰς, πολιτικὰς καὶ οἰκουμενικὰς κρίσεις τοῦ πλανήτου ἡμῶν καὶ «θεώμεθα» τὰς ἱστορικὰς, κοινωνικὰς ἀνακατατάξεις τῆς ἐποχῆς μας, τοὺς πολέμους καὶ τὴν μισαλλοδοξίαν.

Βιοῦμεν τὰς πραγματικότητας τῆς ἐνοποιήσεως, ἀλλὰ καὶ τοῦ κατακερματισμοῦ, τῆς καταργήσεως τῶν γεωγραφικῶν συνόρων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναβιώσεως τοῦ ἔθνοφυλετισμοῦ, τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως καὶ τοῦ λόγου, τῆς ἀνοχῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς καταπιέσεως τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων καὶ τῆς βίας, τοῦ πλοῦτος καὶ τῆς ἀνέσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνεργίας, τῆς πτωχείας, τῆς πείνης καὶ τῶν ἐπιδημικῶν νόσων, τοῦ τεχνολογικοῦ περφεκτιονισμοῦ,

ἀλλὰ καὶ τῆς ἐφιαλτικῆς ἀξήσεως τῆς οἰκολογικῆς ἀσυδοσίας καὶ τῆς προσβολῆς τῆς δημιουργίας, τῆς ἠλεκτρονικῆς ἐπαναστάσεως μὲ τὴν ταχυτάτην πληροφόρησιν, ἀλλὰ καὶ παραπληροφόρησιν καὶ τὸν ἀποπροσανατολισμὸν τῶν μαζῶν, τῆς προόδου τῶν ἐπιστημῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀναλφαβητισμοῦ, τῆς εὐφορίας τῶν παντοίων θρησκευτικῶν καὶ μὴ, αἰρετικῶν πανσπερμιῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀποθεολογήσεως γενικῶς τοῦ βίου ὑπὸ ποικίλων ἰδεολογημάτων καὶ τοῦ ἠθικοῦ μινιμαλισμοῦ.

Πολλοὶ ἄνθρωποι δισαθάνονται τὴν ἔντασιν μεταξὺ ἐξελισσομένης αὐτονομήσεως, συμπεριλαμβανομένης τῆς ἰδιωτικοποιήσεως τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀναζητήσεως μιᾶς μεστῆς ἐννοίας συμμετοχῆς καὶ ἀξιοπίστου ἐρμηνείας, μεταξὺ κοσμικῆς ἐπεκτάσεως τοῦ ὀρίζοντος καὶ τῆς ἐμπειρίας τῆς παραλύσεως, μεταξὺ τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς κηδεμονίας (ἢ ἐκκλησία παραπέμπεται εἰς τὸ πεδίου τῆς ἐλευθέρως ὥρας) καὶ τῆς ἀναζητήσεως μιᾶς ὑψηλοτέρας νομιμοποιήσεως διὰ κοινωνικὰς, οικονομικὰς καὶ πολιτικὰς δομὰς (λαϊκὴ θρησκεία) (K. Raiser).

Καὶ πάντα ταῦτα ἐνῶ προετοιμαζόμεθα νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν τρίτην «μετὰ Χριστὸν» χιλιετηρίδα.

Ὅμως διαβιοῦμεν συγχρόνως καὶ εἰς μίαν περιόδον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Θεία Πρόνοια ἠυδόκησεν, ὅπως τῆς «Προκαθημένης τῆς Ἀγάπης» προϋσταται ἡ Ὑμετέρα Ἀγιότης, ἡ ὁποία μὲ τοὺς λόγους, τὰς ἐνεργείας καὶ τὰ ὄραματα ἤδη ἔχει ἀφήσει ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς Της.

Ἀγιώτατε,

Προβάλετε μὲ διαφάνειαν τὴν ἱστορικὴν καὶ σύγχρονον ταυτότητα καὶ αὐτοσυνειδησίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἐντείνετε τὰς προσευχὰς Ὑμῶν καὶ προσπαθείας διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἰδεωδῶν τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἰσότητος μεταξὺ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν μεγάλων μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν, τῶν λοιπῶν θρησκευμάτων καὶ τῶν ἐθνῶν, διὰ τὸ καλὸν τῶν ἀνθρώπων ὅλης τῆς γῆς.

Καὶ νὰ εἴσθε βέβαιος, ὅτι τοῦτο θὰ εἶναι ἡ αὐθεντικωτέρα συμβολὴ Ὑμῶν εἰς τὸ ἑορτασθησόμενον «Μεγάλον Ἰωβηλαῖον τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κόσμου» κατὰ τὸ ἔτος 2000.

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ 20ΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΣΕΠΤΟΥ ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ*

Στή συνέχεια ὁ Πρόεδρος τοῦ Θεολογικοῦ Τμήματος Καθηγητῆς κ. Χρ. Βούλγαρης ἀναφέρθηκε μὲ μεστό λόγο στήν προσωπικότητα καί τήν προσφορά τοῦ Μακαριωτάτου. Ὁ λόγος τοῦ παρατίθεται κατωτέρω:

Μὲ τὴν σημερινὴν πανηγυρικὴν αὐτὴν τελετὴν, εἰς τὸν ναὸν τοῦτον τοῦ Πνεύματος, τὸ Ἐθνικὸν καὶ Καποδιστριακὸν Πανεπιστήμιον, τὸ

Τοῦ κ. Ι. Μ. ΧΑΤΖΗΦΩΤΗ

Ἐκπροσώπου Τύπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Τμήμα τῆς Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς αὐτοῦ Σχολῆς τιμᾷ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυρίου Σεραφεῖμ, τοῦ ἀπὸ Ἰωαννίνων καὶ Ἄρτης, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσαετίας ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὴν Προεδρίαν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου. Ἡ πρὸς τοὺς ἀρίστους τιμὴ ἔχει πάντοτε διπλὸν χαρακτήρα, καὶ δὴ ἀφ' ἑνὸς μὲν αὕτη ἀποτελεῖ ἀναγνώρισιν τῶν πρὸς τὸ κοινωνικὸν σύνολον προσερχθεισῶν ὑπ' αὐτῶν προσφορῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ δι' αὐτῆς προβάλλονται οὗτοι ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν πρὸς τοὺς νεωτέρους, ἰδιαίτερος μάλιστα ὅταν οὗτοι ἠνάλωσαν τὴν ζωὴν τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἔθνους. Οὕτω δὲ καὶ εἰς τὴν παρούσαν περίπτωσιν, τὸ πανηγυρικὸν τῆς ἐκδηλώσεως ἐκφράζει ὀφειλετικῶς τὸν πλοῦτον τῶν συναισθημάτων τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τῶν μελῶν τοῦ Τμήματος Θεολογίας, πρὸς τὸν σεπτὸν Ποιμενάρχη. Ἄλλ' ἐν ταύτῳ καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ πολυμόχθου καὶ πολυσχιδοῦς ἐκκλησιαστικοῦ τε καὶ ἑθνικοῦ ἔργου τοῦ ἐπὶ πεντηκονταετίαν ὄλην δρώντος ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἑθνικοῦ ἀνδρός.

Ὅτε πρὸ εἰκοσαετίας περίπου, καὶ συγκεκριμένως τὴν 12ην Ἰανουαρίου 1974, ἡ πρεσβυτέρα Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συγκροτούμενη ἐξ Ἱεραρχῶν ἐκλεγμένων ὑπὸ κανονικῶν Συνόδων, συγκροτημένων κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς ἀρχιερωσύνης, ἀνέθετε τὴν οἰακο-

στροφίαν αὐτῆς εἰς τὸν ἀπὸ Ἰωαννίνων καὶ Ἄρτης Μητροπολίτην Σεραφεῖμ, τὸ χριστεπώνυμον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους πλήρωμα ἐχαιρέτισε τὸ γεγονός μὲ ἀνακούφισιν καὶ ἐλπίδα, διότι οὕτως ἠνοίγοντο νέαι προοπτικαὶ διὰ τὴν ὁμαλοποίησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἑθνικοῦ βίου, τὴν ἄρρηκτον ἐνότητα τοῦ ὁποῦν βιοῦ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὡς ἱερὰν κληρονομίαν καὶ ὡς τὸν κυριώτερον συντελεστὴν τῆς διαχρονικῆς αὐτοῦ ταυτότητος. Οὐχ ἦττον ὁμως, ἡ εὐφορία αὐτῆ ἦτο πως συγκεκριμένη, ἰδίως μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐγγύτερον ἐγνώριζον τὰ πράγματα, λόγω τοῦ πλήθους καὶ τῆς σοβαρότητος τῶν προβλημάτων τὰ ὅποια εἶχον συσσωρευθεῖ ἐκ τῶν ἀλογίστων ἀντικανονικοτήτων καὶ αὐθαιρέτων ἐπεμβάσεων τῆς Δικτατορίας εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκ τῶν φατριαστικῶν πράξεων τοῦ ἰδιομόρφου ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος. Ἀμυδρὰν εἰκόνα τῆς κρατούσης τότε καταστάσεως παρέχουν οἱ λόγοι τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου ἀειμνήστου Μητροπολίτου Καλαβρυτῶν Γεωργίου, πρὸς τὴν συγκληθεῖσαν νὰ ἐκλέξη τὸν νέον Ἀρχιεπίσκοπον Ἰ. Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου, εἰπόντος ὅτι «ἐν μέσῳ ἑνὸς κόσμου τεταραγμένου... ἡ ἰσχυρὰ πνευματικὴ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας διέρχεται κρίσιν, ἔνδοθεν προερχομένην, καὶ δυναμένην, ἂν μὴ ἐγκαίρως ἀναχαιτισθῇ, νὰ ἐπηρεάσῃ αὐτὸ τοῦτο τὸ μυστηριώδες αὐτῆς ἔργον ἐν τῷ κόσμῳ. Τὴν κρίσιν ταύτην προὐκάλεσαν πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἀνθρώπιναι ἀδυναμίαι καὶ σφάλματα, διαπραχθέντα ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας, ἅτινα περιήγαγον εἰς δυσχερῆ θέσιν τὰ παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικὰ πράγματα καὶ ἐγέννησαν σύγχυσιν καὶ κατακραυγὴν, ὧν ἔνεκα ψυχαὶ ἐκλυδωνίσθησαν καὶ θερμοὶ περιήλθον, ὡς μὴ ὄφελεν, εἰς ἀνυποληψίαν...». Δυσχερεστάτη, λοιπὸν, καὶ πολύπλευρος ἀποστολή, μὲ εὐρείας ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἑθνικὰς προεκτάσεις ἀνετέθη ἀπὸ τὴν Ἰ. Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας εἰς τὸν νέον Ἀρχιεπίσκοπον. Ἐκκλησιαστικὴ προσωπικότης πολὺπειρος καὶ δεδοκιμασμένη, οὐ μόνον ἐκ τῆς μέχρι τότε δια-

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 508 τοῦ ὑπ' ἀρ. 13 τεύχους.

Ἀναμνηστική φωτογραφία στη μονή Πεντέλης μετά τὸ γεῦμα ποὺ παρατέθηκε στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ γιὰ τὰ 20χρονα τοῦ Μακαριωτάτου. Δίπλα στὸν Προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας μας ὁ Κοσμητὸρ κ. Β. Τσάκωνας (Φωτ. Βασίλη Ρεντζή).

ποιμάνσεως δύο Μητροπόλεων τῆς Ἡπείρου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ πλουσίου ἐθνικοῦ ἔργου, μὲ κύριον ἄξονα τὸ βορειοηπειρωτικὸν πρόβλημα, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ σήμερον ἀκόμη πρωταγωνιστεῖ, ἀνέλαβε τὸ πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐκλογή τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου ἐχαιρετίσθη ἀμέσως μεθ' ἰκανοποιήσεως ὑφ' ὄλων τῶν Ἀυτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, αὐθημερὸν δὲ ὁ μακαριστὸς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Δημήτριος ἀπέστειλε συγχαρητήριον τηλεγράφημα, εἰς τὸ ὁποῖον, μεταξὺ ἄλλων, ἐτόνισε ὅτι ἡ ἐκλογή τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου «συνεκίνησε τὴν Μητέρα Ἐκκλησία, διὰ τὸ ἄξιον τῆς προσωπικότητος» αὐτοῦ. Ἡ δὲ ἐνθρόνισις αὐτοῦ, τὴν 16ην Ἰανουαρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐγένετο παρουσία ἀντιπροσώπων ὄλων τῶν Ἀυτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Οὕτω πῶς τοὺς οἴκας τῆς Ἐκκλησίας εἰς χεῖρας ἀναλαβῶν, ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος, μὲ σαφήνειαν καὶ διορατικότητα προδιέγραψεν ὡς κυρίους στόχους αὐτοῦ τὴν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς συνεργασίας Προκαθημένου καὶ Μητροπολιτῶν, τὴν ἐκπόνησιν νέου Καταστατικοῦ

Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ ρυθμίζωνται αἱ σχέσεις αὐτῆς πρὸς τὴν Πολιτείαν βάσει τῶν ἱερῶν Κανόνων, τὴν ἀποκατάστασιν τῆς θέσεως τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τὸν ἐθνικὸν βίον ὡς θεσμοῦ παραλλήλου καὶ ἴσου πρὸς τὴν Πολιτείαν, τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τρωθείσης κανονικῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὰς ἄλλας Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν Μητροπολιτικῶν ἐδρῶν, τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ὁργανισμῶν, τὴν ἰδρυσιν νέων Μητροπόλεων πέραξ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, ὅπου διαβιοῖ μέγα τιμῆμα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ τὴν ἀνάληψιν ἡγετικοῦ ρόλου, ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἰς τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους διὰ τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ μοναδικοῦ πανορθοδόξου θεολογικοῦ δυναμικοῦ τῶν καθ' ἡμᾶς Θεολογικῶν Σχολῶν.

Τὸ πολυσήμαντον καὶ δύσκολον τοῦτο ἔργον ἀνέλαβεν ὁ Μακαριώτατος μὲ σύνεσιν καὶ μετριοπάθειαν. Ἄν δὲ εἰς τὴν ἐπιβολὴν τῆς κανο-

νικῆς τάξεως ἀπομένουν ἐλάχιστοι ἀκόμη περιπτώσεις πρὸς ρύθμισιν, τοῦτο ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ἀδυναμίαν πολιτειακῶν καὶ δικαστικῶν τινῶν παραγόντων, νὰ κατανοήσουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν τυγχάνει κοινὸν σωματεῖον, ἀλλὰ θεοσυστάτος ὀργανισμὸς μὲ πνευματικὴν αὐτοτέλειαν εἰς τὰ ἐσωτερικά της πράγματα (*sacra interna corporis*), ὅπου αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ποιναὶ δὲν δύνανται νὰ χαρακτηρισθοῦν αὐθαιρέτως ὡς διοικητικαὶ πράξεις, διότι οὕτως ἀλλοιοῦται ὁ ποιμαντικὸς, σωφρονιστικὸς καὶ σωτηριολογικὸς χαρακτήρ αὐτῶν εἰς τὴν ζωὴν τῶν μελῶν της. Οὕτω δέ, θεολογικῶς ἀποβαίνει ἀστήρικτος ἡ διάκρισις τῶν ἱερῶν κανόνων εἰς δογματικούς καὶ διοικητικούς, διὸ καὶ τυγχάνει αὐθαιρέτων νομικὸν πλάσμα ἢ ἄποψις, ὅτι ἡ σχετικὴ συνταγματικὴ κατοχύρωσις περιορίζεται μόνον εἰς τοὺς λεγομένους δογματικούς Κανόνες.

Βιών τὸ μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὰς κοινωνικὰς αὐτοῦ διαστάσεις, ὁ Μακαριώτατος ἐσυνέχισε καὶ ἐνέτεινε τὸ κοινωνικὸν αὐτῆς ἔργον, τὸ ὁποῖον ὡς Ἀρχιμανδρίτης ἀκόμη ἐφήρμοσεν εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἁγίου Λουκά Πατησίων καὶ ἐν συνεχείᾳ ὡς Μητροπολίτης Ἄρτης καὶ Ἰωαννίνων. Διὰ τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου, τὸ Μυστήριον τῆς Θ. Εὐχαριστίας ἐπεκτείνεται εἰς τὸν κόσμον, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος ἐκλαμβάνεται ὡς σύνολον ψυχοσωματικῶν καὶ διανοητικῶν παραγόντων. Οὕτω, μέσω τῆς ὑπηρεσίας τῆς «Χριστιανικῆς Ἀλληλεγγύης», ἡ συμπάραστασις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πρὸς τοὺς πάσχοντας προσεφέρθη, οὐ μόνον εἰς διαφόρους περιοχὰς τῆς Χώρας, δοκιμασθεῖσας ὑπὸ διαφόρων θεομηγιῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς χώρας, χριστιανικὰς καὶ μὴ, αἱ ὁποῖαι ἀντιμετώπισαν ἀνάλογα προβλήματα, ὡς π.χ. ἡ Πολωνία, ὁ Λίβανος, ἡ Αἰθιοπία, τὸ Σουδάν, ἡ Ἀρμενία, ἡ Ρουμανία, ἡ Βουλγαρία, ἡ Αἴγυπτος, ἡ Ρωσία, ἡ Περσία, τὸ Ἰράκ, ἡ Τουρκία, ἡ Ἰορδανία, ἡ Σερβία κατ' ἐπανάληψιν, ἡ Βοσνία, κ.ἄ. Ἰδιαιτέρως ὁμως ἐγγνώρισε τὴν μέριμναν ταύτην ἡ Β. Ἡπειρος, μετὰ τῆς ὁποίας στενοὶ εἶναι οἱ δεσμοὶ αὐτοῦ, ἀφ' ἧς ἐποχῆς, ὡς Μητροπολίτης Ἄρτης ἵδρυσεν τὸ 1956 τὸν Ἐθνικὸν Σύνδεσμον Ἀπελευθερώσεως Βορείου Ἡπείρου, ἐνῶ ἀργότερον, ὡς Μητροπολίτης Ἰωαννίνων (1958-1974), ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Βορειοηπειρωτικοῦ Ἀγῶνος, ἣν κατέχει μέχρι καὶ σήμερον.

Μὲ πρωτοβουλίαν τοῦ Μακαριωτάτου τὸ

1985 συνήλθεν εἰς τὸ Ζάππειον Παγχιρριστηρικὴ Διάσκεψις, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν θανάτων ἐκ πείνης, κυρίως εἰς τὰς χώρας τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας, ἐνῶ πᾶσα δυνατὴ ἐνίσχυσις προσεφέρθη εἰς τοὺς πρόσφυγας ἐκ διαφόρων χωρῶν, ὅπως τῶν Κούρδων καὶ Ἰρακινῶν, τὰ προβλήματα τῶν ὁποίων προέβαλε εἰς τοὺς Ἀρχηγούς τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Τὰ ἐθνικὰ ἀπετέλεσαν μόνιμον μέριμναν τοῦ Μακαριωτάτου. Παρὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐκκλησιαστικῶν προβλημάτων καθ' ὅλην τὴν 20ετῆ περιόδον τῆς Ἀρχιεπισκοπείας του, οὐδέποτε ὑπέστειλε τὴν σημαίαν τοῦ ἀγῶνος του διὰ τὰς θεμελιώδεις ἐλευθερίας καὶ τὰ στοιχειώδη ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν ἀλυτρώτων ἀδελφῶν τῆς Β. Ἡπείρου καὶ τῆς Κύπρου. Μὲ ἐπανειλημμένα διαμαρτυρία πρὸς τοὺς διεθνεῖς Ὄργανισμοὺς κατώρθωσε νὰ εἰσαχθεῖ τὸ Βορειοηπειρωτικὸν ζήτημα εἰς τὴν ἀρμοδίαν Ὑποεπιτροπῆν τοῦ ΟΗΕ, ἐνῶ διὰ τῆς περιφήμου ἐκκλήσεώς του πρὸς ὅλους τοὺς Ἀρχηγούς τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν περιέγραψε μὲ ἀδρᾶς γραμμὰς τὸ δράμα τῶν ἀδελφῶν μας, οἱ ὁποῖοι, ὡς μὴ ὄφειλε, διαβιοῦν εἰς τὴν ἀπάνθρωπον γείτονα Ἀλβανίαν. Ἐνσαρκῶν τὴν ἀλληλοπεριχώρησιν Ὀρθοδοξίας καὶ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὸ αἵματοβαμμένον ράσον τοῦ Ἑλληνος κληρικοῦ καὶ συνεχίζων τὴν μακροαίωνα παράδοσιν τῶν ἐθνικῶν ταγῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἔσπευσεν εἰς τὰς τάξεις τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως ἐναντίον τῆς ναζιστικῆς κατοχῆς, ταυτισθεὶς μὲ τὴν ἀγωνιστικὴν συνειδήσιν τοῦ ὑποδούλου ἔθνους. Ἐνταχθεὶς εἰς τὰς ομάδας τοῦ ΕΛΕΣ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Ναπολέοντα Ζέρβαν, ὁ ὁποῖος τὸν περιέβαλε μὲ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην καὶ σεβασμὸν, ἀνέλαβεν ἄκρως ἐμπιστευτικὰς καὶ ἐπικινδύνους ἀποστολὰς καὶ ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς λοιποὺς ἀγωνιστὰς τὴν ἱερότητα τοῦ ἀγῶνος δι' ἐλευθερίαν καὶ ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ αἰσθητοποίησεν τὴν ὑποστήριξιν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ δὲ Πολιτεία, ἀναγνωρίζουσα τὰς πολυτίμους αὐτοῦ προσφορὰς, ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ τοῦ Χρυσοῦ Ἀριστείου Ἀνδρείας, τοῦ Πολεμικοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Μεταλείου Ἐξαίρετων Πράξεων. Μὴ διακρίνων τὸ ἐθνικὸν του χρέος ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀποστολὴν ἐτάχθη εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὑπὲρ τοῦ Κυπριακοῦ ἀγῶνος εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς ΕΟΚΑ στρατηγοῦ Γρίβα - Διγενῆ προσενεγκῶν ἀμέριστον τὴν ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν του συμπαράστασιν. (Συνεχίζεται)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ἡ Ἱερὰ Σύναξις τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Σεπτεμβρίου συνήλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡ ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καθιερωθεῖσα Ἱερὰ Σύναξις τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἣτις ἠσχολήθη περὶ τὰ σπουδαιότατα ζητήματα τῶν οἰκουμενικῶν διαλόγων, τῶν μικτῶν γάμων, τῶν ἐν τῇ διασπορᾷ λειτουργικῶν προβλημάτων καὶ τῶν ἱερατικῶν κλήσεων.

Ἡ Σύναξις αὕτη ἀπέδειξε διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν θέλησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς συστηματικὴν ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζει ἡ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ὁρθοδοξία κατὰ τὴν ἀνακαινιστικὴν πορείαν τῆς πρὸς τὸν 21ον αἰῶνα.

Ἡ ὑψηλὴ πνευματικὴ στάθμη τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν περὶ Αὐτὸν Ἱεραρχῶν κατέστη ἔκδηλος κατὰ τὰς ἐν τῇ Συνάξει ἐνδελεχεῖς συζητήσεις, αἵτινες ἀνεφέροντο εἰς τὰς ὁμιλίας τῶν εἰσηγητῶν - ὁμιλητῶν, ἦτοι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γέροντος Ἐφέσου κ. Χρυσόστομου, τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικής κ. Ἰακώβου (τὸν ὁποῖον, ἀπουσιάζοντα διὰ λόγους ὑγείας ἐξεπροσώπει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ν. Ἱερσέης κ. Σίλας), τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. Στυλιανοῦ, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γαλλίας κ. Τερεμίου καὶ τῶν Συμπροέδρων τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. Στυλιανοῦ (ὁμιλήσαντος οὕτω δίς), Μητροπολίτου Ἑλβετίας κ. Δαμασκηνοῦ, Μητροπολίτου Περγάμου καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ἰωάννου, Μητροπολίτου Τυρολόης κ. Παντελεήμονος καὶ Μητροπολίτου Ἰταλίας κ. Σπυρίδωνος.

Κατὰ τὴν σύναξιν ἐγένετο αἰσθητὴ ἡ ἐνεργὸς παρουσία τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος Σεβ. Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμου.

«Υψηλὸν καὶ ἐπίζηλον ἐπίπεδον μορφώσεως»

Διὰ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύναξιν τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐγράφησαν πολλοὶ ἔπαινοι ἐν τῷ Τύπῳ. Οὕτω λ.χ. ἀνε-

γνώσαμεν ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ἔστια» (16 Σεπτ. 1994) τὰ ἑξῆς:

«Ἐφ' ὅλων τῶν συζητήσεων ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος κατέγραφε τὰς ἀπόψεις του, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς μελέτης τῶν θεμάτων ὑπὸ τῆς Ἀγίας καὶ Ἱεράς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου καὶ προωθήσεως αὐτῶν, ὅπου εἶναι ἀναγκαῖον.

» Ἡ ἄτυπος αὕτη Σύνοδος τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἡ Ἱερὰ Σύναξις, ὅπως ἐπίσημως ἀποκαλεῖται, σηματοδοτεῖ, κατὰ τὴν κρίσιν ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, τὴν νέαν εὐπρόσδεκτον καὶ πολυσήμαντον διὰ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πορείαν. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἦτο γνώστης τῶν θεμάτων καὶ τοῦ χειρισμοῦ τῶν συζητήσεων, ὅπως ἐφάνη καὶ εἰς τὸν ἐναρκτήριο ἄρθρον του, διὸ καὶ ἀπελάμβανε τοῦ σεβασμοῦ τῶν σεβασμιωτάτων συνέδρων. «Αἱ συζητήσεις καὶ διαβουλεύσεις ἡμῶν ἀπέδειξαν περιτρώπως τὸ ὑψηλὸν καὶ ἐπίζηλον ἐπίπεδον μορφώσεως, καταρτίσεως, ἀλλὰ καὶ ὑπευθυνότητος, ὡς καὶ τοὺς εὐρεῖς ὀρίζοντας τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου», ἀνέφερε μεταξὺ ἄλλων εἰς τὴν ἀποχαιρετιστήριον ὁμιλίαν του πρὸς τοὺς Ἱεράρχας ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος».

Ἴδρυμα περιθάλψεως χρονίως πασχόντων

Τὸ ὑπὸ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως καὶ Σαμοθράκης ἐκδιδόμενον περιοδικὸν «Γνωριμία», ἐν τῷ τεύχει Μαΐου - Ἰουνίου 1994, παρουσίασεν ἐξαιρετοὺς ἐγχρώμους φωτογραφίας τῶν κτιρίων, τῶν ἐσωτερικῶν χώρων καὶ τῆς ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις τελετῆς τοῦ περικαλοῦς καὶ θαυμασίου Σταυριδεῖου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος περιθάλψεως χρονίως πασχόντων «Ὁ ἅγιος Κυπριανός», ὅπερ προσετέθη εἰς τὰ ἀξιόλογα εὐαγγῆ ἰδρύματα, τὰ ὁποῖα κοσμοῦν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος Ἱ. Μητρόπολιν, ὡς καὶ τὰς ἄλλας Ἱ. Μητροπόλεις.

Ὡς ἀναφέρει τὸ ὑπ' ἀρ. 2 ἄρθρον τῆς σχετικῆς ἰδρυτικῆς πράξεως, σκοπὸς τοῦ Ἰδρύματος «εἶναι ἡ γενικὴ περιθάλψη τῶν χρονίως πασχόντων ἐνηλίκων χριστιανῶν πολιτῶν τοῦ Ἑβρου καὶ τῆς Θράκης μέσα σὲ εἰδικὰ κατασκευασμένο ἰδιόκτητο κτίριο τοῦ Ἰδρύματος. Γίνονται δεκτοὶ σὺν 70 θέσεις τοῦ Ἰδρύματος χρονίως ἢ ἀνιάτως πάσχοντες ἐνήλικες ἄνδρες

καὶ γυναῖκες κατ' ἐξαίρεση δὲ καὶ παιδιά ἐφ' ὅσον ἔχουν συμπληρώσει τὸ 15ο ἔτος τῆς ἡλικίας τους. Στους ἀσθενεῖς ἐξασφαλίζεται στέγη, φαγητό, θέρμανση, ἐργασιοθεραπεία, ἰατροφαρμακευτικὴ περίθαλψη μὲ τὴ συνδρομὴ τῶν ἀσφαλιστικῶν ταμείων καὶ ψυχαγωγία. Ἡ εἰσαγωγή τῶν ἀσθενῶν γίνεται μετὰ ἀπὸ γνωμάτευση εἰδικοῦ ἰατροῦ γιὰ κάθε περίπτωση τοῦ Κρατικοῦ Νοσοκομείου ἢ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ μὲ τὴν βεβαίωση ὅτι δὲν πάσχουν ἀπὸ μεταδοτικὸ νόσημα ἢ ἀπὸ ψύχωση. Τίς πνευματικὲς ἀνάγκες τῶν ἀσθενῶν καλύπτει ὁ ἐφημέριος τοῦ παρακειμένου Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ.

Ὡς ἐτόνισεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ἄνθιμος κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ἰδρύματος, ὅπερ εὑρίσκεται ἐπὶ γραφικοῦ λόφου μετὰ θέας πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς ἐλαιῶνας, τοῦτο «εἶναι ἓνα ἐπὶ πλέον θαῦμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ, στὸν ἱερὸ κλῆρο καὶ στὸν εὐσεβῆ λαὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως».

Δίκαιος ἔπαινος πρὸς τὸν Μητροπολίτην Κερκύρας.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 2ας Σεπτεμβρίου 1994 ἀπεφάσισε νὰ ἀπονεύμῃ εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων κ. Τιμόθεον τὸν δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας ἔπαινον διὰ τὴν μεγάλην μνημειακὴν, καλλιτεχνικὴν καὶ ἐθνικὴν σημασίαν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐδοθέντος ἔργου ὑπὸ τὸν τίτλον «Βυζαντινὴ καὶ Μεταβυζαντινὴ Τέχνη στὴν Κέρκυρα - Μνημεῖα, Εἰκόνες, Κεμήλια, Πολιτισμός». Τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἔγγραφο τῆς Ἱ. Συνόδου ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Πρὸς
τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτην
Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων
κ. κ. Τιμόθεον

Εἰς Κέρκυραν

Σεβασμιώτατε ἐν Κυρίῳ ἀδελφέ,

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 2ας ὁδεύοντος μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ., ἐνημερωθεῖσα δεόντως καὶ διεξεληθοῦσα τὸν ὑποβληθέντα Αὐτῇ Τόμον, τὸν ἐκδοθέντα πρωτοβουλία τῆς ὑμετέρας Σεβασμιότητος καὶ τῆς ὑπ' αὐτὴν Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων, ὑπὸ τὸν τίτλον «Βυζαντινὴ καὶ Μεταβυζαντινὴ Τέχνη στὴν Κέρκυρα - Μνημεῖα, Εἰκόνες, Κεμήλια, Πολιτισμός», ἔκρινεν, ὅτι ἢ ἐν λόγῳ ἐξαιρετος καὶ ἐπιστημονικῶς τεκμηριωμένη, καλλιτε-

χνικὴ καὶ ὑψηλῶν προδιαγραφῶν ἔκδοσις, ἀποτελεῖ ὑψίστης σημασίας πνευματικὴν προσφορὰν καὶ πρωτοβουλίαν διὰ τὴν διεθνή προβολὴν τοῦ Ὁρθοδόξου πνευματικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πλοῦτου τῆς Κερκύρας καὶ ὁμοφώνως ἀπεφάσισεν ἀπονεύμῃ τῇ ὑμετέρᾳ Σεβασμιότητι τὸν δίκαιον τῆς Ἐκκλησίας ἔπαινον, καθ' ὅσον παρόμοιοι πρωτοβουλία ἐνέχουσι οὐ μόνον θρησκευτικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐθνικὴν σημασίαν, δεδομένης καὶ τῆς γεωπολιτικῆς θέσεως τῆς ἱστορικῆς Μητροπόλεως Κερκύρας, Παξῶν καὶ Διαποντίων Νήσων, τὴν ὁποίαν ἐπὶ δεκαετίαν ὄλην θεοφιλῶς καὶ λίαν ἐπιτυχῶς διαποιμαίνει ἢ ὑμετέρα Σεβασμιότης.

»Ὅθεν, συγχαίροντες ὑμῖν διὰ τὴν ἀξιόλογον ταύτην ἱστορικὴν ἔκδοσιν καὶ πρωτοβουλίαν, δι' ἧς προβάλλεται ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Γένος ἡμῶν, ὡς τοῦτο ἐπετεύχθη κατὰ τὴν Σύνοδον Κορυφῆς τῶν Ἀρχηγῶν τῶν Κρατῶν - Μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, ἣτις συνήλθεν ἐν Κερκύρα, κατὰ μῆνα Ἰούνιον ἐ.ἔ., ὅτε κατὰ πρῶτον ἐκκυλοφόρησεν ἢ ὡς ἄνω ἔκδοσις, εὐχόμεθα συνέχισιν τῆς πολυκάρπου ἐκκλησιαστικῆς καὶ κοινωνικῆς ὑμῶν διακονίας καὶ κατασπασζόμενοι τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ἐν Κυρίῳ διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης,

† Ὁ Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ, Πρόεδρος
Ἀκριβὲς Ἀντίγραφον
Ὁ Ἀρχιερατικὸς Ἐπίσκοπος
Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Καρπαθάκης».

Ἡ ἱστορία καὶ ἡ αἰσθητικὴ παράδοσις τῆς Κερκύρας

Ἐν συνεχείᾳ σημειοῦμεν, ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας ἐκδοθεὶς μνημειώδης Τόμος, ὅστις εἶναι ὀγκώδης μεγάλου σχήματος (30X29 ἐκ., σελίδες 230) καὶ ἔχει τυπωθῆ ἐπὶ πολυτελοῦς χαρτοῦ, περιέχει θαυμάσια κείμενα καὶ 190 περίπου ἐξαιρετοὺς ἐγχρώμους —κατὰ τὸ πλεῖστον ὀλοσελίδους— φωτογραφίας, αἱ ὁποῖαι συντελοῦν ὥστε ὁ τόμος νὰ εἶναι λαμπρὸν καλλιτεχνικὸν δημιούργημα προβάλλον κατ' ἄριστον τρόπον τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν ἑλληνορθόδοξον —οὐχὶ στατικὴν, ἀλλὰ— δυναμικὴν αἰσθητικὴν παράδοσιν τῆς Κερκύρας.

Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Τιμοθέου Τριβιζᾶ ὡς «μία πολιτιστικὴ καὶ πνευματικὴ συμβολή» ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ συμπληρώσεως 10ετίας τῆς ἀγλαοκάρπου καὶ ἀκτινοβόλου ἀρχιερατείας αὐτοῦ.

Τὰ ἐν τῷ τόμῳ κατατοπιστικὰ καὶ ὑπὸ ἐξαιρετῶν ἐγχρώμων φωτογραφιῶν συνοδευόμενα κείμενα τῶν

Μανώλη Χατζηδάκη (Ἀκαδημαϊκού), πρωτοπρ. Γεωργίου Μεταλλήνου (Ἀναπλ. Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν), Παναγιώτου Βοκοτοπούλου (Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν), Ἀφροδίτης Ἀγοροπούλου - Μπιρμπιλῆ (Καθηγητριάς τοῦ Ε.Μ.Π.), Ἀθανασίου Χρήστου (Ἱστορικοῦ τῆς Τέχνης), Βαρβάρας Παπαδοπούλου (Ἀρχαιολόγου), Ἀρχιμ. Σίλα Κουκιάρη (Δρος Θεολογίας καὶ Φιλοσοφίας), Πρωτοπρ. Ἀθανασίου Τσίτσα (Ἱστορικοῦ, Γεν. Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ἱ. Μητροπόλεως Κερκύρας, Προέδρου Ἐταιρείας Κερκυραϊκῶν Σπουδῶν), Χρυσάνθου Χρήστου (Ἀκαδημαϊκού, Καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας τῆς Τέχνης), Μαρίας Θεοχάρη (Βυζαντινολόγου) καὶ Ἀγαμέμνονος Τσιλίκα (Φιλολόγου - Παλαιογράφου) συντελοῦν, ὥστε ὁ ἀναγνώστης, ὡς ἐπισημαίνει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κερκύρας κ. Τιμόθεος, «νά διακρίνει μία συστηματικὴ παράθεση καὶ καταγραφή, ἐρμηγεία, ἀνάλυση καὶ τεκμηρίωση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἱστορικοῦ μας πλούτου», ὁ ὁποῖος «σὲ γενικὲς γραμμὲς ἐκφράζεται σὲ ἱστορικὰ ἐκκλησιαστικὰ διατηρητέα μνημεῖα, σὲ τοιχογραφίες, σὲ θησαυρὸ βυζαντινῶν, μεταβυζαντινῶν καὶ ἐπτανησιακῶν εἰκόνων, ἔργα κορυφαίων ἀγιογράφων τῆς ἱστορίας, ὡς τοῦ Μιχαὴλ Δαμασκηνοῦ (δασκάλου τοῦ Ἑλ Γκρέκο), τοῦ Τζάνε, τοῦ Πουλάκη, τοῦ Χρυσολωρᾶ καὶ ἄλλων, σὲ ἀνεπανάληπτα ἔργα ἀργυροχρυσοχοΐας, σὲ μαρμαρόγλυπτα καὶ ξυλόγλυπτα, σὲ ἔργα - κειμήλια ἀργυροῦ καὶ χρυσοῦ κεντήματος, σὲ ἔργα ζωγραφικῆς σὲ μουσαμά, σὲ σπάνια χειρόγραφα κ.ἄ.» (σ. 7).

Τῷ ὄντι, ὡς προσθέτει ὁ Σεβασμιώτατος, «ἡ Κέρκυρα μέσα στὰ σπλάγχνα τῆς κρύβει μεγάλη δύναμη καὶ ὁμορφιά. Εἶναι πανέμορφη στὸ φυσικὸ τῆς περιβάλλον, ἀλλὰ συγχρόνως εἶναι πανέμορφη καὶ στὸ θρησκευτικὸ, πνευματικὸ, μουσικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ τῆς περιβάλλον» (σ. 8).

Ἡ «ἐπιστάσια καὶ ἀνακαινίσις τῶν ἐκκλησιαστικῶν τεχνουργημάτων».

Ἄς ἐπιτραπῆ νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἡ εἰς τὰς δύο προηγουμένας παρατηρήσεις μνημονευθεῖσα ἔκδοσις, ἣτις προσετέθη εἰς τὰς καὶ ὑπὸ ἄλλων Ἱ. Μητροπόλεων γενομένας κατὰ τὸ παρελθὸν ἐκδόσεις πρὸς προβολὴν τοῦ ἱστορικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ πλούτου αὐτῶν, εἶναι λαμπρὸν ἀξιωματικὸν πρότυπον διὰ πάσας τὰς ἐκκλησιαστικὰς περιφερείας, τῶν ὁποίων ὁ ἱστορικὸς καὶ καλλιτεχνικὸς πλοῦτος δὲν ἔχει μέχρι τοῦδε δεόντως προβληθῆ. Παρόμοιαι ἐκδόσεις θὰ εὐρισκον ἀσφαλῶς χορηγοὺς καὶ ὑποστηρικτάς, μιμητὰς

τοῦ πλήθους τῶν χορηγῶν καὶ ὑποστηρικτῶν, οἵτινες ἀξιεπαίνως ἐσπῆριξαν οἰκονομικῶς τὴν ἔκδοσιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἔργου, ὅπερ προβάλλει τοὺς ἐκκλησιαστικὸς πολιτιστικὸς θησαυροὺς τῆς Κερκύρας.

Ὡς ἐπισημαίνει ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐν τῇ δημοσιευομένῃ εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἔκδοσιν συγχαρητηρίῳ ἐπιστολῇ Αὐτοῦ, «οἱ καλοὶ προστάται τῆς Ἐκκλησίας διὰ νεωτέρας ἐπιστάσιος καὶ ἀνακαινίσεως τῶν παλαιῶν ἐκκλησιαστικῶν τεχνουργημάτων τῶν χρόνῳ παραπέμποντες αὐτὰ ὑπὸ νεαρᾶ τῇ μνήμῃ διατηροῦσιν καὶ ὡς ἀρτιγενῆ διασώξουσιν οἷόν τι νεότητα προμνηστευόμενοι τοῖς παλαιωθεῖσιν καὶ ὡς εἶπεν ἐγγηράσασιν».

Πραγματοποιήσις ἀκριβῶς τῶν πατριαρχικῶν λόγων εἶναι ἀφ' ἑνὸς τὰ πληθυνόμενα Ἐκκλησιαστικὰ Μουσεία καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ προβολὴ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἱστορικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν θησαυρῶν δι' ὠραίων ἐκδόσεων.

Ε. Θ.

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Στῆ Σειρά: «Φυλλάδια ἐπικαιρότητας» κυκλοφοροῦν καὶ τὰ νέα τεύχη:

* **ΤΑΦΗ ἢ ΚΑΥΣΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ;** (Τοῦ Εὐαγγελίου Π. Λέκκου, θεολόγου - νομικοῦ). Τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς καύσης ἀναιροῦνται ἕνα πρὸς ἕνα, ἐνῶ προβάλλεται ἡ σαφὴς θέσις τῆς Ἐκκλησίας στὸ θέμα αὐτὸ πού κάθε τόσο ἐπαναφέρεται στὴν ἐπικαιρότητα. Σελίδες 32.

* **ΑΝΑΣΑ ΖΩΗΣ,** 20 κείμενα πατερικῆς εὐωδίας (Ἐπιμέλεια ἀρχιμ. Νικ. Ι. Πρωτοπαπᾶ), «βγαλμένα ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς ἀγιότητος καὶ χαραγμένα μὲ τὴν πέννα τῆς καρδιάς». Σελίδες 48.

* **Ἡ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ** (Τοῦ Ἀλεξ. Μ. Σταυροπούλου, ἀναπλ. Καθηγητοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν). Ποιμαντικὴ προσέγγισις τῶν «εἰκόνων» οἱ ὁποῖες προβάλλονται συνήθως ἀπὸ τὰ σύγχρονα μέσα ἐπικοινωνίας καὶ ἐκπέμπουν ποικίλα μηνύματα. Μὲ τὴν «παραπομπή» αὐτῶν τῶν μηνυμάτων στίς ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου ἐλευθερωνόμαστε ἀπὸ τὴν «αὐτοκρατορία» τῶν «εἰκόνων» πού μᾶς καταγοητεύουν, ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ μᾶς καταδυναστεύουν. Σελίδες 56.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Μὲ ἐγκύκλιό τῆς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὀρίζει ὡς ἡμέρα ἐνάρξεώς τῆς νέας κατηχητικῆς περιόδου τὴν 25ην Σεπτεμβρίου, παραγγέλλοντας ὅπως καταβληθεῖ ἰδιαίτερη μέριμνα καὶ φροντίδα γιὰ τὴ θεραπεία καὶ προαγωγή τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου γιὰ τὴν πνευματικὴ οἰκοδομὴ καὶ τὴν διάπλαση τῶν χαρακτήρων τῶν νέων μας.

Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Μὲ ἐντολὴ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ διετέθη ἀπὸ τὸ Γενικὸ Φιλόπαιχο Ταμεῖο τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τὸ ποσὸν τῶν 3 ἑκατομμυρίων δραχμῶν γιὰ τοὺς πρόσφυγες τῆς Ρουάντα. Ἐπίσης σημαντικὴ ἦταν ἡ προσφορὰ τῆς ἀγάπης καὶ ἡ συμπαράσταση τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν σὲ παιδιὰ τῆς Σερβίας καὶ τῆς Βοσνίας ποὺ φιλοξενήθηκαν τὸ καλοκαίρι στὴ χώρα μας.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἡλείας

Ἐκατὸ παιδιὰ ἀπὸ τοὺς Ἀγ. Σαράντα τῆς Β. Ἡπείρου μαθητὲς Δημοτικῶν, Γυμνασίων καὶ Λυκείων μὲ τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς συνοδοὺς τοὺς φιλοξενήθηκαν τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὴν Ἱ. Μητρόπολη Ἡλείας στὶς κατασκηνώσεις τῆς καὶ μὲ τὴν προσωπικὴ φροντίδα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτη Ἡλείας κ. Γερμανοῦ. Μὲ ἐκδρομὲς τοὺς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσουν ἱστορικοὺς χώρους τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐπίσης στοὺς χώρους τῶν κατασκηνώσεων πραγματοποιήθηκε στὸ τέλος Ἰουλίου μὲ τὴν φροντίδα τοῦ Σεβασμιωτάτου ἡ σύναξη ὄλων τῶν ἱεροσπουδαστῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γυμνασίων, Λυκείων, Ἀνωτέρων καὶ φοιτητῶν Θεολογίας μὲ σκοπὸ τὴν καλλιέργεια τοῦ χαρακτήρος των μέσα στὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος

Στὶς 3 Ἰουνίου κλιμάκιο κληρικῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτη κ. Κλεόπα καὶ μὲ ἐπικεφαλὴς τὸν πρωτοσύγκελλο Ἀρχιμ. κ. Κύριλλο Χριστάκη, μετέβη στὴ Βοσνία καὶ παρέδωσε στὴν πόλη Μπιελίνα 25 περίπου τόννους τροφίμα, φαρμακευτικὸ ὑλικὸ καὶ 100 φιάλες αἵματος ἐκ μέρους τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Καρδίτσας. Ἡ ἀντιπροσωπεῖα εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθεῖ τοὺς τραυ-

ματίες στὸ Πολεμικὸ Νοσοκομεῖο τῆς κομοπόλεως Μίλιτσι.

Ἱερὰ Μητρόπολις Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας

Στὸ Καλλιμανοπούλειο Ἐκκλησιαστικὸ Διακονικὸ Κέντρο πραγματοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη κ. Ἀμβρόσιο, Ἱερατικὴ Σύναξη ἱεροκηρύκων καὶ ἐφημερίων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως. Συζητήθηκαν πνευματικὰ καὶ ποιμαντικὰ θέματα.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσσηνίας

Πενήντα χρόνια Ἱερατείας συμπλήρωσε ἐφέτος ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, διακεκριμένος Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας μας, μὲ πλούσιο ποιμαντικὸ, κοινωνικὸ καὶ συγγραφικὸ ἔργο.

Ἱερὰ Μητρόπολις Παροναξίας

Χιλιάδες πιστοὶ κατέκλεισαν καὶ φέτος τὸ νησί τῆς Πάρου γιὰ νὰ τιμήσουν τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο στὴν κοίμησή τῆς στὸ ἱστορικὸ προσκύνημα τῆς Παναγίας τῆς Ἐκατονταπυλιανῆς τὸ ὁποῖο προήχθη σὲ προσκύνημα μὲ τὴ φροντίδα τοῦ Σεβασμιωτάτου Παροναξίας κ. Ἀμβροσίου.

— Ὁ Σεβ. κατὰ τὸν μῆνα Αὐγουστο ἐτέλεσε τὰ ἐπίσημα ἐγκαίνια στὸ χώρο τῶν παιδικῶν ἀθλητικῶν ἐγκαταστάσεων στὴ Νάξο καὶ ἔθεσε τὸ θεμέλιο λίθο τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου.

Ἱερὰ Μητρόπολις Πειραιῶς

165 παιδιὰ ἀπὸ τὴν Ρωσία φιλοξενήθηκαν ἀπὸ 24 Αὐγούστου ἕως 14 Σεπτεμβρίου στὶς κατασκηνωτικὲς ἐγκαταστάσεις τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς. Τοὺς δόθηκε ἡ δυνατότητα νὰ γνωρίσουν τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ βιώσουν τὸν ὀρθόδοξο τρόπο ζωῆς στὴ χώρα μας.

Ἱερὰ Μητρόπολις Χίου

Μὲ ἰδιαίτερη μεγαλοπρέπεια καὶ ἐκκλησιαστικὴ λαμπρότητα καὶ τὴ συμμετοχὴ τῶν ἀρχῶν καὶ χιλιάδων προσκυνητῶν γιορτάσθηκε καὶ φέτος ἡ μνήμη τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης τῆς Χιοπολίτιδος. Σ' ὅλες τὶς ἀκολουθίες προεξήρχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου κ. Διονύσιος.

— Ὁ Σεβ. σὲ 40 παιδιὰ ποὺ δέχθηκε στὸ Γραφεῖο του, προερχόμενα ἀπὸ διάφορες ἐνορίες τῆς Μητροπολιτικῆς του περιφερείας, προσέφερε τὸ ποσὸν τῶν 200.000 δραχ.

Ριζάρειος Ἐκκλησιαστική Σχολή

Τὸ Ριζάρειο Ἴδρυμα καὶ ἡ Ριζάρειος Ἐκκλησιαστική Σχολή γιόρτασαν φέτος τὰ 150 χρόνια ζωῆς καὶ ἔθνικῆς προσφοράς στὸν τόπο μας. Ὁ ἑορτασμός ἀρχισε στὸ Μονοδένδρι, γενέτειρα τῶν Ριζαρῶν, στὰ μέσα Ἰουλίου, μὲ ὀμιλίες, καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις, ἐκθέσεις, θεία λειτουργία καὶ μνημόσυνο τῶν Ριζαρῶν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἐκδηλώσεις γιὰ τὰ 150 χρόνια τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης πραγματοποιήθηκαν ὕστερα ἀπὸ πρόσκληση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τοὺς ἀποφοίτους τῆς ἀπὸ 28 Αὐγούστου ἕως 1η Σεπτεμβρίου 1994 στὰ κτίρια τῆς Σχολῆς ἡ ὁποία γιὰ πολλὰ χρόνια ἀπετέλεσε θεολογικὸ κέντρο καὶ φάρο τῆς Ὁρθοδοξίας.

—Παρουσία 70 ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τοῦ Πατριάρχῃ Ρουμανίας Θεοκτίστου, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας Ἀναστασίου, ἐκπροσώπων πολλῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ πλήθους κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἑορτάσθηκε τὴν 1η Σεπτεμβρίου στὸ Φανάρι, ἡ ἑορτὴ τῆς Ἰνδίκτου, ἡ ἀρχὴ δηλ. τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους καὶ ὑπεγράφη ἡ «Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Πράξις καθαγιασέως τῆς νέας Ἰνδικτιῶνος». Μετὰ τὴν θεία Λειτουργία ἐκφωνήθηκε τὸ Πατριαρχικὸ Μήνυμα γιὰ τὴν 1η Σεπτεμβρίου, ἡμέρα ποὺ ἔχει καθιερωθεῖ στὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία ὡς «Ἡμέρα τοῦ Φυσικοῦ Περιβάλλοντος». Ἀκολούθησε ἡ Σύναξις τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Θρόνου ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Παναγ. Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου μὲ εισηγήσεις σὲ σύγχρονα θέματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν Ὁρθοδοξίαν τῆς διασποράς.

—Ἡ Α.Θ. Παναγιότης, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Βαρθολομαῖος, τὴν 20ὴν Ἰουνίου ἐγκαινίασεν εἰς τὴν ὠραίαν νῆσον τῆς Χάλκης Οἰκολογικὸν Σεμινάριον μέσα εἰς τὰ πλαίσια μιᾶς σειρᾶς θερινῶν ἐκπαιδευτικῶν προγραμμάτων, τὰ ὁποῖα ἀποσκοποῦν εἰς τὴν ἐνημέρωσιν περὶ τοῦ περιβάλλοντος καὶ εἰς τὴν παροχὴν ἐξειδικευμένων γνώσεων εἰς τοὺς συμμετέχοντας κληρικούς καὶ λαϊκούς. Τὰ θερινὰ ἐκπαιδευτικὰ αὐτὰ προγράμματα ἀποτελοῦν ἀπόδειξιν προηγμένων σχέσεων μεταξὺ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ Παγκοσμίου Ταμείου διὰ τὴν Φύσιν (WORLD FUND FOR NATURE). Ἡ σειρά τῶν προγραμμάτων αὐτῶν τελεῖ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Α.Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου, καὶ τῆς Α. Βασιλικῆς Ὑψηλότητος, τοῦ Πρίγκηπος Φιλίππου, Δουκὸς τοῦ Ἐδμβούργου καὶ Προέδρου τοῦ Παγκοσμίου Ταμείου διὰ τὴν Φύσιν (WWF).

Εἰς τὸ ἐκπαιδευτικὸν πρόγραμμα συμμετέσχον διακεκριμένοι περιβαλλοντολόγοι, ὅπως ὁ Δρ. WIL-

LIAM REILLY, τ. Διευθυντῆς τῆς Ἐταιρίας Προστασίας τοῦ Περιβάλλοντος τῶν Η.Π.Α. (ENVIRONMENTAL PROTECTION AGENCY OF THE U.S.A.), Ἀκαδημαϊκός. Μεταξὺ τῶν συμμετεχόντων περιλαμβάνοντο ἀντιπρόσωποι ὄχι μόνον ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, περιβαλλοντολογικῶν ὀργανισμῶν, σχετιζομένων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, καθὼς καὶ διεθνούς κύρους καθηγηταὶ καὶ περιβαλλοντολόγοι. Ἐκτὸς τῶν χριστιανῶν συνέδρων παρευρέθησαν καὶ εἰδικοί ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἰσλαμικὴν Θρησκείαν, τὴν Ἑβραϊκὴν Θρησκείαν καθὼς καὶ ἀντιπροσωπεῖα Ἰαπῶνων Σιντουιστῶν. Τὸ ἐκπαιδευτικὸν Σεμινάριον περὶ τῆς Προστασίας τοῦ Περιβάλλοντος συνεκλήθη ἐν τῇ ἱστορικῇ Μονῇ τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Βαρθολομαῖος, ἔθεσε τὸ θέμα τῆς προστασίας τοῦ περιβάλλοντος ὡς ἓνα ἐκ τῶν κυρίων στόχων τῆς Πατριαρχίας του. Ἀκολουθοῦσαι τὴν κατεύθυνσιν ταύτην ἄπασαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι υἰοθέτησαν τὴν 1η Σεπτεμβρίου ὡς ἡμέραν τῆς Ἐκκλησίας, ἀφιερωμένην εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς ἔργα ὑπὲρ τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος. Ὁ Παναγιώτατος ἔχει στηριξεί τὴν ἀνάπτυξιν περιβαλλοντολογικῶν προγραμμάτων εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἔχει ἐνθαρρύνει Πανορθόδοξους συναντήσεις, πρὸς συζήτησιν τοῦ θέματος Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκολογία. Λόγω τοῦ φιλικοῦ δεσμοῦ τῶν, ὁ Παναγιώτατος συνητήθη ἐπανειλημμένως μετὰ τῆς Α. Βασιλικῆς Ὑψηλότητος, τοῦ Πρίγκηπος Φιλίππου, καὶ συνεζήτησαν τὰς ἐντὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπιτευχθείσας προόδους ἐπὶ τοῦ ζωτικοῦ θέματος τῆς προστασίας τοῦ περιβάλλοντος. Ἡ σκέψις ἐνάρξεως τῶν θερινῶν ἐκπαιδευτικῶν προγραμμάτων προήλθεν ἐκ τοῦ συγκληθέντος ἐν Χάλκῃ Συνεδρίου περὶ τοῦ Περιβάλλοντος, τὸ 1992, εἰς τὸ ὁποῖον συμπορήδρευσαν ἡ Α.Θ. Παναγιότης, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Βαρθολομαῖος, καὶ Α. Βασιλικὴ Ὑψηλότης ὁ Πρίγκηψ Φίλιππος.

Οἱ συνέδροι διήλθον δέκα ἡμέρας ἐρευνῶντες καὶ ἐξετάζοντες τὴν ὀρθόδοξον πνευματικότητα καὶ θεολογίαν ἐν σχέσει πρὸς τὰ φλέγοντα σύγχρονα οἰκολογικὰ προβλήματα. Τὸ συγκληθὲν πρῶτον τοῦτο σεμινάριον εἶχεν ὡς θέμα: «ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ» καὶ στόχος του ἦτο ἡ θρησκευτικὴ παιδεία ἐν σχέσει πρὸς τὴν περιβαλλοντολογικὴν ἐνημέρωσιν, μέσῳ τῶν καθηγητικῶν σχολείων, τῶν ἐνοριακῶν κηρυγμάτων, τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς θεολογικῆς παιδείας. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ σεμιναρίου τούτου θὰ ἀποτελέσουν τὴν βάσιν ἐκπαιδευτικῶν προγραμμάτων τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν Θεολογικῶν Σεμιναρίων, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν, ὡς καὶ θρησκευτικῶν καὶ περιβαλλοντολογικῶν Ὄργανισμῶν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἄρ. πρωτ. 2678

διεκ. 979

Ἀθήνησι, τῆ 13ῃ Σεπτεμβρίου 1994

Πρὸς

τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

Παρ' ἡμῖν

Ἐκ Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ληφθείσης ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς ΔΙΣ τῆς 26.8.1994, διαπέμμεν ὑμῖν συνημμένως ᾧδε, ἐν φωτοστατικῷ ἀντιγράφῳ, τὸ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 420/24.8.1994 ἔγγραφον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σύρου κ. Δωροθέου, περὶ τροποποιήσεως τοῦ Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς ἐν Τήνῳ Γυναικείας Ἱερᾶς Μονῆς Κεχροβουνίου, ἐγκριθείσης τῆς τροποποιήσεως ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐν τῇ ρηθείσῃ Αὐτῆς Συνεδρίᾳ, καὶ παρακαλοῦμεν διὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ καθ' ὑμᾶς Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», τῆς τροποποιήσεως ἐχοῦσης οὕτω:

«Ἡ παρ. δ' τοῦ ἀρθροῦ 8 τοῦ Κανονισμοῦ Λειτουργίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κεχροβουνίου Τήνου τροποποιεῖται ὡς ἐξῆς: Διὰ τῆς ἰδίας διαδικασίας τῆς ἐκλογῆς τῆς Ἡγουμένης, ἡ ἐκλογή τῶν Συμβούλων πραγματοποιεῖται εἰς τὸ Καθολικὸν μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐνώπιον τῶν ἐχουσῶν δικαίωμα ψήφου ἀδελφῶν, μὴ παρισταμένων ἄλλων. Ἐπὶ τοῦ ἤδη καταρτισθέντος ψηφοδελτίου, τὸ ὁποῖον φέρει τὴν σφραγίδα τῆς Μονῆς, αἱ ἀδελφαὶ ἔχουν δικαίωμα νὰ θέσουν ἕως καὶ δύο σταυροὺς προτιμήσεως καὶ ἀφοῦ σφραγισθῇ ρίπτουν τὸν φάκελλον εἰς τὴν ψηφοδόχον. Ἡ ἀποσφράγισις καὶ καταμέτρησις πραγματοποιεῖται ἐνώπιον πασῶν τῶν παρισταμένων ἀδελφῶν. Αἱ ἀδελφαί, αἱ ἐπιθυμοῦσαι ὅπως εἶναι ὑποψήφιαὶ Σύμβουλοι ἀνακοινῶνουν τοῦτο γραπτῶς εἰς τὴν Καθηγουμένην τρεῖς (3) ἡμέρας πρὸ τῶν ἐκλογῶν. Σύμβουλοι ἐκλέγονται αἱ λαβοῦσαι τὰς περισσοτέρας ψήφους».

Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Καρπαθάκης

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΕΙΣ:

1. Ἱ. Μητρόπολιν Σύρου

2. Ἱ. Μ. Κεχροβουνίου Τήνου

(Διὰ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σύρου)

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 37, παρ. 2, καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὡς καὶ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν κενῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Ἁγίων Ἀσωμάτων Θησείου καλοῦμεν τοὺς βουλομένους, ἵνα καταλάβωσιν τὴν Ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 34/1β τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 16ῃ Σεπτεμβρίου 1994

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 37, παρ. 2, καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὡς καὶ τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν κενῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Ἁγίου Γεωργίου Ἀκαδημίας Πλάτωνος καλοῦμεν τοὺς βουλομένους, ἵνα καταλάβωσιν τὴν Ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 34/1β τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημο-

σιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ
 νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16ῃ Σεπτεμβρίου 1994

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογη-
 τικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν
 θέσεων.

Ἐν Κοζάνῃ τῇ 20ῃ Σεπτεμβρίου 1994

† Σερβίων καὶ Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν κατ' ἐ-
 ξαίρεσιν δι' ἐπιλογῆς –κατὰ τὰς διατάξεις
 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5/1978 Κανονι-
 σμοῦ «Περὶ Κώδικος Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπαλλή-
 λων»– πλήρωσιν μᾶς (1) θέσεως Κατηγορίας
 ΔΕ Κλάδου ΜΕ Γραμματέων ἐπὶ βαθμῶ Γ',
 καλοῦμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους, ὅπως, ἐντὸς
 εἰκοσαήμερου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς πα-
 ρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» καὶ τὴν
 ἐφημερίδα «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» ὑποβάλω-
 σιν εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιε-
 πσκοπῆς Ἀθηνῶν (ὁδὸς Ἀγίας Φιλοθέης 21),
 κατὰ τὰς ὥρας 10.00 ἕως 13.00 καθ' ἐκάστην,
 σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν κατὰ Νόμον ἀπαι-
 τουμένων δικαιολογητικῶν.

Οἱ ὑποψήφιοι διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ὡς ἄ-
 νω θέσεως δέον, ἵνα ἔχωσι καὶ τὰ λοιπὰ δι'
 ἐκκλησιαστικὸν ὑπάλλληλον προσόντα, ὡς ταῦ-
 τα ὀρίζονται ἐν τοῖς ἄρθροισι 6 ἕως 13 τοῦ ὑπ'
 ἀριθμ. 5/1978 Κανονισμοῦ (ΦΕΚ 48/3.4.1978
 τ.Α').

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16ῃ Σεπτεμβρίου 1994

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἱερὰ Μητρόπολις Σερβίων καὶ Κοζάνης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρ-
 θρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Κατα-
 στατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-
 δος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ.
 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ
 ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προ-
 κειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανι-
 κὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν
 Ναῶν

1) Ἀγίου Νικολάου Κοζάνης (2 θέσεις), 2) Ἀ-
 γίου Γεωργίου Πολυρράχου, 3) Ἀγίας Παρα-
 σκευῆς Πολυφύτου, 4) Ἀγίας Κυριακῆς καὶ 5)

Ἀγίου Γεωργίου Νεράϊδας

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ
 κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς
 μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρ-
 θρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Κατα-
 στατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-
 δος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ.
 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ
 ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προ-
 κειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν
 θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἀγίων Ἀναργύρων Παιανίας

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ
 κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς
 μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας
 ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογη-
 τικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέ-
 σεως.

Ἐν Σπάτα τῇ 13ῃ Σεπτεμβρίου 1994

† Ὁ Μεσογαίας & Λαυρεωτικῆς

ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρ-
 θρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Κατα-
 στατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-
 δος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ.
 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ
 ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προ-
 κειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν
 θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Εἰσοδίων Θεοτόκου Τραπέζης Αἰγιαλείας

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ
 κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς
 μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας
 ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογη-
 τικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέ-
 σεως.

Ἐν Αἰγίῳ τῇ 30ῃ Αὐγούστου 1994

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρ-

θρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

1) Κοιμήσεως Θεοτόκου Μεσοχώρας, 2) Ἁγίων Ἀποστόλων Λειβαδοχωρίου καὶ 3) καὶ

Μεταμορφώσεως Σωτήρος Λαφίνης

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Τρικάλαις τῆ 16ῃ Σεπτεμβρίου 1994

† Ὁ Τρίκης καὶ Σταγῶν ΑΛΕΞΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Δημητριάδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

1) Ἁγίας Παρασκευῆς Κοκκωτῶν καὶ 2) Ἁγίου Βασιλείου Ἀργιλλοχωρίου

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Βόλῳ τῆ 19ῃ Αὐγούστου 1994

† Ὁ Δημητριάδος καὶ Ἄλμυροῦ
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Πατρῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προ-

κειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἁγίας Τριάδος (Ἁγίου Σπυριδῶνος) Ψαθοπύργου

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Πάτραις τῆ 22ῃ Σεπτεμβρίου 1994

† Ὁ Πατρῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Πατρῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις: α) τῶν ἀρθρῶν 38, παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ ἰ. ναῷ

Ἁγίας Φωτεινῆς Πατρῶν

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Πατραις τῆ 22ῃ Σεπτεμβρίου 1994

† Ὁ Πατρῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Λήμνου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

1) Ἁγ. Τριάδος Μυρίνης, 2) Ἁγ. Γεωργίου Ἁγαριῶνων, 3) Ἁγ. Δημητρίου, χωρίου Ἁγ. Δημητρίου, 4) Ἁγ. Ἀναργύρων Δάφνης, 5) Ἁγ. Παχωμίου Καρπασίου, 6) Ἁγ. Γεωργίου Κάσπακα, 7) Ἁγ. Μαρίνης Λειβαδοχωρίου, 8) Ἁγ. Δημητρίου Λύχνων, 9) Γεν. Θεοτόκου

Παναγίας, 10) Εἰσ. Θεοτόκου Πορτιανού, 11) Ἀγ. Γεωργίου Ρεπανιδίου, 12) Γεν. Χριστοῦ Ρωμανοῦ, 13) Ἀγ. Δημητρίου Σαρδῶν, 14) Ἀγ. Νικολάου Σκανδάλης, 15) Κοιμ. Θεοτόκου Τιμανδρίων καὶ 16) Ἀγ. Ἰωάννου Φυσίνης καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Μυρίνῃ τῇ 27ῃ Σεπτεμβρίου 1994

† Ὁ Λήμνου ΙΕΡΟΘΕΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Ἀργολίδος

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν κατ' ἐξαίρεσιν δι' ἐπιλογῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 15 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5/1978 «Κανονισμοῦ περὶ Κώδικος Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπαλλήλων», πλήρωσιν μίας (1) θέσεως Κλάδου ΔΕ Διοικητικοῦ - Οἰκονομικοῦ, ἤτοι Γραμματέως - Λογιστοῦ, τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Μητροπόλεως, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων καὶ Κανονισμῶν προσόντα, ὅπως ἐντὸς εἰκοσαήμερου (20) ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» καὶ τὴν Ἐφημερίδα «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ», ὑποβάλωσιν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱεράς ἡμῶν Μητροπόλεως, διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω θέσεως.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 12ῃ Σεπτεμβρίου 1994

† Ὁ Ἀργολίδος ΙΑΚΩΒΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἀρθρῶν 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἱερῶν Ναῶν

- 1) Ἀγίου Ἰωάννου Προδρόμου Βελανιδιῶν καὶ
- 2) Ἀγίας Αἰκατερίνης Καλαμαρᾶ

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Καλαμάτῃ τῇ 30ῃ Σεπτεμβρίου 1994

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τηλ. καὶ Fax 72.18.308

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΣΕΡΑΦΕΙΜ

† Ὁ Δράμας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

† Ὁ Κυθήρων ΙΑΚΩΒΟΣ

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁμότ. Καθηγ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ἄρχων Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Μ.Χ.Ε.

Τακτικὸν Μέλος τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Τὸ πρόσφατον Πατριαρχικὸν Μήνυμα περὶ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Α.Θ. Παναγιώτης Βαρθολομαῖου, Ἡμέρα προσευχῶν ὑπὲρ τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Ὀδοιπορικὸν εἰς Ἑλληνορθόδοξα Κέντρα τῆς Αὐστραλίας.

Ἡ πλήρωσις τῶν Ἱ. Μητροπόλεων Ἀττικῆς, Λαρίσης, Ν. Ἰωνίας, Βεροίας καὶ Ζακύνθου, ἀπὸ τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας.

Μητροπ. Ἡλιουπόλεως καὶ Θείων Ἀθανασίου, Προσφωνήσις πρὸς τὴν Α.Α. τὸν πᾶπαν Ἰωάννην-Παῦλον Β'.

Ἱ. Μ. Χατζηφώτη, Ὁ ἑορτασμός τῆς 20ετηρίδος τῆς ἀρχιεπισκοπείας τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν.

Παρατηρήσεις καὶ Σχόλια.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Παράρτημα.